OBSERVATIONES IN GEORGII PISIDAE CARMINA HISTORICA.

APPENDIX METRICA.

SCRIPSIT

LEO STERNBACH.

CRACOVIAE,
SUMPTIBUS ACADEMIAE LITTERARUM.
APUD BIBLIOPOLAM SOCIETATIS LIBRARIAE POLONICAE.
(SPÓŁKA WYDAWNICZA POLSKA).
1900

Seorsum impressum ex Tomo XXX Dissertationum philologicarum Academiae Litterarum Cracoviensis.

Cracoviae, 1900. — Typis Universitatis Jagellonicae, provisore Josepho Filipowski.

OBSERVATIONES

IN PISIDAE CARMINA HISTORICA.

SCRIPSIT

LEO STERNBACH.

Georgii Pisidae poemata historica: P, Av., H in duobus codicibus supersunt, quorum alter *(V)* a Quercio, alter *(p)* a Bekkero usurpatus est[1]). Qui libri in contentionis iudicium vocati vel ipso habitu externo coniunctionis necessitudinem produnt, siquidem plane eodem ordine poetae opuscula sese excipiunt: Hex., fr. 1. 20 sq. 2—19, H, Van., S, P, Av., R[2]).

Ex V fluxit carminum P, Av., H apographon, quod inter 'Miscellanea monumentorum et scriptorum variorum Graecorum ex codicibus mss. bibliothecae Vaticanae transscriptorum' praebet codex Corsinianus 1104 (chart. in fol. min., s. XVII—XVIII) f. 316r—348v. Diversum tamen fuisse videtur eorundem carminum exemplar, quod ab Holstenio acceptum a. 1662 Tolosae se habuisse testatur Claudius Maltretus Praef. ad Procop. vol. I p. XV (ed. Bonn.). Maltreti κειμήλιον respexit Ban-

---

1) Cf. Stud. p. 2.

2) Ultimi carminis lemma: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἁγίαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀνάστασιν cum Anastasii encomio confudit Quercius p. XXVI (p. 1183 Migne). — Neque sententiae nostrae de traditionis adfinitate obstat, quod in V Pisidea libello <Hephaestionis> περὶ τῶν μέτρων τῶν στίχων et Prosuchi (cf. Treu, Programm d. kön. Friedrichs-Gymnasiums zu Breslau 1893 p. 35) versibus circumsaepta sunt, cum p et Prosuchum et Hephaestionem Pisidae reliquiis subiungat.

duri, Imper. Orient. vol. II (Par. 1711) p 868: 'caeterum Georgii Pisidis — historiam Ms. de imperio Heraclii asservari aiunt Tolosae in Bibliotheca RR. Patrum Societatis Jesu', hodie tamen praeter Thucydidis historiam Tolosae nullus codex Graecus extat[1]). Nec magis ipsius Maltreti symbolae innotuerunt ad Pisidae opuscula historica conlatae, quas revera extitisse inde colligi potest, quod viginti quinque annis post Maltreti obitum in nova historiae Byzantinae editione, quae Graevii et Kuesteri auspiciis parabatur, inter alia promissa erant[2]): 'Georgii Pisidae de Heraclio et aliis imperatoribus, cum versione Claudii Maltreti'.

Quodsi solidiora editionis adornandae fundamenta expetuntur, unum adminiculum suppetit M (Paris. Suppl. Gr. 690, membr. in 4⁰, s. XII), qui f. 59ʳ—64ᵛ P I et II exhibet. Is vero codicis est habitus, ut lacunae suspicio propter acroaseos tertiae defectum nulla excitetur, nisi potius H et Av. simul cum S ante f. 32 vel post f. 46 excidisse statuimus. Initium enim Pisidea capiunt f. 32ʳ ab Hex. 143, unde iacturae manifestum est indicium, tum uno tenore, si folium 39 excipitur falso inter Hex. 1102 et 1103 inculcatum, procurrunt usqe ad f. 46ᵛ, quam codicis particulam Hex., Suppl. CVII, fr. 20 sq. 1. 18 sq. 2—5, Suppl. CVIII, fr. 6—15[3]), R 3—116ᵇ [4]) explent. Alteram vero lacunam post f. 46 hiare inde patet, quod post R 116ᵇ sine intermissione f. 47ʳ Geometrae poema de S. Panteleemone inde a v. 278 legitur. Qnod detrimentum ex parte sarcit f. 39, quo quidem eiusdem carminis v. 120—277 contineantur[5]), nec tamen foramen tollitur. Sane nihil impedit, quo-

[1]) Cf. Omont, Catalogue des Manuscrits Grecs des départements (Par. 1886) p. 62 sq. Adde Catalogue géneral des manuscrits des bibliothèques publiques des départements vol. VII (Par. 1885) p. XIV: 'le convent et le collège des Jésuites ont également donné peu de chose; il est probable qu'à Toulouse, comme dans beaucoups d'autres villes la compagnie réussit à soustraire au séquestre, lors de sa dispersion, une partie de ses collections littéraires; un collège aussi florissaut que celui de Toulouse devait posséder une belle collection de manuscrits'.

[2]) Cf. 'conditiones, quae offeruntur iis, qui subscriptis nominibus suis se obstringere voluerint ad emendum corpus Historiae Byzantinae graeco-latinum, quod nova et eleganti editione Amstelodami in lucem emittetur, fol. Amstelodami, apud Franciscum Halmam, typographum, 1699' (Bibliothèque de la Compagnie de Jésus, nouvelle édition par Carlos Sommervogel. Bibliographie tome V, Bruxelles — Paris 1894, p. 447).

[3]) Folii 46 fragmentum 12 versus complexum periit, quapropter f. 46ᵛ R 64—75 non comparent, f. 46ʳ praeter epigrammatis εἰς τὸν πατριάρχην finem (fr. 16 sq.) et carminis R initium (1 sq.), si praeterea lemmati unius lineae spatium sive versuum par adsignatur, septem versuum lacunam statuendam esse sequitur.

[4]) Scilicet M cum Tp concordat, ubi inter 116 et 117 versus: καὶ πολλὰ πάσχει πολλάκις καὶ τέρπεται insertus est.

[5]) Cf. Dissert. Class. philol. Acad. litter. Cracov vol. XVI (1892) p. 219 (Joannis Geometrae carmen de S. Panteleemone p. 2).

minus inter f. 46 et 39 unicum folium periisse coniciamus: singulae enim paginae in hac libri parte septuagenis versibus constant, qui in binas columnas distribuuntur; iam vero ex R desunt v. 117—129, ex Geometrae poemate v. 1—119, qui versus unius folii spatium sibi exposcunt, praesertim cum praeterea levis intercapedo inter utriusque poetae fetus in censum veniat[1]). Sed omnino nulla obloquendi ratio adparet, si quis ampliorem hiatum inter f. 46 et 39 adgnoscat. Copiosissimum enim Pisidae corpus ceteroquin M im promptu ponit, quamquam apta membrorum compositio aegre desideratur. Ordinis enim expers est farrago inter f. 32 et 46, nec melior disponendi ratio in altero Pisideorum carminum corpusculo conspicitur, quod Geometrae versus sine intermisione[2]) excipit (f. 52ʳ—65ʳ): Suppl. I II, Van., Suppl. III IV, P I II, Suppl. V—XLIX. Accedit quod in eodem codice etiam tertia poetae sylloge (Suppl. L—CVI) f. 116 sq. prodit, quae cum praecedentibus neutiquam cohaeret[3]); nam Suppl. XLIX f. 65ᵛ excipiunt Symeonis Magistri στίχοι παρακλητικοί[4]), conlectioni tertiae f. 116ʳ Methodii patriarchae reliquiae subiunguntur[5]). —Utcumque tamen res se habet, tantummodo duae acroases de expeditione Persica in M coniunctim occurrunt, cum in eadem pagina (f. 64ʳ) Suppl. V cum P II conectatur. Quae ratio nullam suspicionis ansam praebet, quoniam continuatio seriesque rerum, ut tertia acroasis ex secunda nexa sit, magis in oculos incurrit quam sermonis perpetuitas post P I cf. enim P II 6 sqq. παλινδρομεῖν δὲ τῶν λόγων ἠπειγμένων | πρὸς τοὺς ἀπ' ἀρχῆς αὖθις ἵπταμαι δρόμους· | οὐ γὰρ παρέσχες ἐγκοπὴν ταῖς ὁλκάσιν post I 224 sqq. οὐδὲ γὰρ θαλαττίας | κίνδυνος ὁρμῆς οὐδὲ τῆς γῆς ἡ ζάλη | τῇ σῇ παρέσχον ἐγκοπὴν[6]) προθυμίᾳ, tum P II 373 sqq. καί που καθ' αὑτὸν δυςφορῶν ἐπηύξατο | ὁ βάρ-

[1]) Etiam de versuum incremento cogitari potest, quia in eodem Panteleemonis encomio codex Laurentianus Plut. V n. 10 (chart. in 4⁰, s. XIV) et Escurialensis Y — II — 6 (chart. in fol., s. XV) inter 65 et 66 verba τινῶν μετ' ἄλλων Χριστιανῶν τὸν τρόπον (τῷ τρόπῳ Laur.), inter 74 et 75 verba τοῦτον φανῆναι (φανεῖναι Esc.) κρειττόνων θεαμάτων suppeditant, quos trimetros in Morelli codice (Paris. 854) frustra quaeras.

[2]) Cf. quae dixi 'Wiener Studien' vol. XIII p. 18.

[3]) Ante f. 116 quaedam intercidisse lemmatis omissio docet; f. 113ᵛ Joannis Commerciarii vita S. Mariae Aegyptiacae terminatur, duo vero folia vacua (114 et 115) bybliopegus interiecit.

[4]) Cf. 'Christophorea' p. 8 sq. ('Eos' vol. V — 1899 — p. 14 sq.). Plura etiam epigrammata in f. 116 sq. repetuntur, quae secundum corpusculum suppeditat cf. 'Wiener Studien' vol. XIV p. 56 sq.

[5]) Cf. 'Methodii patriarchae et Ignatii patriarchae carmina inedita' p. 3 sqq. ('Eos' vol. IV — 1898 — p. 150 sqq.).

[6]) Scripturam ἐκκοπὴν recte correxit L. Dindorfius Thesaur. vol. III p. 454 A; P II 6 ἐγκοπὴν Bekker ex p reposuit, ἐκκοπὴν V (Querc.) et M exhibent.

βαρος νοῦς μὴ πρὸς αὔξησιν τρέχειν, | λήγειν δὲ μᾶλλον τὴν Θεὸν τῆς Περσίδος et III 1 ἔκλειψιν ἔσχεν ἡ Θεὸς τῆς Περσίδος.

Sed detrimentum compensat M, cum plurima supplementa aliunde prorsus incognita adiungit, ex quibus n. II III IV carminum historicorum seriem commodissime augent. Graviorem vero quaestionem codex Ottobonianus 342 (chart. in 4⁰, s. XIV) movet. Nimirum in Hexaëmeri fine f. 194ᵛ notitia litteraria [1]) de Pisidae carminibus occurrit, quae quidem diserte tres Heracliadis acroases memoret: τῆς Ἡρακλειάδος τρεῖς ἀκροάσεις, κατὰ δυσσεβοῦς Σευήρου, κατὰ ὑπερηφάνων, ἔκθεσις τοῦ πολέμου (= Av.), εἰς τὴν ἁγίαν ἀνάστασιν. Ac primo quidem adspectu de tertio Heracliadis libro amisso coniectura se offert, omnibus tamen in utraque parte calculis positis sententia illa rationibus certis et illustribus refelli potest [2]). Eo enim consilio Heracliadem Pisides composuit, ut imperatoris res gestas ab initio principatus usque ad belli Persici exitum primis lineis designaret [3]), quod consilium duabus acroasibus consecutus est. Primam vero expeditionem tripertito poemate (P) complexus expeditionem secundam et tertiam non Heracliadis appendice, sed carmine peculiari pertexuisse censendus est, cuius extrema lineamenta ex Theophanis circumlocutione et Suidae testimoniis nobis videmur recuperasse [4]).

Aliis praeterea laudibus Heraclium onerasse videtur Pisides [5]), quas tempus edax abolevit. Quod iudicium diserto testimonio poeta confirmat

[1]) De codicis defectu cogitari nequit, praesertim cum ipsa indicis ratio nullum coniecturae adminiculum offerat.

[2]) Nihil de codicis Cantabrigiensis 2192 (bomb., s. XV) memoria constat, quo continentur (cf. a catalogue of the Manuscripts preserved in the library of the University of Cambridge, vol. IV — Cantabr. 1861 — p. 63) f. 27—29 τοῦ Πισσίδου Γεωργίου εἰς τὸν μάταιον βίον, f. 29—36 Πισίδοιο Γεωργίοιο σοφίης δέλτος διακόνοιο θεοῖω (sic) μεγίστης ἐκκλησίας Ἑξαήμερος ἠδ' Ἡρακλειὰς ἀπὸ ἰάμβων, cum codicis pars (inde ab Hex. 1420) interciderit. — Ceterum inter Van. et Hex. f. 29 τοῦ κυροῦ Θεοδώρου τοῦ Πτωχοπροδρόμου epigrammata quaedam interiecta sunt, quorum primum (inc. χειμὼν τὸ λυποῦν) etiam ad alios auctores in libris manuscriptis referri 'appendix critica de Joanne Euchaitensi' ('Eos' vol. IV — 1898 — p. 156 sqq.) demonstrat.

[3]) Cf. Stud. p. 151 cl. 163.

[4]) Cf. p. 24 sqq. et 145 sqq. supra.

[5]) Quin etiam in animum induxit, ut imperatoris orationem dogmaticam versibus includeret, attamen ab incepto depulsus est cf. S 719 sqq. ἐβουλόμην δὲ λεπτοσυνθέτους γράφειν | καὶ τοὺς πρὸς αὐτὴν εὐσεβεῖς σου συλλόγους· | ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συγγραφὴν ἐπιξέειν, | ὅπου τὸ σόν, κράτιστε, βροντήσει (l. βροντήσῃ) στόμα | τὰς τῶν λογισμῶν ἀστραπὰς ἐπεισάγον. Δέος γὰρ ἡμῖν, μὴ δοκοῦντες συγγράφειν | καὶ πολλὰ τοῖς σοῖς ἠτονηκότες λόγοις | νόθοι φανῶμεν συγγραφεῖς τῶν βιβλίων. Procul dubio metri ratio difficultates haud leves adferebat cf. S 496 sqq.

S 696 sqq. ἀεὶ δὲ ταῖς σαῖς ἐντρυφῶν στρατηγίαις, | πτώσεις τυράννων καὶ τροπὰς ἐναντίων | καὶ τοὺς πολυσχιδεῖς τε καὶ πολυτρόπους | τῶν σῶν ἀγώνων ἐσκιαγράφουν λόγους, fulcit P II 177 sqq. ἐγὼ δὲ καὶ πρόμαντις οὐκ ὤν, δέσποτα, | φθάσας προεξήγγειλα τῷ πρώτῳ λόγῳ, | ὡς οὐδὲν ἠμέλησας, ἀλλὰ καὶ γράφων | τοῖς σοῖς στρατηγοῖς πανταχοῦ τὸ συμφέρον | ἥμαρτες οὐδέν, εἴπερ ἐν δέοντί γε | τὸ σοὶ παραστὰν εὐθέως [1]) συνέδραμεν· | ἔδειξεν ἡμᾶς οὐδαμῶς ἐψευσμένους | ἡ πρακτικὴ σου τῶν φρενῶν εὐβουλία, quandoquidem non prima acroasis de expeditione Persica [2]), sed aliud quoddam poema [3]) nunc deperditum significatur. Sane similia Av. 266 sqq. 288 sqq. 294 sqq. narrantur, attamen illic belli Avarici tempora anno 626 profligati respiciuntur, cum nostro loco tempus hibernum anni 621/622, quo prima expeditio contra Chosroam apparabatur, in censum veniat [4]).

Reliqua de Pisidae opusculis historicis testimonia recentiorum socordiae et falsariorum fraudi debentur. Primo quasi obtutu novi poematis expectationem concitat codex ex Oriente Lutetiam Parisiorum apportatus, de cuius summa haec refert Mynas [5]): 'Manuscrit in 4⁰, bombycinus, du XIIIe siècle, de 38 pages, contenant:

1⁰ Un traitè d' astrologie, per George Pisidès.

2⁰ Voeux du même pour l'empereur Héraclius, qui marchait contre les Persans; ce traité est extrait des prophètes de l'ancien Testament.

3⁰ Sur le mariage d'un fils du magistrat Nicèphore.'

Falsam tamen spem ostendi E. Milleri commentatio docet, cui titulus est: 'poëmes astronomiques de Théodore Prodrome et de Jean Camatère' [6]): 'etenim codex Paris. Suppl. Gr. 501 innuitur, quo Theodori Prodromi reliquiae continentur, secundum vero carmen lemmate: τοῦ αὐτοῦ τῷ αὐτωκράτωρι (sic) στρατεύοντι καὶ πάλιν κατὰ Περσῶν di-

[1]) Coniecturae εὐθέτως (cf. P I 49, III 30. Av. 440, Hex. 541. 1466) non piget cf. S 108 παλινδρομεῖτε πρὸς τὸν εὔθετον δρόμον cl. P II 207 ἀλλ' ἐξέπεμπες ἐκδρομὰς εὐσυνθέτους.

[2]) Perperam Quercius ad P I 45 sqq. et 126 sqq. provocat, ubi sententiae nostrae nec vola nec vestigium adparet.

[3]) Lacuna P I laborare non est probabile, nescio tamen an πρὸ τοῦ (cf. Bos-Schaefer, Ellips. Gr. p. 340) in codicum memoria πρώτῳ delitescat.

[4]) Ac momentum rei facit, quod similiter apparatus belli Persici post Chosroae cladem H II 136 sqq. enarratur: οὐκ ἦν γὰρ ἔργον πολεμικῶν συνταγμάτων, | ὃ μὴ μετῆλθες τῇ σχολῇ τῶν σκεμμάτων, | τυπῶν, προτάττων, εὐτρεπίζων, προςγράφων. ubi προγράφων reponendum esse ex P II 54 πράττων, μεριμνῶν, εὐτρεπίζων, προγράφων patet.

[5]) Rapport adressé à M. le ministre de l'instruction publique, par M. Mynoïde Mynas (le Moniteur Universel, le 5 janvier 1844 p. 19 n. 40).

[6]) Notices et Extraits des mss. de la bibliothèque nationale vol. XXIII 2 (1872) p. 1 sqq.

stinctum Joannem Comnenum, non Heraclium faustis ominibus prosequitur.

Veterem fabulam [1]) refricat Th. W. Allen, Notes on Greek Manuscripts in Italian libraries (Lond. 1890) p. 55 de bybliothecae Vallicellanae libro B 115 agens: 'bomb., s. XIV. Georgius Pisidius de imperio Constantinopolitanorum etc. At beg. Fulvius Ursinus dono dedit Achilli Statio Lusitano'. Revera in primo folio inscriptio occurrit: 'Γεωργίου Πισυδίας (sic) ἱστορικὸν βιβλίον περὶ τῶν βασιλέων τῆς δυςτυχοῦς Κωνσταντίνου πόλεως (sic). Georgius Pisidius de gestis imperatorum Constantinopolitanorum sive historia', sed Constantini Manassae synopsin initio destitutam (inc. v. 2737) falsissime homo semidoctus lemmate illo insignivit, in errorem videlicet inductus altero eiusdem codicis carmine, quod Manassae historiam excipit f. 61 —81^{v} Γεωργίου Πισίδου προοίμιον εἰς πατριάρχην Σέργιον περὶ τῆς ἑξαημέρου.

Historiam vero soluta oratione scriptam sub Pisidae nomine officina fraudum plena cusit. Nimirum perfacilem rationem redarguendi opus praebet usque ad Constantini Porphyrogenneti mortem (959) productum, sed ipsa quaestio tractatu digna videtur, praesertim cum Stud. p. 39 sq. 42. 43. 45 sq. 47 sqq. 57 sq. 98. 139 sq excerpta quaedam Heraclii imperium inlustrantia luce donata sint. Tunc quidem verborum contextum suppeditavit codex Matritensis Palat. 40, chart. in 4^{0}, vicesimo die mensis Novembris a. 1566 ad Andrea Darmario consummatus, cuius inscriptio haec est f. 371^{r} τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου καὶ Γεωργίου τοῦ Πισσίδους χρονογραφικὸν σύντομον, ὅπερ ὑπὸ διαφόρων ἱστορικῶν συνελέξατο, f. 446^{r} τέλος Πισσίδους καὶ Κυρίλλου τῆς χρονικῆς διηγήσεως. Quodsi lemmatis ratio examinatur, duo insuper eiusdem librarii apographa in contentionis iudicium veniunt: codex Augustanus 243, cui Darmarius die duodevicesimo eiusdem mensis et anni extremam manum imposuit, et Ambrosianus N. 197 sup. incerto tempore [2]) conscriptus. Mira enim scripturae discrepantia comparet: scilicet in Aug. primitus Pisidae nomen omissum erat, siquidem f. 1^{r} verba Γεωργίου τοῦ Πισίδου καὶ Κυρίλλου lemmati: τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου χρονογραφικὸν κτλ. librarii cura posterior praemisit, ac similiter f. 77^{r} notae ἕως ὧδε τῆς χρονικῆς διηγήσεως Κυρίλλου supplementum καὶ Πισίδου Γεωργίου postea adiecit Darmarius. Nec magis Ambr. Pisidae auctoritatem adgnoscit, quia pristino lemmati f. 1^{r} τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, ἀρχιεπισκόπου

[1]) Cf. Quercius p. XXII (p. 1179 sq. Migne), ubi perperam 'B 112' legitur. Illic enim 'Achillis Statii adnotationes variae sacrae et profanae', ipsius auctoris manu conscriptae extant.

[2]) Octavianus Ferrarius, primus libri possessor, a. 1586 obiit cf. Bibliotheca Scriptorum Mediolanensium I 2 p. 609 sqq.

Ἀλεξανδρείας, χρονογραφικὸν κτλ. postea a Darmario indiculus Γεωργίου τοῦ Πισίδου καὶ Κυρίλλου praefixus est, ita tamen rubro posthac oblitus, ut tantummodo Κυρίλλου remanserit, in exitu autem f. 73ᵛ (ἕως τῆς χρονικῆς διηγήσεως) auctoris mentio omnino abest. — Quibus exemplaribus acrius intenti Cyrilli nomen commune esse cognoscimus, non item Pisidae; Cyrillus vero in Matr. et Aug.[1]) nude nuncupatur, in Ambr. Alexandriae archiepiscopus audit[2]). Ac prima specie archiepiscopus saeculo quinto clarissimus excluditur, aeque ac Pisides Heraclii aequalis[3]), dubitari tamen nequit, quin Darmarius, quem ex fallaciis totum conflatum esse constat, fraudem molitus sit[4]). Cui pulsum externum fortasse Hexaëmeri memoria dederat, inter Pisidam et Cyrillum fluctuans. Certe a. 1566 in Hispania degens libri Escurialensis facile cognitionem consequi poterat, quem ita recenset Nicolai de la Torre index manuscriptus (πίναξ τῶν ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ βιβλίων: X—I—16) f. 7ᵛ: *a)* Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας περὶ ζώων καὶ φυτῶν ἰδιότητος, — *b)* Ἰωάννου τοῦ Καναβούτζη περὶ ἀρχαιότητος Τρώων καὶ Ῥωμαίων ἐν τῷ περὶ Αἴνου καὶ Σαμοθρᾴκης, — *c)* Πλάτωνος ὅροι, — *d)* Ἀνδρονίκου περιπατητικοῦ φιλοσόφου περὶ τῶν τῆς ψυχῆς παθῶν, — *e)* αἱ διαγνωσθεῖσαι ἐπαρ-

[1]) Ex Aug. codex Vindobonensis Histor. Gr. 124 fluxit, de quo plura profert Kollar Supplem. ad Lambecc. (Vind. 1790) p. 648 sqq. Nec mirum est, quod lemmatum contextus pristinus aeque ac supplementa in unam formam cadunt.

[2]) Cum Ambr. duo libri Matritenses Darmarii aetate posteriores N. XCI (chart. in 4°, s. XVII) et N. CXXI (chart. in 4°, s XVI fin.) faciunt, de quibus cf. Iriarte Biblioth. Matritens. codd. Gr. Mss. I (1769) p. 364 sqq. et 479 sq. Haec enim in utroque codice inscriptio legitur: τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, χρονογραφικὸν κτλ. et ἕως ὧδε τὰ τῆς χρονικῆς διηγήσεως ἐν συντόμῳ.

[3]) Alii eiusdem nominis viri mihi innotuerunt duo: Georgius episcopus Antiochiae Pisidicae, concilii Nicaeni secundi (a. 787) particeps (cf. Mansi Concil. vol. XIII — 1767 — p. 137 A), cuius memoriam Graecorum fasti die XVIII Aprilis celebrant (cf. Menolog. Basilian. Patr. Gr. vol. CXVII p. 412 CD) et Georgius Pisides, Eginae episcopus, qui saeculo XIV vixit (cf. Villiers Biblioth. Carmelit. vol. II — 1752 — p. 913 n. VII). — Nullius pretii est inscriptio τοῦ μακαριωτάτου Γεωργίου ἐπισκόπου Νικομηδείας τοῦ Πισίδου (p. compend.) λόγος εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ εἰς τὸ ζωοποιὸν καὶ σωτήριον πάθος in codice Paris. 1207 (chart. in 8°, s. XV) f. 199ʳ, qua Georgii Nicomedensis Oratio VIII (Patr. Gr. vol. C p. 1457 sqq.) designatur, quamquam simile lemma Γεωργίου μητροπολίτου Νικομηδείας τοῦ Πισσίδη in codice Chio se repperisse testatur Allatius in Fabricii Biblioth. Gr. vol. XII p. 12; falsissime etiam propter idem opus nostri Pisidae epigrammata in codice Paris. 2831 f. 152ᵛ tradita (fr. 22—30 Querc.) Georgio Pisidae, Nicomediae episcopo, vindicat Harlesius ad Fabric. vol. VIII p. 612 not. h.

[4]) Cf. Th. Preger, Byz. Ztschr. vol. VII – 1898 — p. 129 sqq.— Meam de Darmarii impostura opinionem per colloquium Parisiis a. 1897 cum Krumbachero communicaveram.

χίαι τῆς οἰκουμένης, — *f)* Πορφυρίου περὶ ἀρετῶν. Qui codex incendio anni 1671 conflagratus est, sed coniecturam manuscripti in aliis Bybliothecis adservati comprobant, quorum indicem componere operae pretium videtur:

1) **Paris. Gr. 2745** (bomb. in fol., a. 1563 a Zacharia Scordilli scriptus) f. 1r sqq. τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, περὶ ζώων ἰδιότητος καὶ φυτῶν διὰ στίχων ἰαμβικῶν πρὸς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχην κυρὸν Σέργιον.

2) **n. 2746** (chart. in fol., s. XVI exaratus manu Nicolai de la Torre) f. 2r sqq. τοῦ μεγάλου Κυρίλλου περὶ κτισμάτων καὶ φυτῶν καὶ ζώων ἰδιότητος.

3) **n. 2869** (chart. in 8⁰, a. 1569 manu Antonii Episcopuli descriptus) f. 1r sqq. τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, περὶ ζώων ἰδιότητος καὶ φυτῶν διὰ στίχων (διαστίχων cod.) ἰαμβικῶν πρὸς τὸν τῆς Κωνσταντίνου πόλεως (sic) πατριάρχην κυρὸν Σέργιον [1]).

4) **n. 2780** (chart. in 8⁰, s. XVI ab Angelo Vergetio exaratus) f. 1r sqq. τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας στίχοι ἰαμβικοὶ πάνυ ψυχωφελεῖς τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς τοῦ παντὸς κτίσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ὄντων, ἀστέρων δηλαδή, στοιχείων, ζώων, φυτῶν τε καὶ λίθων καὶ τῶν ἑξῆς ἐπιδεικνύοντες καὶ πρὸς θεοσέβειαν (προςθεοσέβειαν cod.) εἰςανάγοντες.

5) **n. 2893** (chart. in 8⁰, eiusdem Vergetii manu scriptus) f. 1 sqq. τοῦ ἐν ἁγίοις (ἐναγίοις cod.) πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας στίχοι ἰαμβικοὶ πάνυ ψυχοφελεῖς (sic) τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς τοῦ παντὸς κτίσεως καὶ τῶν ὄντων ἐν αὐτῇ (ἐναυ^τ) cod.), ἀστέρων δηλαδή, στοιχείων, ζώων, φυτῶν τε καὶ λίθων καὶ τῶν ἑξῆς ἐπιδεικνύοντες καὶ πρὸς θεοσέβειαν εἰςανάγοντες [2]).

6) **Paris. Mazar. 4452** (bomb. in 4⁰, s. XVI ab eodem librario exaratus) = Par. 2893 [3]).

7) **Mutinensis Gr. 167** (chart. in fol., s. XVI) [4]) in lemmate cum Par. 2745 concinens (sine ἰαμβικῶν).

---

[1]) Inter f. 3 et 4 in vacuo folio adscriptum est: Cyrilli Patriarcha (sic) Alexandrini de animalium et plantarum proprietate ad Sergium patriarcham Constantinopolitanum, adeoque falsa inscriptio, ac loco Cyrilli Cyri (sic!) legendum.

[2]) In margine haec adnotantur: ἰστέον, ὅτι ἐν ἄλλοις παλαιοῖς ἀντιγράφοις εὕρομεν τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου τούτου ἄλλως ἔχουσα (sic!)· ἔστι δὲ αὕτη· Γεωργίου διακόνου τοῦ Πισίδου στίχοι εἰς τὴν κοσμουργίαν· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα ἢ οὕτως ἔχει τὸ ἀληθὲς ἢ ἐκείνως. Fortasse huc pertinet etiam codex Vossianus Gr. 26, de quo cf. Catalogus librorum tam impressorum quam manuscriptorum Bibliothecae... Lugduno-Batavae (1716) p. 396.

[3]) Sed nota marginalis deest.

[4]) Saeculo XV codicem vindicant Allen, Notes on Greek Manuscripts p. 17 et

8) **Querinianus A VII 28** (chart. in 8⁰, s. XVI a Nicolao de la Torre scriptus) = Par. 2746.

9) **Ottobonianus Gr. 287** (chart. in 8⁰, s. XVI) = Par. 2745.

10) **Vatic. Gr. 1281** (bomb. in 8⁰, s. XVI) eodem lemmate distinctus ac Par. 2869 [1]). [Ex Quercii sententia p. XXVI (p. 1183 sq. Migne) 'hic plane est ille codex, cuius epigraphe deceptus Hieronymus Brunellus Hexaëmeron Pisidae edidit Romae anno 1590 sub nomine Cyrilli', attamen Vat. 1281 ex libris Antonii Caraffae in bybliothecam pontificiam pervenit, suum vero fontem diserte Brunellus (cf. Qu. p. XIV = Migne p. 1171 sq.) indicat: 'poema iambicum de plantarum et animalium proprietatibus adiecimus, quod a D. Gonsalvo Ponce de Leons, viro non minus eruditione quam generis nobilitate praestanti, munus acceperam, ipse vero ex Guilelmi Sirleti cardinalis exemplo [2]) describendum curaverat'. Quae cum ita sint, tantummodo duo libri deperditi [3]) in censum veniunt, quos codex Escurialensis X — I — 15 (πίναξ τῶν ἐν τῇ τοῦ καρδινάλεως Σιρλέτου βιβλιοθήκῃ Ἑλληνικῶν βιβλίων τῶν χειρογραφέντων) in Milleri adumbratione franco-gallica p. 320 hoc modo recenset:

299. En papier de coton. Poëme de saint Cyrille sur les propriétés des animaux. — Mélétius, sur la nature de l'homme.— Traité géographique de Nicéphore Blemmyde. — Traité du même, adressé à l'empereur.

300. En papier de coton. Poëme de saint Cyrille sur les propriétés des animaux].

V. Puntoni, Indice de' codici Greci della biblioteca Estense di Modena (Studi italiani di filologia vol. IV — 1896 — p. 490).

[1]) Inepta coniectura de Cyro non extat, sed lemma Γεωργίου Πισίδου a Leone Allatio adiunctum.

[2]) Falso Fabricius vol. VIII p. 614 ex eodem Sirleti codice etiam editionem Morellianam concinnatam esse perhibet. Sirleto Hexaëmeri editionem principem sub Pisidae nomine vulgatam Morellus dedicavit, sed contextum a librario quodam Graeco habuit (cf. epist. ad Sirlet. f. 3ʳ ἔλαβον ἄσμενος παρὰ τοῦ τριποθήτου πατρός μου Φεδερίκου, φιλομαθοῦς, φιλοπόνου καὶ θεοφιλοῦς τῶν μάλιστα, ζῶν καὶ τελευτῶν· αὐτῷ δὲ τοιοῦτο δώρημα φίλος τις Ἕλλην καλλιγράφος ἐχαρίσατο), ac praeterea codicem a Joanne Sanctandreano commodatum (ib f. 3ʳ et 7ʳ) adhibuit, cuius bybliothecam libris manuscriptis satis commode instructam miro silentio neglexit Alfredus Franklin, les anciennes bybliothèques de Paris (Par. 1867—73).

[3]) Certe neuter codex nunc inter Ottobonianos comparet, quibus plurimos Sirleti libros contineri constat cf. Josephus Cozza-Luzi im Feronis et Battaglinii Catalogo p. XLIII sqq. — Ottobon. 287, cum nota Altaempsiana careat, ex alio fonte repetendus est. Dignosci potest Sirleti n. 110, ex quo praeter alia scripta Miller p. 311 profert: 'Explication d'un passage de l' Écriture, par George Pisidès'. Nimirum Hexaëmeron significatur codicis Ottoboniani Gr. 324, cuius habitum Catalogi incuria (p. 170 sq.) oblitteravit: 'post versus qui incipit (sic!) ἄκουε Πρόκλε legimus Γε-

In universum igitur traditionem de Cyrillo recentiora codicum exempla commendant [1]). Quae quidem ex uno archetypo manasse verisimile est, erroris vero originem lucramur, si Cyrilli opusculis genuinis Pisidae Hexaëmeron continuatum esse ponimus, ubi lemmatis iactura opinionem de Cyrillo auctore eadem ratione offerre potuit, qua Origenis homiliae in Jeremiam ad Cyrillum referuntur [2]). Qua confusionis causa bene cognita suis commodis ita consuluit Darmarius, ut ad fraudis inscriptionem comminiscendam utrumque nomen adhiberet.

Itaque historica Pisidae opera tantummodo carminum cancellis circumscripta sunt, quorum apparatum criticum supra enucleavimus: scilicet praeter Vp in P, Av., H unicum praesidium M praebet, et ipsum angustis terminis (P I et II) definitum. Quodsi novi subsidii pretium aestimatur, temeraria fiducia aeque declinanda est ac suspiciosa diffidentia: lubrica sane est via per praecepta, tutior per exempla, attamen commentationis consilium et spatii ratio eo potius inducunt, ut inprimis statum reditum ager praestet, praesertim cum ipsi codices Vp spicilegii spem faciant. —

P I 1 sq. ὦ τὰς ἀΰλους τῶν ἄνω στρατευμάτων
Τριὰς διευθύνουσα φωςφόρῳ λόγῳ

M στρατηγίας pro στρατευμάτων praebet, quae lectio corruptelam sanat. Falso enim φύσεις, οὐσίας vel τάξεις suppleri posse Quercius existimat [3]), quod recte sensit corrector apographi Corsiniani φύσεις pro Τριὰς commendans. Nullo autem fulcro τῶν ἄνω eget cf. P III 385, H I 50, R

ωργίου διακόνου τοῦ Πισίδου ἑρμηνεία εἰς τὸ ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.., f. 4r abrumpitur codex verbis: τῆς σελήνης λαμπάδα, fol. 5 in prima columna incipit absque titulo: τίς ἐκστρατεύει παμπληθῆ... In inventario Vaticano legitur: Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας στίχοι π΄ εἰς διαφόρους ὑποθέσεις, fol. 10 εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ κατὰ ὑπερηφάνων, fol 12 νουθεσία προς λυπούμενον'. Videlicet Hexaëmeri prooemium (v. 1—80) ita decurtatum est, ut quasi signum quoddam ultimi tres versus (78—80) operi praemittantur. Inchoatur autem Hexaëmeron (sive Expositio in Psalm. CIII 24) v. 81 (ὦ τὴν ἀνεξεύρητον, ἣν ἔχεις, φύσιν), sed inter f. 4 (fin. 242 ὦ τὴν ἀμυδρὰν τῆς σελήνης λαμπάδα) et 5 (inc. 1250 τίς ἐκστρατεύει παμπληθῆ — sic! — τὴν ἀκρίδα) plura interciderunt. Hexaëmeron excipit f. 10r Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνθρώπινον κτλ. (= Van.), tum f. 12r adnectitur: Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας νουθεσία πρὸς λυπούμενον (inc. ἐν συμφοραῖς τὸ μέλλον εἰ σκοπεῖν θέλεις) simul cum aliis poematis, quae quidem ex codice Monacensi Gr. 201 protraxit Georgiades, Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια vol. IV (Constantinop. 1883) p. 141 sqq.

[1]) Cyrilli nomen mentitur praeterea codex Naudaeanus apud Labbeum p. 123.

[2]) Cf. codex Escurialensis Ω — III — 19 apud Millerum p. 484 sq.

[3]) Alia est ratio S 287 sq. 301. 304 sqq. 489 sq. 553 sq., siquidem notiones φύσεις, οὐσίαι, ὑποστάσεις carminis summam efficiunt cf. p. 213 sq. infra. — Vox ἀγρία pro ἀγριότης usurpata Av. 29 ad aliud genus pertinet cf. Lobeck. Paralip. p. 362.

8. 13, Hex. 593. 758. 1789, S 409, Suppl. LXXXII 2, CI 3, CII 6, An. 1693 C.

37 sq. ἐλεύθεροι γάρ εἰσιν ἐκ θωπευμάτων
ἐκ σοῦ μαθόντες μὴ λαλεῖν ὑποκρίσει

in M ὑποκρίσεις legitur, ac pluralem numerum optime θωπευμάτων comprobat. Similiter Hex. 1395 habes: λυττᾷ καθ' ἡμῶν καὶ λαλεῖ πεφυρμένα [1]).

41 sqq. γενοῦ δικαστὴς Κελτικοῦ Ῥήνου πλέον,
γενοῦ δικαστής· ἀλλὰ συγγνώμην δίδου·
οἶμαι γάρ, οὐδὲν ἐξελέγξεις ὡς νόθον,
ἐφ' οἷς δι' ἡμῶν ζημίαν ὑφίστασαι

M 42 post 43 conlocat, unde genuina versuum structura evadit:

γενοῦ δικαστὴς Κελτικοῦ Ῥήνου πλέον·
(οἶμαι γάρ, οὐδὲν ἐξελέγξεις ὡς νόθον)·
γενοῦ δικαστής· ἀλλὰ συγγνώμην δίδου,
ἐφ' οἷς δι' ἡμῶν ζημίαν ὑφίστασαι, —

nec tamen οἶδα (M) pro οἶμαι admitti potest cf. P III 355 sq. οἶμαι δέ, καὐτὸν αἰχμάλωτον ἐν τάχει | ὄψει cl S 455 sq. ἅπαντα θέλγων τῶν φρενῶν τὰ θηρία· | οἶμαι δέ, καὶ σὲ (scil. θέλξων), unde etiam P III 3 οἶμαι δὲ χαίρειν Περσικῆς βλάβης χάριν equidem οἶμαι δέ, χαίρει reponendum esse puto [2]).

72 διττοῖς μερίζει τῶν λόγων νοήμασι

M aptius πονήμασιν exhibet [3]) cf. Palladas Anth. Pal. IX 166, 5 Ἰλιὰς οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός. Similiter voce πόνημα nostri poetae Hexaëmeron designat codex apud Conr. Gesnerum Biblioth. Universal. (Tiguri 1545) f. 271ᵛ, Sisyphi opusculum poeticum Joannes Malalas p. 133, 1 (Dindorf), Ephraemii Syri carmina Theophanes p. 63, 1

[1]) Accusativi usum confirmant Chron. Pasch. (Patr. Gr. vol. XCII) p. 1017 C ὁ ὑπεραιρόμενος καὶ λαλήσας ἀδικίαν et Joannes Damascenus Epist. ad Theophil. (ibid. vol. XCV) p. 365 A λαλοῦντα ἀνομίαν.

[2]) Non οἶμαι δ', ἔχαιρεν, sicuti Bekker voluit cf. 5 ἀεὶ γὰρ αὐτοῖς μᾶλλον ἐκλείπειν θέλει. Saepius per parenthesin ita οἶμαι ponitur, ut thesin secundi, tertii pedis arsin occupet cf. P III 424, Av. 298. 374. 451. 495, H II 194, Hex. 994. 1140, Van. 60. 75. 80, S 51. 96. 136. 520, Suppl. I 84, II 13. 109, III 70. — Aliter P III 68 ἡ σὴ καταφρόνησις, ὡς οἶμαι, πλέον | τοὺς βαρβάρους ἔβαλλεν εἰς ἀγωνίαν.

[3]) Malim tamen πονήμασι, siquidem versus sequens a voce πλὴν initium capit. Eodem modo ν ἐφελκυστικὸν citra necessitatem M addit I 111 (ἀπέστρεφεν), 155 (ὁλκάσιν), 183 (ἀνέπτυεν), II 41 (ἀσπίσιν), e contrario littera paragogica ante vocalem deest II 76 (ἴχνεσι) et 182 (συνέδραμε).

(Boor), sua ipsius epigrammata Agathias Scholasticus Anth. Pal. IV 3, 42, vita metrica S. Mariae Aegyptiacae πόνημα Ἰωάννου πρωτοθρόνου (ἀ θρ' cod.) τοῦ Κομμερκιαρέως adpellatur in M f. 113^{r}, Pselli πόνημα ἰατρικὸν apud Boissonadum Anecd. Gr. vol. I p. 175 sqq. legitur cf. praeterea Anonymus Anth. Pal. VII 12, 5 σὸς δ' ἐπέων, Ἤριννα, καλὸς πόνος,— Asclepiades ib. 11, 1 ὁ γλυκὺς Ἠρίννης οὗτος πόνος, Antipater Thessalonicensis ib. IX 186, 1 βίβλοι Ἀριστοφάνευς, θεῖος πόνος, Strato ib. XII 258, 2 πάντας ἐμοὺς δόξει τοὺς ἐν ἔρωτι πόνους[1]). — Nihil valet, quod νοήματα et 'verba' saepius noster consociat cf. Hex. 9 sq. χειμῶνα γεννᾷ καὶ νοημάτων ζάλην | καὶ συσκιάζει τοῦ λόγου τὸν ἥλιον, 68 τὸ τῶν νοημάτων γὰρ ἐκφράσαι βάθος, S 172 sq. ὄντων τε κοινῶν τῶν νοημάτων ὅλων | πῶς ἐξαμέλγεις, ὡς θέλεις, τὰ ῥήματα cll. 60 sqq. et 153 sq. Adde H I 238 ἕως ὁ σὸς νοῦς καὶ τὸ πηγαῖον στόμα cll. An. p. 1689 A ἢ λόγων πηγὰς ἢ νοῦ θεωρίαν[2]).

114 ἔφασκον, ὡς χρὴ τὸ κράτος βασιλέως

M Hilbergii emendationem ('Wiener Studien' vol. IX p. 211) ἔφασκον, ὡς χρὴ τοῦ βασιλέως τὸ κράτος optime confirmat; quamquam falso cum Vp concinit II 19 τίς γὰρ στρατηγός; βασιλεὺς πρὸ τῶν ὅλων, ubi Hilbergius l. c. ὁ ante βασιλεὺς supplevit. Sed II 99 οὗτος δὲ κοινὸς βασιλεὺς καὶ δεσπότης voculam καὶ inter κοινὸς et βασιλεὺς in M additam sciolus quidam perperam erasit, unde Hilbergii ratio etiam III 456 comprobatur: φύλαττε, Χριστέ, τοῦ βασιλέως τοὺς κλάδους pro φ. Χ. τοὺς β. κ. corrigentis cf. S 311 ἐκ τῆς βασιλικῆς τοῦτο κλέψας οἰκίας, Suppl. II 65 πρὸ τῶν βασιλέων[3]) εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ, — P I 17 σῷ γὰρ πεποιθὼς ὁ βασιλεὺς

[1]) Orbicii liber Tacticorum πόνημα nuncupatur in lemmate ad Anth. Pal. IX 210, historiam suam πόνημα vocat Theophanes p. 4, 20, commentarios in Homerum Eustathius Thessalonicensis p. 2, 40 cf. insuper codex Vatic. Gr. 2210 f. 163 (Schoene Append. ad Euseb. Chron. vol. I—1875 — p. 63) χρονογραφεῖον σύντομον ἐκ τῶν Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου πονημάτων, f. 184 (ibid. p. 97) χρονογραφεῖον συστὰν ἐκ τῶν πονημάτων τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου. — Opusculi notionem vox πονημάτιον habet apud Didymum Alexandrinum de Trin. II 8 (Patr. Gr. vol. XXXIX p. 608 C), Epiphanium Haeres. LXXVI (ib. vol. XLII p. 548 B), Athanasium vol. II p. 166, Photium Bibl. p. 99, 18 (Bekker); adde Theoph. p. 52, 28 καὶ τὸν Μισοπώγωνα λόγον Ἀντιοχικὸν πρὸς ἄμυναν δῆθεν ἐπόνεσεν, Theodosium Diaconum p. 261 (Bonn) ταῦτά μοι, ὦ μαγίστρων ἥλιε καὶ Ῥώμης ἐκδικητά, πεπόνηται et p. 263 (in poematis titulo) ἅλωσις Κρήτης πονηθεῖσα παρὰ (sic distincte praebet codex unicus, Paris. Suppl. Gr. 352, non περὶ) Θεοδοσίου, Michaelem Glycam Epist. XVI (Patr. Gr. vol. CLVIII p. 900 B) τὰ τοῖς διαληφθεῖσιν ἀνδράσιν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ πονηθέντα συντάγματα καὶ εὕρομεν πρὸ πολλοῦ καὶ ἀνέγνωμεν.

[2]) Versus ἀεὶ γὰρ ἡμᾶς τοῖς νοήμασιν τρέφεις | καὶ ψυχαγωγεῖς ἀσθενοῦντας τοὺς λόγους (Hex. 22 sq.) ex interpolatione fluxerunt.

[3]) Cf. Stud. p. 26 n. 3.

προστάγματι, III 94 φεῦ τῆς ἀνάγκης! ὁ βασιλεὺς καὶ δεσπότης, Hex. 452 βαφαῖς ἐρυθραῖς βασιλικῶς ὑπογράφει[1]), Suppl. II 3 ἐκ Περσίδος γὰρ ὁ βασιλεὺς ἀφιγμένος, 27 ὁ σταυρὸς ἦλθε βασιλικῶς δεδεγμένος, — Suppl. II 30 μέγα τρόπαιον τῷ βασιλεῖ συναρμόσας, 43 νῦν τῆς καθ' ἡμᾶς, ὦ βασιλεῦ, μυσταρχίας.

116 sq. ἄλλοι δὲ πάλιν, ὥσπερ ἐκ τοὐναντίου,
ἀντεστρατήγουν δυσμαχοῦντες ἐν λόγοις

mendum, cui coniectura δ' ἀνάπαλιν succurrebat Hilbergius l. c., M commodissime voce τούτοις removet, Hilbergii vero correctionem σύγκρασιν ratam facit v. 120 τινὲς δὲ καὶ σύγκρισιν ἐξ ἀμφοῖν μίαν.

Nec dubitandum, quin 168 sq.

μή τις πάρεργος τοῦ λόγου τὸν ἱππέα
σπεύσῃ κατασχεῖν ταῖς ἀφώνοις ἡνίαις

genuinam poetae memoriam lectiones παρέργως[2]) et σπεύσοι[3]) reddant. Perverse autem loci sententiam interpretatus est Quercius, quasi πάρεργος τοῦ λόγου pro ὁ πάρεργος λόγος (sermo perfunctorius; cf. Plato Tim. p. 38 D) dici posset. Omnino τοῦ λόγου ad ἱππέα pertinet: scilicet poeta ipse eques est, qui sermone ut equo vehitur[4]), quam metaphoram simile Pisidae exemplum Suppl. XIV 1 πράξει κατάγχων τῶν παθῶν τοὺς ἱππέας inlustrat, ubi cupiditates cum equis comparantur[5]). Id vero agit Pisides, ut sermonis velocitatem (cf. 167 δραμεῖν δρόμον) designet cf. Suppl. III 24 sq. ἵππος δέ σοι πάρεστιν ὀξέως τρέχων | ὁ σὸς λογισμὸς πανταχοῦ κινούμενος[6]).

[1]) Pedem solutum prave scripturae ἐγγράφει (Vp_1) et δὲ γράφει (N_1) tollunt.

[2]) Cf. An. p. 1692 C. Similiter ἐν παρέργῳ noster dixit H II 163.

[3]) Consentit p_2. Plane eadem est ratio Hex. 1268 καὶ μή τις ἡμᾶς κομπορήμων φαυ- [οι] λίσοι, ubi φαυλίσῃ p offert, φαυλίσοι MTN, quapropter Hercheri lectio φαυλίσῃ ex B (=V) recepta recienda est cf. An. p. 1701 B μὴ δόφῃ, 1704 B (1705 B, 1709 C, 1712 A) μὴ — γένοιτο cl. H II 31 μηδὲ — λάβοις. Per se tamen coniunctivus aoristi nihil offendit cf. S 402. 529, Suppl. I 116 cll. H I 66 (post μηδαμῶς), Hex. 78 (μηδὲ). 74. 1177, Suppl. XLVI 8 (μηδὲν), tum S 555 καὶ μὴ θολώσεις τὰς καλῶς ἡνωμένας, quo loco θολώσῃς clare V exhibet.

[4]) Itaque longe alia est ratio apud Aristophanem Ran. 821 ῥήματα ἱπποβάμονα, ubi ipsa verba equo insidere poeta fingit cf. insuper 929 ῥήμαθ' ἱππόκρημνα.

[5]) Cf. Stallbaum ad Platon. Phaedr. p. 246 A; adde Hex. 846 sqq. ἢ τὸν πυραυγῆ δίφρον ἢ τοὺς ἐμφλόγους | ἵππους ἐλαύνων οὐρανῶν ὁδὸν δράμοι, | ἱππεὺς δὲ δειχθῇ τῷ βίῳ μετάρσιος.

[6]) Magis accedit Philes vol. II p. 293 v. 2 ὥς τις γὰρ ἵππος ὁ δρομεὺς οὗτος λόγος. Nec differt Pisides S 442 sqq. ἐνταῦθα καίπερ θερμὸν ὄντα τὸν λόγον | καὶ σκιρτῶντα καὶ δραμεῖν κεχηνότα | εἴρξω κρατήσας τῶν ἐνάρθρων ᾀσμάτων, modo ἁμμάτων pro ᾀσμάτων reponatur cf. Philes vol. I p. 93 v. 43 sqq. ἀλλ' ἀνείργω τὸν λόγον, | ὡς εἴ τις ἱππεὺς ἁλτικὸν πῶ-

179 ἐκ κυμάτων δὲ δυστυχῶς ὠθουμένη

convenientior est codicis M lectio γάρ, ac Pisidae usum praeterea ἀντικρουσμάτων exprimit 185 ἐκ τῶν βιαίων ὥσπερ ἀντικρουμάτων cf. P II 140 ὤθουν βιαίοις πανταχοῦ συγκρούσμασι[1]).

Orationis contextus πάντων commendat 212 sqq.

ὑμῖν δὲ πᾶν τὸ πραχθὲν ἐσπουδάζετο,
ὅπως ὁ πρῶτος μισθὸς εἰς τὴν αἰτίαν
καὶ τὴν ἀφορμὴν συνδράμοι τοῦ πράγματος

cf. 208 sqq., poetae consuetudo formam παρέσχεν vindicat 224 sq.

οὐδὲ γὰρ θαλαττίας
κίνδυνος ὁρμῆς οὐδὲ τῆς γῆς ἡ ζάλη
τῇ σῇ παρέσχον ἐγκοπὴν[2]) προθυμίᾳ

cf. Hex. 547 sq. ἃς οὔτε χειμὼν οὔτε καύματος ζέσις | εἴργει τυποῦσθαι πρὸς τὸ σοὶ δεδογμένον cl. Av. 257 sq. οὐδ' ἀντανεῖλεν αὐτὸν ἔμφυτος βία | τέκνων τοσούτων οὐδὲ σώματος μάχη. Adde P I 172 sq. καὶ νὺξ ἀφεγγὴς καὶ βράσαντα κύματα | διπλῆν ἀνάγκην τῆς ζάλης εἰργάζετο, II 40 sq. σοὶ καὶ τράπεζα καὶ τροφὴ καὶ πώματα[3]) | τόξοις παρεσκεύαστο καὶ ταῖς ἀσπίσι, 88 sq. ἐμοὶ μὲν ὑμᾶς ὡς ἀδελφοὺς ἡ σχέσις | καὶ τῆς βασιλείας ὁ τρόπος συνήρμοσεν, Av. 464 sq. πολλὴ δὲ φύρσις καὶ φόβος καὶ σύγχυσις | τοῖς ναυμαχοῦσι βαρβάροις συνήρχετο, H I 49 sqq., ἀλλ' οὐρανός, γῆ, πῦρ, ὕδωρ, ἀήρ, νέφη | καὶ πᾶς ὁ κόσμος τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω | κροτεῖ σὺν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ τὰ σκάμματα, 128 sq. εἰ μὴ τὸ σὸν φρόνημα καὶ τὸ σὸν κράτος | ἤγειρεν αὐτούς, 202 sq. τὸ σὸν γὰρ ἆθλον πᾶσα χώρα καὶ πόλις | ἔμπρακτον οἶδε τοῦ βίου γενέθλιον, 238 sq. ἕως ὁ σὸς νοῦς καὶ τὸ πηγαῖον στόμα | λύσῃ τὰ πολλὰ τῶν λόγων ἐμφράγματα, Hex. 1374 sqq. πῶς οὖν μελίκρατόν τε καὶ πῦρ καὶ ξίφος | καὶ μὴν ὀπὸς καὶ ῥίζα καὶ χοῦς καὶ δρόσος |

λον στρέφοι | τιθεὶς ἀγαθὸν τοῖς ῥυτῆρσι τὸν δρόμον et de vocis ἅμμα usu Vergilius Aen. II 236 stuppea *vincula* collo (scil. equi) intendunt et Ausonius Mos. 42 intendunt collo mulorum *vincula* nautae. De epitheto ἐνάρθρων cf. Vergil. Georg. III 184 ferre rotam et stabulo *frenos* audire *sonantis* cum Schneideri nota ad Varron. de re rust. II 7, 12 (Scr. rei rust. vol. I 2 p. 463 sq.); quamquam Pisides ad orationem adludere putandus est similiter ac nostro loco silentium verbis ταῖς ἀφώνοις ἡνίαις significatur.

[1]) Adde Wyttenbach. ad Plutarchi Mor. p. 137 B et Lobeckium ad Sophocl. Ai. 704.

[2]) Cf. p. 201 n. 6 supra.

[3]) Hilbergii emendationem pro καὶ πόματα καὶ τροφὴ ('Wiener Studien' vol. IX p. 212) fulcit M; ipsa vero forma πόμα nihil dubii adfert, quapropter relinquenda est An. p. 1693 D cf. Lobeck. Paralip. p. 425 sq. et 444 sqq.

εἴργει τὸ ῥεῦμα καὶ τὸ δέρμα συλλέγει cl. Suppl. II 44 sqq. καὶ μακαρίζει τὴν χάριν | τὴν σοὶ δοθεῖσαν πᾶσα χώρα καὶ πόλις | καὶ πᾶς ὁ κόσμος ἐκ μιᾶς συμφωνίας et Av. 119 καὶ τῷ μὲν εὐτρέπιστο τόξα καὶ μάχη[1]).

II 30 ἕρπουσα δάκνει καὶ δαπανᾷ τὴν φύσιν

vitium metricum, quod Hilbergius (vol. IX p. 211) forma δαπανᾶται sublaturus erat, codicis scriptura οὐσίαν sanat. Quae medela etiam S 626 πλήρεις φυλάττων ἑκατέρας τὰς φύσεις videtur adhibenda esse, ubi αὐτοῦ pro τὰς temptabat Hilbergius (ibid. p. 218). Sane in praecedentibus (624 sq.) Θεὸς γὰρ ὢν τέλειος ἀνθρώπου φύσιν | ἀσυγχύτως μέν, πλὴν ἀμειώτως ἔχει vox φύσις occurrit, sed nostra potius ratio inde comprobatur, cum saepius in S φύσις et οὐσία consocientur cf. 137 sq. γεωμετρεῖν δοκοῦσι τὴν θείαν φύσιν, | ἰσχνοῖς λογισμοῖς τὴν ὑπὲρ νοῦν οὐσίαν, 232 sq. πέτῃ δὲ πολλὰ τῇ πτερωτῇ σου φύσει, | φθάσαι νομίζων τοῦ Θεοῦ τὴν οὐσίαν, 293 sq. τῇ συνθέσει γὰρ εἰ μένουσιν αἱ φύσεις, | ἐν ταῖς ἑαυτῶν οὐσίαις σεσωσμέναι, 396 sqq. οὐκ οἶδε κεκραγός τε καὶ πεπεισμένον, | ἄφθαρτον εἶναι τὴν ἀνωτάτω φύσιν, | ὡς μήτε φυρμὸν μήτε σύγχυσιν πάθους | εἰς τὴν ἄχραντον ἐμβατεύειν οὐσίαν, 492 sq. οὐ γὰρ μεθῆκε τὴν ἐν ἀνθρώπῳ φύσιν, | ὡς οὐ μεθῆκε τοῦ πατρὸς τὴν οὐσίαν, 661 sq. <τὴν> ἰδιότητα <τῶν>[2]) φύσεων ἀσυγχύτως | ἐκ τῶν ἀμίκτων οὐσιῶν ἡνωμένην[3]). Neque aliter statuendum de Hex. 377 sq. οὐ τὴν ἄτρεπτον ἐννοήσας οὐσίαν | δούλην νομίζει τὴν ἀείτρεπτον κτίσιν, ubi φύσιν MVp_1 BN_1 et Morelli margo praebent[4]) cf. P II 304 sqq. μῖξαι θέλοντα τὰς διεστώσας φύσεις |..... ὃς ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς τὰς οὐσίας | τρέπειν νομίζων συγχύσεις εἰργάζετο, Av. 519 sqq. ὅπως ὁ πάσης ἀρχιτέκτων οὐσίας |..... ὁ παιδαγωγῶν συμφερόντως τὴν φύσιν, R 47 sqq. εἰσπράττεται δὲ τὴν

[1]) Contrariae rationis exempla sunt P II 139 sq. ξίφος μὲν ἀσπὶς καὶ ξίφη τὰς ἀσπίδας | ὤθουν, Av. 363 sq. κοινὸν γὰρ εἶχον πένθος ἐξ ἑνὸς τρόπου | τὸ Περσικόν τε καὶ τὸ βάρβαρον γένος, Hex. 1542 καὶ τέφρα καὶ χοῦς ὠφελοῦσι καὶ τρίχες.

[2]) Supplementa Hilbergio debentur ibid. p. 219.

[3]) Tantum igitur abest, ut S 659 φύσεις ἑκατέρας, ἀλλ' ἐν αὐτῷ τὰς δύο obstet, ut corruptelae ansa adgnosci possit. Eodem enim sensu promiscue et οὐσία et φύσις usurpantur cf. praeter locos supra excitatos (οὐσία) S 181. 241. 392. 402. 413. 414. 428. 475 et (φύσις) 10. 17. 19. 44. 114. 144. 150. 160. 161. 162. 168. 230. 247. 261. 270. 274. 312. 417. 426. 495. 527. 530. 541. 554. 566. 569. 597. 600. 623. 637. 646. 657. 704.

[4]) Κτίσιν ipse Pisides videtur commendare Hex. 349 κοινὴν δὲ δούλην πᾶσαν εἶναί σου κτίσιν et 382 οὐκ οἶδε δούλην τὴν κλονουμένην κτίσιν (cf. insuper 354. 359. 401. 412), sed eodem modo sibi invicem respondent H I 26 πάλιν παροινεῖ καὶ μεταίρει τὴν κτίσιν et Hex. 774 ἢ πῶς τυραννεῖ καὶ μεταίρει τὴν φύσιν cl. Van. 113 κλέπτει δὲ τὸν νοῦν καὶ μεταίρει τὴν φύσιν.

ἁπάντων οὐσίαν | ..... φθείρων, ὑφέλκων, πορνοβοσκῶν τὴν φύσιν, Hex. 598 sqq. καὶ φῶς μὲν οἰκῶν, τοῖς δὲ τὴν σὴν οὐσίαν | ζητοῦσι πολλὴν ἀντιπέμπων ἑσπέραν, | ὡς συγκαλύπτων οὐ μόνον τὴν σὴν φύσιν [1]).

136 ἔσφιγξαν αὐτῶν ἀσφαλῶς τὰ πράγματα

codicis M memoriam τάγματα Theophanes p. 304, 6 confirmat cf. Stud. p. 9 [2]), ubi praeterea αὐτῶν corrigendum esse monui.

152 ὁ νοῦς ἐναύλῳ τῷ λόγῳ κλονούμενος

optime φόβῳ M offert cf. Av. 167 ἀλλ' ἐξ ἐναύλου τοῦ φόβου συστέλλομαι cl. P III 285 τοὺς βαρβάρους δὲ πάντας ἐκλόνει φόβος. Adluditur ad P II 143 καὶ πάντα φρικτὰ καὶ φόβος καὶ σύγχυσις cl. 125 sq. ὅμως δὲ φρικτὴν τῶν ἀγώνων ὁ τρόπος | καὶ τὴν δόκησιν εἰςάγων προςήρχετο.

153 sq. ἀλλ' ὥςπερ εἰς ἄμπωτιν ἔκ τινος βίας
πρόσω τὸ ῥεῦμα συντόμως ὠθούμενον

rectissime M συντόνως suppeditat; nihil enim apodosis valet 155 sqq. οὕτως ἐκεῖνα τοῦ στρατοῦ τὰ κύματα | τῷ σῷ λόγῳ τρέχοντι συγκινούμενα | ἢ πρὸς τὸ σὸν πρόςωπον ἢ τοὐναντίον | ἀντιπροςώπῳ τῷ τάχει μετήρχετο cf. III 339 sq. πάλιν πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν σου συντόνως | τοσαῦτα πράξας καὶ κατορθώσας τρέχεις, S 371 πάλιν διώξει συντονωτέρᾳ τρέχει cl. P I 171 παλινδρομοῦντα συντόνως τὰ ῥεύματα, ubi ex libidine, non ex V συντόμως edidit Quercius. Accedat I 201 τὸ πλῆθος εἰς ἓν εὐτόνως συνέτρεχεν cl. 156 τὸν ὑγρὸν ἐξέτεμνες εὐτόνως πόρον.

191 sqq. ὡς οὖν σοφιστὴς τοῖς ἰατρικοῖς λόγοις
πεῖραν συνάψας οὐκ ἀφῆκε τὴν νόσον
κρυπτῶς ὑποσμύχουσαν εἰς βάθος βλάβης,
ἀλλ' εὐθὺς ἐξέκοψεν ἢ ξίφει τεμὼν

[1]) Sequitur versus ἐν συστολῇ δὲ δεικνύων καὶ τὴν κτίσιν. Nimirum Pisides etiam voces φύσις et κτίσις coniungere amat cf. P III 392 sq. καὶ πᾶσα δούλη τῶν ὁρωμένων φύσις | καὶ τῶν ὑπὲρ νοῦν πᾶσα σύνδουλος κτίσις. Hex. 165 sq. πλὴν μὴ φλογίζων τῇ πυρώσει τὴν κτίσιν, | ἀλλ', ὡς δοκεῖ σοι, πᾶσαν ἁρμόζων φύσιν. Per se igitur vox οὐσία cum κτίσις coniuncta nullam difficultatem parat cf. Hex. 602 sqq. ὅπως, ἐάν τις ἐξερευνῆσαι λόγῳ | τὴν σὴν ἀνεξεύρητον οὐσίαν θέλῃ, | πρῶτον λάβοι κάλυμμα τὴν στυγνὴν κτίσιν, S 475 sq. τὸν ἐξ ἀμίκτων οὐσιῶν καὶ τὴν κτίσιν | τὸ πρῶτον ἁρμόσαντα cl. Hex. 1427 οὕτως ὁ τὴν ἔνσαρκον οὐσίαν κτίσας. Adde H II 218 sqq.

[2]) Contrario modo πρακτικαῖς in τακτικαῖς abiisse Av. 319 ὅπλοις λογισμῶν, τακτικαῖς ἀγρυπνίαις ex 137 χαῖρε στρατηγὲ πρακτικῆς ἀγρυπνίας (cll. P II 184 et S 73) colligas, sed memoriae traditae suffragari videntur P II 39 τρίβους δὲ τὰς σὰς τακτικὴν εὐτεχνίαν et 362 ταῖς τακτικαῖς σου προςβαλὼν εὐτεχνίαις.

ἢ καυστικῶς ἔφλεξεν ἢ καθαρσίῳ
τὰς ἔνδον αὐτῆς ἐκκαθαίρων αἰτίας,
οὕτω τὸ σῶμα τοῦ στρατεύματος τότε
εὑρὼν κακωθὲν ἐκ φιλοβλαβοῦς νόσου
ἐπέσχες αὐτοὺς ἐκ κακῆς ἀπληστίας,
λόγῳ καθάρας τὰς ὀρέξεις τῆς βλάβης

codex noster orationis contextum, qui inter 196 et 197 misere turbatur, unius versus supplemento ἐλευθεροῖ τὸ σῶμα δυσκόλου πάθους aptissime reficit, unde et participium ἐκκαθαίρων v. 196 suspicione expeditur et metaphora τὸ σῶμα τοῦ στρατεύματος v. 197 iustum sensum accipit. Recte etiam v. 199 M τῆς pro ἐκ offert (cf. Stud. p. 12 n. 3), quae scriptura ex 198 se insinuavit, sed praeterea duo menda v. 193 et 194 resident, quae coniecturis βλάβην (pro βλάβης)[1] et ἐξέκοψε τῷ (pro ἐξέκοψεν ἢ)[2] commode tolluntur.

218 τὸ Σαρακηνῶν τάγμα τῶν πολυτρίχων

metro vacillanti succurrit τῶν post τὸ in M oblatum[3]) cf. Anth. Pal. IX 210, 8 καὶ Πέρσας ὀλέσεις καὶ κινομόρους Σ ă ρ ă κ η ν ο ύ ς. Similiter ᾰ offerunt peregrina nomina Ἀβειρῶν (S 667), Ἀβεσσᾰλῶμ (Suppl. I 119), Ἀρτᾰσὴρ (H II 173), Βαλτᾰσαρ (H I 31), Δᾰράρτασις (H II 167), Ζᾰχᾰρίας (Suppl. LXV 3 et LXXIX 3), Ἰορδᾰνης (Suppl. XXXI 1), Ἰσρᾰηλῖται (Suppl. II 25), Λάζᾰρος (S 633, Suppl. II 108, C 1)[4]), ac praeterea P I 136 καταστρατηγεῖς <τοῦ> Φαραὼ τοῦ δευτέρου Hilbergii supplementum (vol. IX p. 211) ratum facit Av. 495 ἔδει γάρ, οἶμαι, τ ὸ ν Φαραὼ τὸν δεύτερον, etsi An. p. 1680 A habes ὁ τοίνυν Μωσῆς ὁ ἡμέτερος, ὁ θαλάσσῃ καλύψας Φ α ρ α ὼ τ ὸ ν ν ε ώ τ ε ρ ο ν[5]) cf. R 60 δείξας ἐκεῖνο τ ὸ ξ ύ λ ο ν τ ό δ ε ύ τ ε ρ ο ν. Quae cum ita sint, equidem nullus dubito,

---

[1]) Appositionis ratio ex 198 φιλοβλαβοῦς νόσου et 200 τὰς ὀρέξεις τῆς βλάβης evincitur cf. insuper Av. 347 ὁ τῶν Σκυθῶν τύραννος, ἡ π ρ ώ τ η β λ ά β η et H I 75 καθεῖλεν ὕδραν, μ υ ρ ι α ύ χ ε ν ο ν β λ ά β η ν, tum Suppl. III 59 sq. ἀφ' οὗ γὰρ ἡμᾶς τ ῆ ς τ υ ρ α ν ν ι κ ῆ ς β λ ά β η ς | ἐλευθερώσας ἐκ Θεοῦ δούλους ἔχεις, ubi Phocas designatur. — Εἰς βάθος pro ἐν βάθει (P II 13, Hex. 559, Suppl. I 25, LXXX 2) dictum est, quod pro εἰς βάθος (P I 90) vice inversa usurpatur P III 221, Hex. 538, Van. 153. Ceterum cf. An. p. 1709 D τῆς ἐπιφανείας τῶν ῥημάτων ἡ εὔχροια φοβερὸν ἔχει κ α τ ὰ β ά θ ο υ ς τ ὸ ν ό σ η μ α.

[2]) Cf. Suppl. IV 105 πῇ μὲν φλογίζων, πῇ δὲ τέμνων τῷ ξίφει.

[3]) Cf. Stud. p. 13 n. 2, ubi etiam codicis p scripturam Σαρακηνῶν reposui.

[4]) Sed ex communi usu syllaba longa occurrit in Δᾱβίδ (P II 113, Hex. 53. 91, Suppl. I 117) et Σερᾱφὶμ (Hex. 177).

[5]) Adde p. 1684 D αἱρεῖ τὴν Ἱερουσαλὴμ Ν α β ο υ χ ο δ ο ν ό σ ο ρ (sic exhibent codd., non Ναβουχοδονόσωρ, quemadmodum Quercius praebet) ὁ ν ε ώ τ ε ρ ο ς cl. Suppl. LXXIX 3 ὁ Ζαχαρίου παῖς, Ἠ λ ί α ς ὁ δ ε ύ τ ε ρ ο ς.

quin eadem ratione etiam H I 16 δροσίζεται φλὸξ Δανιὴλ τῷ δευτέρῳ articulus τῷ ante Δανιὴλ supplendus sit; tum Hex. 625 εἰς <τὰς> διατάξεις ἀσχοληθῇ τὰς νέας ex M articulus prior[1]) recipiendus est, de quo ante Muellerum (ad Ignat. p. 8 n. 7) et Hilbergium (o. c. VIII p. 302) iam Morellus cogitaverat. Quae quidem adiectivi collocatio poetae nostro in deliciis est cf. P I 104 ἡ νὺξ μὲν ἡ μέλαινα τῶν ἐναντίων, 140 μορφὴν ἐκείνην τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου, 208 τμηθέντας οὐδὲν τὴν φύσιν τὴν ἄρρενα, II 96 ἢ ταῖς ἀνάγκαις ταῖς ἀνεγκλήτοις ἀεί, 107 οἳ τὰς τραπέζας τὰς ἀμίκτους αἱμάτων, 223 καὶ τοῖς ποσίν σου τοῖς πανημέροις τάχος, 319 τὴν λύτταν αὐτοῦ τὴν ἀνάπτουσαν[2]) σβέσει, III 67 τῇ γὰρ δοκήσει τῇ παρημελημένῃ, 259 πρὸς τὰς ἐπάλξεις τῶν φαράγγων τὰς νόθους, 438 ἐχθρῶν σεβόντων τοὺς θεοὺς τοὺς προσφάτους, Av. 142 τῶν πυρπολούντων τὸ θράσος τὸ βάρβαρον, 215 τοὺς γηγενεῖς πλάττουσι τοὺς ψευδοσπόρους, 332 θήγειν καθ' ἡμῶν τὸ ξίφος τὸ βάρβαρον, 367 πρὸς τὴν κρίσιν συνῆλθε τὴν θεόγραφον, 373 τὸ φρικτὸν εἶδος τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου, 395 ἐκ τῆς ὁμίχλης τῆς ξένης ἐκρύπτετο[3]), H I 72 τὴν λύτταν ἦγξε τοῦ κυνὸς τοῦ παμφάγου, 74 ἀνεῖλε τὸν δράκοντα τὸν μιαιφόνον, 77 ἔπνιξε τὸν λέοντα τὸν κοσμοφθόρον, R 109 sq. τοὺς τοῦ δράκοντος θηριώδεις αὐχένας | τοὺς πολλάκις φυέντας, Hex. 135 στολίζεται δὲ τὸν χιτῶνα τὸν μέγαν, 1034 φύει τὰ τέκνα τῇ κυήσει τῇ ξένῃ, 1225 ὅπως πυρωθεὶς ταῖς βολαῖς ταῖς ἐμφλόγοις, 1431 ἀλλ' ἐκβαλὼν τὸν σφῆνα τὸν ψυχοκράτην[4]), 1538 καὶ τῶν βάτων δὲ τῶν ἀκάρπων οἱ κλάδοι, 1794 τὸ τῆς χαρᾶς ὄχημα τῆς αἰωνίου, 1881 ἀλλ' ὦ φονευτὰ τῶν παθῶν τῶν βαρβάρων[5]), Van. 54 ὁ χοῦς ὁ θείᾳ πνευματω-

---

[1]) Ante eandem vocem τὰς excidit H II 120 πάσας ἀνέγνως <τὰς> διατάξεις τῶν νόμων, ubi verum vidit Hilbergius vol. IX p. 215.

[2]) Cf. p. 172 supra.

[3]) Av. 313 ἔδοξε τοῖς ἄρχουσι τοῖς ὑπηκόοις Quercii explanatione abiecta comma post ἄρχουσι adiciendum est cf. An. p. 1716 B ἔσπευδέ τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ ἄρχων.

[4]) Vocem ψυχοκρατὴς ex nostro loco effinxit Thesaurus vol. VIII p. 1953 D cf. Theodorus Prodromus in Boissonadi Anecd. Nov. p. 386 (v. 388) τὸν καρδιοῦχον καὶ γλυκὺν ψυχοκράτην, tum ναυκράτης Hex. 1009, Περσοκράτης H I 13, et fortasse πλουτοκράτης (Miller ad Phil. vol. II p. 32 n. 1) Hex. 477 καὶ ψυχοκερδὴς γίνεται πλουτοπράτης, ubi extrema vox in mendo cubat, quod margo Morelli παντοπράτης neutiquam tollit. Contrariae rationis exempla sunt παγκρατὴς Hex. 1076 et φρενοκρατὴς Suppl. IV 36.

[5]) De Hex. 1150 τὸ πιστὸν ἕξει τῆς γονῆς τῆς ἀσπόρου cf. Stud. p. 134 n. 5, — de 1343 βοὸς δὲ τὴν μέλισσαν τὴν φιλεργάτιν cf. p. 121 n. 6; — versus 1684 ἐνθεὶς δὲ ταῦτα τῇ τέχνῃ τῇ ἀρρήτῳ recte in MVTpN deest, aeque ac truncus σὺν τοῖς δὲ.... ἅμα (1681), — non recte tamen 1681—1684 Pisidae abiudicat Hilbergius Byz. Zeitschr. vol. VII p. 339, cuius scrupulos de v. 1682 ἀόριστος, ὑπερσυντελικός, ἐγκλίσεις νέμων optime scriptura ὑπερσυντέλικος in MTpN tradita evellit.

θεὶς εἰκόνι, S 109 τεκμήριον γὰρ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθέτου, 182 οὐ γάρ τι δείξεις ταῖς γραφαῖς ταῖς ἐγκρίτοις, 198 λέγει πεπεῖσθαι ταῖς γραφαῖς ταῖς ἐγκρίτοις, 364 οἱ τῶν κυνηγῶν τῶν ἀδήλων ἐργάται, 436 πρὸς τὰς ἐπῳδὰς τοῦ Θεοῦ τὰς ἐγγράφους, 608 ἀλλ' ὡς τὸν Ἐφραὶμ ἐκδιδάσκει τὸν μέγαν, fr. 45 οὐ τὰς πλάκας φέρουσα τὰς θεογράφους, 121 ταύτην δὲ τὴν φάλαγγα τὴν νεοσπάδα, Suppl. II 22 ἐκ τοῦ δράκοντος τοῦ σφαγέντος ἁρπάσας, 44 sq. μακαρίζει τὴν χάριν | τὴν σοὶ δοθεῖσαν, IV 22 τὴν σάρκα ποιεῖ τὴν διεστῶσαν μίαν, 52 καὶ τῇ χαλάζῃ συμπλέκῃ τῇ βαρβάρῳ, XX 2 τῶν παρθένων δὶς (non δὸς) τὸν χορὸν τῶν εὐφρόνων, An. p. 1680 A ὁ τοίνυν Μωσῆς ὁ ἡμέτερος ὁ θαλάσσῃ καλύψας, 1684 C τὴν γῆν ἐπυρπόλει τὴν οἰκείαν, 1697 B ἐμαινόμην ποτὲ τὴν παραφορὰν τὴν ἑκούσιον, 1724 A ἡ δυὰς ἡ συναναβᾶσα, 1725 A ὅπως τὴν σφραγῖδα τῷ τυράννῳ τὴν περιτυχένιον ὑποδείξωσιν[1]). Duplex adiectivum occurrit Hex. 1155 τὸν μῦν διδάσκει τὸν τυφλόν, τὸν παμφάγον et 1165 τίς τὴν μέλιτταν τὴν σοφήν, τὴν ἐργάτιν, neque aliter intelligendus est tertius Hexaëmeri locus 1009 καὶ τίς τὸν ἰχθὺν τὸν βραχύν, τὸν ναυκράτην. Contra legem peccat Hex. 1125 τῆς μακρογήρου τῆς κορώνης τὸ στόμα, ubi κατ' ἐξοχὴν voce ἡ μακρόγηρος avis 'annosa' (Horatius C III 17, 13), 'vetula' (IV, 3, 25), 'novem saecula passa' (Ovidius Met. VII 274)[2]) significatur, substantivum vero epexegesin quandam repraesentat[3]), unde cadant necesse est Hilbergii coniecturae ('Wiener Studien' vol. IX p. 211 et VIII p. 299) P I 71 τὰς αὐταδέλφους <τὰς> ἀρετὰς καὶ συντρόφους[4]) et Hex. 1801 ἡ μυστικὴ κλεὶς τῆς θεοδόχου <τῆς> πύλης[5]).

---

[1]) Adde P I 15 sq. τῆς ἐξουσίας | τῆς σῆς, II 265 τὸν νοῦν τὸν σόν, III 376 τῶν πόνων τῶν σῶν, Av. 178 sq. τῆς ὁλκάδος | τῆς σῆς, Hex. 890 sq. τὴν ἐνέργειαν... | τὴν σήν, 907 sq. τῆς κοσμουργίας | τῆς σῆς, Suppl. XLVIII 9 τῷ πατρὶ τῷ σῷ, — P II 71 τῶν λογισμῶν τῶν τοσούτων, — S 165 τῶν προσώπων τῶν τριῶν, tum Av. 174 τὴν ψάμμον ἐκπτύσασα (ἐκπτύουσα Qu., sed non V!) τὴν τῶν βαρβάρων, 371 καὶ πρὸς τὸ τεῖχος ἐκδραμὼν τὸ τῆς δίκης, 509 οὕτω γὰρ ἡ μὲν ὄψις ἡ τῶν ὀμμάτων, H II 81 τῆς Γοργόνος προσῆκτο τῆς τοῦ Περσέως, Hex. 1797 τὸ τῆς πάλης ἄλειμμα τῆς τῶν μαρτύρων, S 649 sq. τὸ πηγαῖον στόμα | τὸ Γρηγορίου, — Av. 269 sq. τὰς βάσεις | τὰς πρὸς τὸ τεῖχος, — 82 τοὺς ἀγωγοὺς τοὺς ἑαυτῆς, — P I 45 τῶν γὰρ λογισμῶν τῶν ἐν ἡμῖν. III 373 τὸν νοῦν τὸν ἐν σοί, — S 261 τὰς φύσεις τὰς ἐκ δύο, — Suppl. I 47 οἱ Κύκλωπες οἱ πάλαι, An. p. 1713 B τῶν στεφάνων τῶν ἔπειτα.

[2]) Cornicis epitheton μακρόγηρως recurrit apud Constantinum Manassen 6334 ἀμετροβίοις ἤριζε κορώναις μακρογήρῳς. De re cf. Goettling-Flach ad Hesiod fr. CLXIII. Apposita ἐννεάγηρα (Arat. 1022) et πολύζωος (Oppian. Cyneg. III 117) nunc quidem in editionibus non comparent.

[3]) Cf. Kuehner-Gerth, ausf. Gramm. § 462 a n. 1 (vol. II 1 p. 601 sq.).

[4]) Requiritur: οὔσας ἀδελφὰς <τὰς> ἀρετὰς καὶ συντρόφους, sed fortasse τὰς αὐταδέλφους <γοῦν> ἀρετὰς καὶ συντρόφους sufficit.

[5]) L. θεηδόχου cum VTp, in quam lectionem iam Morellus in editione altera

230 sq. τὰς δὲ συμφορὰς ὅλας
ἔστρεψεν εὐθὺς εἰς χαρὰν μεθαρμόσας

corrigendum ἔτρεψαν cum M cf. P I 160 sq. ἕως ἔτρεψας εὐσεβῶς μεθαρμόσας | τὸ τῆς πλάνης ἄδοξον εἰς εὐδοξίαν, ubi codicum memoriam leges metricae certam reddunt, tum P I 52 τὰ δυσχερῆ τραπεῖεν εἰς εὐεξίαν, S 424 οὐ θατέρου τραπέντος εἰς τοὐναντίον cll. Hex. 282 οὐκ εὐθὺς εἰς χειμῶνα τὴν θέρμην τρέπει, 854 ἢ καὶ πατάξει (sive potius πατάξῃ) Νεῖλος εἰς αἷμα τρέπων, 1675 τὸν πάντα κόσμον εἰς ἐπίῤῥημα τρέπεις[1]). Adde Van. 229 ἀνετράπη τὸ κοῦφον εἰς τοὐναντίον, — Hex. 469 παρατρέπει τὸ πλῆκτρον εἰς τοὐναντίον, Van. 72 ἄνθρωπος εἰς βοῦν φατνιῶν παρετράπη. Attamen Van. 74 τὸ κάλλος ἀντέτρεψεν εἰς ἀμορφίαν recte VTLp ἀντέστρεψεν exhibent cf. P II 333 sq. εἰς ταπείνωσιν τότε | τὸν ὄγκον ἀντέστρεψε τῆς ἐπάρσεως et Hex. 1317 τὴν πίστιν ἀντέστρεψαν (ἀνέτρεψαν falso B, ἂν ἔτρεψαν N) εἰς ἀπιστίαν.

280 sq. οὐδ' ἄλλος ἵππους ἡνιοχῶν τὰς ἡνίας
λοξὰς προδεικνὺς ὀξέως παρέρχεται

per se ὀξέως nullam dubitandi ansam praebet (cf. Av. 460 cl. Suppl. III 24), sed sententiae continuatio codicis M lectionem ὀρθίως extra omnem dubitationis aleam ponit; neque enim tempus, sed cursus ratio tertium comparationis efficit cf. 282 sq. ὡς σὺ κρατήσας τοῦ στρατοῦ τὰς ἡνίας | ὑποτρέχων παρῆλθες ἐξ ἀντιστρόφου cl. 279 ἀντιστρόφῳ παρῆλθε θηρίον δρόμῳ et 285 πρὸ τῆς μάχης ἀφῆκας εἰς ἀντιστάδην.

313 ἔτικτεν οὐκ ἔκπληξιν, ἀλλ' ἐκπληξίαν

M optime L. Dindorfii emendationem (Thes. vol. III p. 535 D) ἐμπληξίαν[2]) confirmat. In eo enim Pisidae ars consistit, ut compositionis ratio scite varietur. Cuius artificii ignari et librarii et editores haud semel vitiosas lectiones inculcarunt e. gr. *a)* P II 283 ὑποτρέχων (sic Mp, ὑποστρέφων V) παρῆλθες ἐξ ἀντιστρόφου *b)* Av. 97 παρῆκεν (παρεῖδεν p) ἢ μεθῆκεν εἰς ὑπερθέσεις, *c)* Hex. 14 sq. καὶ τὴν ὁμίχλην τῶν φρενῶν ὑποστρέφει (cf. Stud. p. 132) | καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν ἀντι-

---

(1618) inciderat cf. Suppl. II 2 ὅλη σε τιμᾷ καὶ καλεῖ θεηδόχον, XXXVIII 3 καὶ τοῦτον, ὦ δέσποινα καὶ θεηδόχε, XLI 3 σπήλαιον ἄλλο καὶ φάτνην θεηδόχον. Altera forma nostro auctori relinquenda est Suppl. LXVII 2 ἡ θεοδόχος γὰρ εὐτρεπίζεται φύσις.

[1]) Accedat Van. 215 ἔπαινος οἶδε τὴν ἀμορφίαν τρέπειν pro (ἔπαινον) τρόπων cf. Stud. p. 190 n. 9.

[2]) Contraria ratione Quercius nescio unde Hex. 126 ἐντεῦθεν αὐτὸν ἐμπλαγέντες οἱ πάλαι optimam scripturam ἐκπλαγέντες, in qua et codices et editiones consentiunt, oblitteravit cf. Hex. 588 sq. ὡς μὴ τὸ μῆκος ἢ τὸ κάλλος τοῦ πλάτους | μόνον σκοπήσας ἐκπλαγῇ τῶν κτισμάτων cll. P III 34. 166, Hex. 605, S 240, Suppl. II 64, XLII 2, An. p. 1704 D. Recte insuper pro ὡς μέγαν Hercher ex V (= p_1 T_2) οἱ πάλαι reposuit.

στρέφει (ἀποφράττει contra metri leges coni. Morellus), *d)* 225 τὴν τῶν ὀμμάτων | ἔκλαμψιν ἢ πρόσλαμψιν (πρόσβλεψιν coni. Mor.), *e)* 1746 εἰς γῆν ὁ πηλὸς συστραφεὶς ὑποτρέχω (sed ὑποστρέφω MVTpN). Cf. de a.[1]) c. e. P II 312 κυκῶν δὲ πάντα καὶ στρέφων κἀντιστρέφων, S 252 εἰς τὴν σεαυτοῦ συστροφὴν ἀντιστρέφεις[2]), 323 ἀεὶ τὸ διττὸν συστρέφων ἀντιστρέφεις, tum Hex. 1080 sq. ἐφ' οἷς δοκοῦσιν ἐκ ποδῶν ἀντιστρόφων | τὴν σφαιροειδῆ κόπρον ἀντισυστρέφειν. — Cum b. et d. plane conspirant Av. 460 ὅμως παρῆλθεν ἢ διῆλθεν ὀξέως et Hex. 37 ἀνεῖλες ἢ καθεῖλες[3]), — proxime accedunt H I 81 τὸ φῶς ὑπέστη καὶ διέστη τὸ σκότος, Hex. 1503 μὴ μᾶλλον ἐκστῇ καὶ διαστῇ τῷ φόβῳ, 1662 τέλους ἀπέστης καὶ διέστης τοῦ μέσου, 1721 ἐφίστασαι γὰρ καὶ παρὼν ἀφίστασαι, — P III 171 sq. οὕτως ἅπαντας καὶ τρέχοντας προσδέχῃ | καὶ μὴ τρέχοντας εἰς τὸ σώζειν ἐκδέχῃ, nec distant H I 74 sq. ἀνεῖλε τὸν δράκοντα τὸν μιαιφόνον, | καθεῖλεν ὕδραν, μυριαύχενον βλάβην, S 609 sq. κατῆλθεν ὢν ἄσαρκος ὡς θεοῦ Λόγος, | ἀνῆλθεν ὢν ἔνσαρκος ὡς ἡμῶν γένος, Suppl. IX 3 sq. ὁ μὲν νοσῶν εἴσελθε καὶ λύεις νόσον· | ὁ μὴ νοσῶν πάρελθε, μὴ λάβῃς νόσον, An. p. 1697 C τόξον ἐντείνων, ἀσπίδα προτείνων, — S 611 sq. ὡς οὐ κατῆλθεν ἡμίθεος πρὸς τοὺς κάτω, | οὐκ ἀντανῆλθεν ἡμίτομος πρὸς τοὺς ἄνω, 318 sq. εἰ δ' αὖγε τὴν σάρκωσιν εἰσάγεις πάλιν, | εὐθὺς τὸ διττὸν αὖθις ἀντεπεισάγεις, Suppl. II 88 sq. εἰ δ' ἀντινεύσεις, καὶ τὸ τῆς νίκης κράτος | συναντινεύει, An. p. 1704 C ὁ μὲν πρὸς φόβον τοῦ βασιλέως ἐξέφερε τὸ ὄνομα, ὁ δὲ τὴν κοινωνίαν τῆς φύσεως ἀντεξέφερε, — Hex. 449 εἰ καὶ παρανόμους ἐννόμους ὁρίζεται. Adde P II 160 ἀλλ' εἷλκες αὐτῶν καὶ μεθεῖλκες τοὺς τόνους, — II 161 ἔταττες, ἀντέταττες, Hex. 69 εἰπών, ἀπειπών, 851 ἕλκων, μεθέλκων, S 111 ἕλκειν, μεθέλκειν, — Av. 99 σχέσει λογισμῶν, δωρεῶν ὑποσχέσει, — S 124 sq. ὁ τοὺς ἐκείνῳ συμφρονοῦντας ὑβρίσας | εὔδηλον αὐτὸν φαίνεται καθυβρίσας, ubi voces simplices cum compositis copulantur. Recte igitur Hex. 695 sq. τοὺς ἑλκτικοὺς δὲ πάντας ἰθύνει τόνους, | βάλλει δὲ κλεῖθρα ταῖς καθελκτικαῖς πύλαις variam lectionem ἐκτικοὺς (sive καθεκτικαῖς) nobis videmur reiecisse p. 151 n. 2[4]) cf. praeterea P II 222 κλέψαι

[1]) Per se ὑποτρέχων nihil offendit cf. P II 279 ἀντιστρόφῳ παρῆλθε θηρίον δρόμῳ, III 22 et fr. 64 (Stud. p. 165) τρέχων ὑπόστροφα, S 250 sqq. ἀναδρόμους ἴλιγγας ὥσπερ τῷ πεφυρμένῳ σάλῳ | εἰς τὴν σεαυτοῦ συστροφὴν ἀντιστρέφεις cll. P II 272 sq. οὕτω νομίζων εὐτυχῶς προεκτρέχειν | ἐκ σοῦ σκελισθεὶς δυστυχῶς ὑποστρέφει et III 333 βάλλων, διώκων, ἐκτρέχων, ὑποστρέφων.

[2]) Cf. Stud. p. 135 n. 3.

[3]) Καθῆρας perperam Tp.

[4]) Sed Hex. 1798 τὸ σύνδρομόν τε καὶ συνέκδρομον σέλας MVTpN et Morelli margo in σύνθρονον concinunt, quam scripturam genuinam esse equidem mihi per-

θελήσας αὐτὸς ἀντεκλέπτετο, III 36 καὶ τοῖς λίθοις ἔμεινε συλλιθούμενος, 161 sq. τῆς καρδίας γὰρ ἀστάτως κινουμένης | συναστατούσας εἶχε καὶ τὰς ἐλπίδας, 227 sq. ὅλους προπηδᾶν τοῖς τραπεῖσι συμμάχους | ἐκ τῶν ἑαυτοῦ ταγμάτων ἐπέτρεπεν, 392 sq. σοὶ πᾶσα δούλη τῶν ὁρωμένων φύσις | καὶ τῶν ὑπὲρ νοῦν πᾶσα σύνδουλος κτίσις, Av. 214 sqq. ἐπεὶ δὲ λοιπόν, ὥςπερ οἱ μῦθοι πάλαι | τοὺς γηγενεῖς πλάττουσι τοὺς ψευδοσπόρους, | τῆς γῆς ὁ πυθμὴν βαρβάρους ἀνέπλασε, H II 176 sq. εἰς αἰχμάλωτον ὅνπερ ἥρπασε θρόνον | ἀντενθρονίζειν ἐν κακοῖς τὴν Περσίδα, R 58 κλέψας τὸ πρῶτον μειζόνως ἀντεκλάπη, Hex. 148 φθάνει δὲ πᾶν κίνημα συγκινῶν ὅλα, 493 τιμῆς βραχείας τοὺς ὑπερτίμους πόρους[1]), 1711 εἰ καὶ βάθος γὰρ ἐμβαθύνει σοι[2]) λόγου, 1899 sq. κάμψον δι' αὐτοὺς τῷ Θεῷ τὸν αὐχένα, | καὶ πᾶσα Περσὶς ἀντικάμπτει τοὺς πόδας[3]), Van. 24 ὅ, πρὶν κυηθῇ, τῇ φθορᾷ συνεφθάρη, 26 sq. κολάζεται γὰρ τῦφος ὠφρυωμένος, | ἀντοφρυωθεὶς τῇ θέᾳ τοῦ μείζονος, S 177 μηδ' αὖ χαρίζου τῇ Γραφῇ παρεγγράφων, fr. 18 sq. πέπων πεπανθεὶς ἐξυδαροῖ <τὴν>[4]) γαστέρα, | οἶνος δ' ἄκρατος ἐκπέποι[5]) τούτου θράσος, An. p. 1681 B

suasi cf. Suppl. III 69 δεικνὺς ἐκείνην τῷ κράτει σου σύνθρονον et de re ipsa Suicer Thes. Eccles. vol. II p. 1164 sq.

[1]) Vulgatam scripturam λίθους ex MVTpN correxi; de foraminibus agitur in corpore discruciati martyris factis.

[2]) L. σοὶ et verte: 'quamvis enim rationis profunditas (cf. Hex. 68, Suppl. CVII 18, An. p. 1692 C cl. P III 221) te (cf. Hase ad Leon. Diacon. p. 461 Bonn.) scrutetur'. Ἐμβαθύνει optimo iure pro ἐκβαθύνει ex V (= MTp) reposuit Hercher; eodem sensu verbum simplex adhibuit Pisides Hex. 768, tum Ariston apud Stobaeum Flor. LXXXII 7 (Mein. sive Anthol. II 2, 14 Wachsm.) οἱ ἐν διαλεκτικῇ βαθύνοντες ἐοίκασι καρκίνους μασωμένοις, οἳ δι' ὀλίγον τρόφιμον περὶ πολλὰ ὀστᾶ ἀσχολοῦνται, ubi philosophi mentem non adsecuti Usener βραδύνοντες, Wachsmuthius (vol. II p. 22) μηκύνοντες temptabant cf. insuper Philo de poster. Caini § 118 (vol. II p. 26 Cohn) ὁ δὲ τῆς διανοίας ὀφθαλμὸς εἴσω προελθὼν καὶ βαθύνας τὰ ἐν αὐτοῖς σπλάγχνοις ἐγκεκρυμμένα κατεῖδε, quo loco citra necessitatem (propter vol. I p. 25, 26 = de opif. mundi 77 οἱ τοῖς νόμοις ἐπὶ πλέον ἐμβαθύναντες) ἐμβαθύνας coniecit Mangey.

[3]) Hex. 858 στύλον δὲ δείξει (l. δείξῃ cum T) νυκτὸς ἔμπυρον σέλας prave Morelli margo πυρὸς exhibet. — 1567 ἰχθὺς δὲ πνεύμων τοῖς σάλοις ἐπιπνέων rectius VpBN₁ et Morelli margo ἐπιπλέων offerunt, quae lectio haudquaquam formae πλεύμων (pro πνεύμων cf. Suppl. I 32) favet.

[4]) Recte addidit Hilbergius 'Wiener Studien' IX p. 221.

[5]) Quercii scriptura ἐκπεποῖ in censum non venit, siquidem ex V epigramma sumpsit, qui distincte ἐκπέποι praebet aeque ac p; neque aliam lectionem ἐκπέοι in M innuit. Graecitati vox accedat ad aoristi formam ἔπεψα adcommodata, nullum vero scrupulum optativus particula ἂν carens movet cf. Av. 170. 514, Hex. 46, S 94. 379, Suppl. XXVIII 2 (p. 140 supra), tum in sententiae condicionalis apodosi, (quae ἂν ex communi consuetudine Av. 106, Hex. 1363, An. p. 1681 B secum trahit), P III 197. 359, Hex. 630 sqq. 690, S 143, fr. 12, ac fortasse Hex. 869 sqq. μόλις τὰ κρυπτὰ τῶν ὀπισθίων μέρη | Θεοῦ σκοπήσει καὶ πλέον μηδὲν βλέπων | πλέον ποθήσῃ (ποθήσει Hercher ex B) τὸν κεκρυμμένον πόθον, ubi σκοπήσοι et ποθήσοι MTN suppeditant, et 1590 καὶ τὴν πρόρινον

ὅταν γὰρ ἀγωνιστῇ εὐφημίας λόγος ἀνταγωνίζηται, 1708 D ὡς δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κείμενον ἐβιάζετο, τὸν φόβον ἀντιβιαζόμενον εὕρισκε, — P III 137 sq. πλὴν οὐ προσήκει συγκαλύψαι τῷ λόγῳ | τὸ Περσικὸν κάλυμμα τῆς πανουργίας, Av. 31 sqq. ὡς ῥευστὸν ἀντίφραγμα καὶ τεῖχος νέον· | τεῖχος γὰρ αὐτοῖς ἀντέβη τὰ κύματα | καὶ φραγμὸς ἑστὼς εἰς ἀείδρομον φύσιν, 78 τὴν γῆν ὑφέλκων ἐξ ἐκείνης εἵλκετο, Van. 29 sq. παρωθεῖται βίᾳ, | ὡς εἴ τις ὠθεῖ πάτταλον τῷ παττάλῳ, An. p. 1705 A τὸ φῶς κλέπτουσα διελέγχεται καὶ φύσις αὐτῇ τὸ κλέπτειν ἀεὶ καὶ ἐλέγχεσθαι, p. 1725 B καταιδοῦνται κύνες, ὃν οὐκ ᾐδέσθησαν οἱ ὁμόφυλοι, — tum P II 28 καὶ τὰς ἀτάκτους ἐκτροπὰς ἀνατρέπει, Av. 247 ἀπὼν παρεῖναι, 360 τὰς εἰσόδους κλείσασα ταῖς διεξόδοις, Hex. 594 μήπως ἐπαρθεὶς τῷ μεταρσίῳ θράσει, 744 sqq. εἴπερ δι' αὐτῶν ἐμβαλοῦσα τοὺς ῥύπους | πάλιν δι' αὐτῶν ἐκβάλῃ τὰ δάκρυα, | τὰς εἰσόδους πλύνασα ταῖς διεξόδοις, 1116 καὶ τοὺς ἐνύπνους ἐξυπνίζειν ἐργάτας, 1685 sq. προστακτικῷ δὲ πάντα μορφώσας λόγῳ | ὑποτακτικήν σοι δημιουργεῖς τὴν κτίσιν, 1802 sq. δι' ἧς ἄσαρκος εἰσεληλυθὼς Λόγος | ἐξῆλθεν, S 128 κατηγορῶν δὲ τοῦ συνηγορουμένου, 333 συνηγορήσῃ τῷ κατηγορουμένῳ, Suppl. IV 44 καὶ τοῖς ἀποῦσι συμπαρὼν λογίζεται, An. p. 1684 C πολιὰ παράφρων καὶ νεότης ἔμφρων εὑρίσκεται.

Memoriae vitium M insuper tollit vocula ἀλλ' praemissa P II 333 ἐξ ἀπορίας εἰς ταπείνωσιν τότε, ubi οὖν post ἀπορίας supplebat Hilbergius (vol. IX p. 211), denique Pinderi coniectura ἔνθεν pro ἐντεῦθεν (cf. Stud. p. 14 n. 2) comprobatur 346 ἔδακνε, μήπως ἔνθεν εἰσβαλὼν φθάσῃς.

Ad idem genus ex mea quidem sententia pertinent πλῶται pro πλωταὶ I 187 [1]) et τε pro δὲ II 311 [2]), ac lacunam unius versus inter II 265 et 266 statuendam esse lectionis varietas ὥστε καὶ τὴν αἰτίαν

αἱματόρροιαν σβέσεις, quo loco σβέσοις MN commendant. Quae cum ita sint, Suppl. I 54 πηγὰς δὲ τοῖς σοῖς ἐμβαθύνοι (ἐκβαθύνοι M) κορτάφοις relinquenda est optativi forma olim in ἐμβαθύνει mutata, tum Hex. 210 οὐ πλούσιος γάρ, οὐ δυνάστης ἁρπάσει codicum VpN lectio ἁρπάσοι praestare videtur. Adde p. 222 sq. infra. — Ceterum θράσος habet V (= Mp), non κράτος (θράσος), quemadmodum Quercius edidit; varietatem κράτος ex p notavi ad Hex. 975 καὶ τῶν ἐλεφάντων ἐκφοβοῦσι (ἐκπτοοῦσι minus recte Hercher ex B cf. Av. 523, Hex. 73, Suppl. I 58) τὸ κράτος et 406 τὸ τῶν λεόντων σωφρονίζουσιν θράσος (ubi etiam V κράτος offert, at cf. 926), cf. P II 211 κρατοῦντα τῷ θράσει.

[1]) Cf. Lobeckius Paral. p. 428 sqq. (cl. Pathol. Elem. I p. 478 sqq.), qui hanc vocis formam (pro πλωτὴρ) in Lexicis omissam Graecitati alienam esse falso autumat; adde Av. 182, ubi eodem iure ἐπιπλώταις pro ἐπιπλωταῖς (p. 21 n. 2 supra) correxi; neque aliud iudicium de ὑπερπλωτὴς (Thesaur. vol. VIII p. 240 A) ferendum est.

[2]) Cf. Stud. p. 110.

pro τὸν σόν, ἵν' εὐμηχάνως[1]) videtur docere. Accedat II 223, ubi genuinam memoriam (cf. Hilbergius vol. IX p. 211) ποσίν pro ποσί codicis M corrector perperam oblitteravit.

Ambigi potest de ηὐπόρησε pro εὐπόρησε I 76 cf. Stud. p. 117 sq. [2]); idem de II 318 sq. valet ὕδωρ ἐμαστίγωσεν, οὐκ ἔχων, ὅθεν | τὴν λύτταν αὐτοῦ τὴν ἀνάπτουσαν σβέσει, ubi M σβέσοι exhibet. Neutra enim forma Pisidae usu excluditur, unde indicativum[3]) cum optativo in interrogatione obliqua[4]) poeta consociat Av. 399 sqq. ἔρως γὰρ ἦν τις τοῖς ἐπ' ἄμφω βαρβάροις, | οὐχ ὅστις ὅπλα συντομώτερον λάβοι, | ἀλλ' ὃς προφλέξει τοὺς ἀναιτίους λίθους. Quae fluctuatio[5]) etiam in oratione recta occurrit cf. a) Av. 85 ἐντεῦθεν ἡμῖν ποῖος ἀρκέσει λόγος; 416 τί πρῶτον εἰπὼν δευτέρων ἀπάρξομαι; H I 220 sq. τί πρῶτον εἰπών. ποῖα συγγράφων μέσα | τῶν ἐσχάτων σου δράξομαι προοιμίων; Hex. 881 ποῖος πανόπτης εὐτονήσει[6]) νοῦς βλέπειν; 1149 sq. (at cf. p. 134 n. 5) πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ τεκοῦσα Παρθένος | τὸ πιστὸν ἕξει τῆς γονῆς τῆς ἀσπόρου; 1469 πῶς καὶ λιθώδης οὐ συνήσει καρδία; Suppl. I 95 ποῖόν τις (non ποῖον τίς) ἐν σοὶ γνωστὸν εὑρήσει μέλος; II 17 καὶ πῶς σε ῥευστοῖς εὐλογήσομεν λόγοις; An. p. 1689 A ποίαν ἀναδέξομαι[7]) γλῶσσαν; — b) Hex. 1277 sqq. πῶς οὐχὶ μᾶλλον τοῦ πανεργάτου[8]) Λόγου | .... τὰ πάντα θαυμάσειεν ἔργα σὺν

1) Cf. ibid. p. 126 n. 2.

2) Quo loco εὐδαιμόνιζε An. p. 1700 B excidit.

3) Cf. Hex. 1131 ἀμηχανοῦσα, πῶς ἀνοίξει τὴν θύραν.

4) Scilicet ἔρως idem significat ac ἐπιθυμία cf. Suppl. XVII 1 ἔχουσα Παύλου τοὺς ἔρωτας τῶν λόγων. 'Pacti' sive 'conventionis' notionem falso Quercius invexit: 'convenerat enim inter utrosque barbaros, ne quis arma citius altero caperet, quam ille antea incendisset inculpabiles lapides'.

5) Cf. Stud. p. 193 n. 2.

6) Εὐτονήσοι B, εὐπορήσοι T, qua de voce cf. H II 61.

7) Hanc formam, non ἀναδέξωμαι (Migne) adgnoscit Quercius (Laur. Esc.).

8) Morelli et Quercii scripturam exhibui, quam MT_2 comprobant; Hercher παντεργάτου ex B edidit, quam lectionem etiam VT_1 pN praebent. Attamen Hex. 1446 ἄφθαρτον, ὡς ἔδοξε τῷ παντεργάτῃ et 1641 πρὸ τοῦ φαγεῖν ὕμνησε τὸν παντεργάτην hoc momenti faciunt, ut Hilbergii sententiam ('Wiener Studien' VIII p. 298) Λόγου παντεργάτου reponendis amplectendam esse putem, praesertim cum a poeta divina παντουργία (Hex. 56. 1910 cf. etiam Eustathius Thessalonicensis ad Homer. p. 29, 31 sq.; 524, 37 sqq.; 647, 32; 1357, 1; 1848, 51 sqq.) et hominum dolosa πανουργία (P III 138, S 227; adde πανοῦργος S 186) probe disiungantur cf. praeterea P III 394 αὐτὸς κράτιστε τῶν ὅλων παντοκράτορ et Hex. 294 ἡ παντοποιὸς ἐμφανῶς ἐξουσία. Vix igitur ad composita πανάγιος (P II 170, An. p. 1685 B. C. 1696 C), παναλκής (H II 149), παναρκής (Hex. 1513), πανήμερος (P II 223, Suppl. III 15), πανόμματος (Hex. 1492), πανόπτης (Hex. 881), πανόπτρια (Hex. 220), πάνορμος (Hex. 515), πανύμνητος (An. p. 1697 A) provocari potest, quibus πανεύστοχος ex Suppl. III 5 ἱππεῖς ἐνόπλους, θηρολέτας <παν>-ευστόχους adiungo, ubi θηρολέτας (pro θηριολέτας) ex M reducendum est.

φόβῳ; Van. 89 sqq. τίς οὖν σκοπήσας ἐξ ἀπόπτου καρδίας | τὸ τοῦ βίου θέατρον αἰσχύνης γέμον | θρήνῳ γελῶντι μὴ σβέσοι τὸ παίγνιον; An. p. 1725 B ἀλλὰ γὰρ ποία λογογραφικῆς ἰσχὺς ἐξαγγελτικῇ πλεονεξίᾳ πιστεύουσα τὸ θαῦμα πρεπόντως ἀνιστορήσοι τῆς ὄψεως[1]); Quibus locis (cf. etiam p. 220 n. 5) codicum ope adiuti haec addere possumus exempla: Hex. 1374 sqq. πῶς οὖν μελίκρατόν τε καὶ πῦρ καὶ ξίφος | .... εἴργει τὸ ῥεῦμα καὶ τὸ δέρμα συλλέγει | ... ὁ δὲ πλάσας τὸ σῶμα μὴ συναρμόσει (συναρμόσοι MVTp); 1384 ποίας δὲ καὶ τύχωμεν (τύχοιμεν MVTpN) εὐελπιστίας; Suppl. II 69 sq. <τίς τῇ>[2]) τοσαύτῃ μυστικῇ στρατηγίᾳ λόγοις πτερωθεὶς ἢ διαπτὰς προσβάλοι; IV 23 τὴν ψυχικήν τις πῶς ἕνωσιν ἐκφράσοι[3]); Sed nihil huc pertinet Hex. 1245 ὢ πῶς (ὅπως Quercius!) ἰδών τις τὸν ταὼν μὴ θαυμάσοι (θαυμάσῃ perperam coni. Hercher), quandoquidem Morelli conatus pro ὡς εἴ τις ἴδοι τὸν ταὼν (ταὼ melius MTN_1 cf. Stud. p. 196 n. 6) καὶ θαυμάσει repraesentatur, qui versus genuinam interpolatoris, non Pisidae artem prodit. Graves autem causae impulerunt, ut P II 20 τίς ἐκδιδάξαι ταξιαρχίας νόμους in suspicionem vocarem (Stud. p. 5 n. 4), formae ἐκδιδάξει longe praeferendam esse existimans ἐκδιδάξῃ, qua de cf. Hex. 1411 ἢ πῶς φυλαχθῇ τὸ λογικῶς εἰρημένον; 1414 ἢ πῶς τὸ ῥευστὸν εὑρεθῇ πεπηγμένον; 1501 sqq. πῶς πρὸς τὸ πῦρ ἐκεῖνο τῆς ἀφλεξίας | ... μὴ μᾶλλον ἐκστῇ καὶ διαστῇ τῷ φόβῳ; 1749 sqq. ποῖον αἰθέρα σχίσω; | ἢ ποῖ πορευθεὶς καὶ τὸν οὐρανὸν τρέχων | εἰς πέμπτον ἀρθῶ τοῦ Σταγειρίτου πόλον; | ἢ ποῖον αὖθις ἄλλον, ἢ ποῖον πάλιν | ἐκεῖνον ἐγκλείοντα καὶ ποῖον πάλιν | ζητῶν προκόψω[4]), ψηλαφῶν ὑποστρέφω; An. p. 1689 A τίς οὖν γένωμαι; 1704 D καὶ ποίοις, ἔφη, σπείσω θεοῖς[5]);

[1]) Ἄψεως non recte ex Laur. enotavit Quercius; in ὄψεως Laur. plane cum Esc. conspirat.

[2]) Codicis M lacunosam scripturam . ίστῃ ita corrigendam esse censeo.

[3]) Sic enim optime per compendium M exhibet; itaque coniectura τὴν ψυχικὴν πῶς ἄν τις ἕνωσιν ἐκφράσοι non erat opus.

[4]) Omnino legendum cum MVpN προκόπτω, ubi etiam indicativum adgnosci posse v. 1749 πλὴν ποῖ πτεροῦμαι docet. Codicis T memoria προκόπτων—ὑποστρέφων ad correctorem redit, ac similiter in Morelli editione nota marginalis ζητῶν προκόπτων ex editoris coniectura videtur fluxisse. Ceterum ante ζητῶν κτλ. interrogationis signa male Quercius et Hercher conlocant.

[5]) Adde P III 325 ἀμηχανεῖ μέν, πῇ τραπῇ πρὸς τὴν μάχην et Hex. 1727 οὐκ οἶδα, ποῖον βότρυν ἁρπάσας λάβω. — Eodem modo etiam Hex. 1313 ποίου γὰρ ἂν τύχωσι συγγνώμης λόγου aut ποίου δὲ καὶ τύχωσι (cll. 933. 1293. 1384) aut ποίου γὰρ ἐντύχωσι (cum genitivo cf. Baehr ad Herodot. IV 140 et intpp. ad Sophocl. Philoct. 1317; dativum Pisides usurpat Av. 44, Hex. 623, S 408, An. p. 1692 C) delitescit; etenim ἂν in interrogationibus nonnisi ad optativum pertinere potest cf. Suppl. IV 12, An. p. 1681 C. 1692 B. 1720 B cl. 1689 B.

Aliis locis, de quibus minus firmum est indicium, codicum auctoritas accedit, e. gr. I 137 ἁμαρτήσοι (pro ἁμαρτήσει) p_2 [1]), 148 μένοι (pro μένῃ) V_2 p_2 et II 65 μετάσχοι (pro μετάσχῃ) p_1 [2]), tum I 87 σὺ παντὸς ἄνθους ἐκλεγῇ τὸ χρήσιμον, ubi lectio ἐκλέγεις etiam in p oblata videtur praestare [3]), quamquam medium haud raro occurrit [4]), neque a Pisidae consuetudine abhorret, qui promiscue et activam et mediam eiusdem verbi formam ponat cf. ἀριθμῶ (An. p. 1681 B) et ἀριθμοῦμαι (ibid. p. 1696 C), βιάζω (ἐκβιάζω) et βιάζομαι (ἐκβιάζομαι) ad Stud. p. 136 sq. [5]), εἰςπράττω (Suppl. LXXXVI 3) et εἰςπράττομαι (R 47), ἐφέλκω et ἐφέλκομαι Stud. p. 156 [6]), διαπλάττω (P I 142, III 427, An. p. 1704 A. 1717 C) et διαπλάττομαι (An. p. 1704 C) [7]), κλέπτω (P II 222, III 235, Av. 116. 229, S 176. 303. 311. 406. 502. 569, R 58, Hex. 435, Van. 113. 128, Suppl. IV 20. 103, An. p. 1705 cl. pass. Hex. 1730, Suppl. IV 20) et κλέπτομαι (An. p. 1697 B. 1701 A), κρούω (P II 166, Hex. 91. 1203, S 133 cl. pass. An. p. 1701 D) et κρούομαι (An. p. 1705 D), ὁρίζω (An. p. 1713 A cl. pass. P III 384, Av. 71. 73, H II 121, An. p. 1713 A) et ὁρίζομαι (P III 318, Hex. 449), παρίστημι (Hex. 817) [8]) et παρίσταμαι (An. p. 1700 B. 1721 C) [9]), πήγνυμι

[1]) Cf. Stud. p. 118 sq.

[2]) Cf. p. 12 supra.

[3]) Cf. Joannes Chrysostomus Homil. XII ad popul. Antioch. cap. 2 (Patr. Gr. vol. XLIX p. 130) καθάπερ ἡ μέλιττα τοῖς λειμῶσιν ἐφιπταμένη οὐ πάντα ἐκλέγει, ἀλλὰ τὰ χρήσιμα λαβοῦσα τὰ λοιπὰ ἀφίησιν, — accedat Isocrat. I § 52 p. 13 B ὥςπερ γὰρ τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ βέλτιστα λαμβάνουσαν, οὕτω δεῖ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν.

[4]) Cf. Blaydesius ad Aristophan. Eccles. 1124; adde (de ape) ἐκλέγεται γὰρ τὸν θύμον apud Michaelem Glycam Epist. 14 (Patr. Gr. vol. CLVIII) p. 845 C.

[5]) Suppl. XLIII 2 ad βιάζομαι (med.) pertinet, cui classi etiam An. p. 1708 D adnecti potest cf. insuper Stud. p. 33 n. 4.

[6]) Hex. 762 ἐφέλκεται μὲν τῆς ἁπάντων αἰτίας recte Hercher ex B (= MVTpN) ἐφίεται edidit, quam scripturam praeterea Morellus in marg. e varia lectione ἐφίκεται extricavit.

[7]) Καὶ ταῖς πληγαῖς ἑαυτὸν διαπλασάμενος, ubi ἑαυτὸν a Quercio omissum non solum Esc., sed etiam Laur. offert cf. p. 1704 A (διαπλάσας ἑαυτόν).

[8]) Vitiosam lectionem κάλλος περιστᾷ (pro παριστᾷ) μηδενὸς κινουμένου recte Tp tollunt; totum versum omittit M, fortasse recte. — Av. 182 αὐτὸς παραστὰς τοῖς ἐπιπλώταις ὅλοις librorum memoria παριστὰς persuadendi sensu usurpata (cf. Plato Rep. X p. 600 D) defendi potest (cf. Stud. p. 21 n. 2), Bekkeri tamen emendatio παραστὰς admodum blanditur.

[9]) Nimirum sistendi significatio in iudicii discrimen venit; itaque formas παρίστασθαι (Av. 304, H I 185, An. p. 1700 B. 1705 A. 1717 A. 1721 A. 1725 B), παραστῆναι (P II 182, Hex. 1841), παρεστάναι (P I 115) adstandi notione distinctas seclusi; Hex. 1715 ὡς μήτε μῆκος σῷ παρίπτασθαι βάθει varietas παρίστασθαι (p_2 et Morelli margo) correctori tribuenda est.

(P III 35. 55, Hex. 134. 621. 710. 1425. 1439, S 464, Suppl. II 24 cl. pass. P I 3, II 314. 328, III 284, Av. 38. 272. 521, Hex. 88. 121. 150. 178. 207. 239. 351. 566. 1222. 1414. 1651. 1657, Van. 142. 184. 262, S 11. 140. 685, Suppl. II 4, An. p. 1684 A) et πήγνυμαι (Av. 35, Hex. 1693), πλάττω (Av. 115. 215, Hex. 128. 859. 1180. 1379. 1828, Van. 57, S 215, Suppl. IV 72, C 3, CII 3 cl. pass. Hex. 1738 et Van. 64) et πλάττομαι (H II 108, Hex. 471), ἀναπλάττω (Av. 216, Van. 95. 96, Suppl. II 107) et ἀναπλάττομαι (P III 309, S 644), ποιῶ (P III 109. 122. 236. 389. 402. 407. 444, Av. 60. 84. 183. 272. 274. 321. 353, H I 43, Hex. 11. 274. 277. 310. 373. 410. 447. 515. 546. 575. 686. 706. 779. 820. 1010. 1043. 1045. 1050. 1053.[1]) 1082. 1159. 1168. 1191. 1496. 1652. 1853. 1861. 1895, Suppl. I 89, II 113, IV 22. 107. 141. 146. 157, XLV 4, An. p. 1692 B. 1693 B. 1701 A. 1713 B. 1728 B) et ποιοῦμαι (P III 188. 234, H II 89, Hex. 226, An. p. 1684 B. 1685 A. 1709 A. 1712 B. 1713 A. 1721 C. 1725 A. 1728 D), πονῶ (P III 88, Suppl. IV 90 cl. pass. An. p. 1693 A) et πονοῦμαι (P I 198, II 359, III 332), προβάλλω (Hex. 665. 924. 1120, S 687, nec non Hex. 320 τέγγει μὲν ἰκμὰς καὶ προβάλλει τὴν πόαν, ubi Quercii memoria παραβάλλει et contra sensum et contra librorum auctoritatem pugnat, qui uno consensu προβάλλει cum Mor. et Herch. adgnoscunt) et προβάλλομαι (Hex. 529, S 277, Suppl. IV 38, XLVIII 5, An. p. 1717 A)[2]), προςάγω (P III 31 cf. praeterea P I 211, Suppl. CVII 11, An. p. 1681 B. 1700 A. 1717 D cl. pass. P II 225) et προςάγομαι (Av. 383), προςλαμβάνω (Av. 59. 160, Hex. 1443. 1845, S 707. 716, Suppl. III 10, CII 4, An. p. 1700 B) et προςλαμβάνομαι (An. p. 1717 A. 1725 B), στολίζω (Hex. 200) et στολίζομαι (P I 131, Hex. 135 cl. Hex. 487), στρατεύω (Av. 525, H I 174) et στρατεύομαι (P I 202, II 236, Av. 396, An. p. 1697 B. C. 1709 C), σχηματίζω (P I 190, H II 108, Hex. 170. 459. 664, Van. 99, Suppl. IV 71) et σχηματίζομαι (P III 211, Van. 186), τίθημι (Hex. 88. 658, Suppl. III 2 cl. pass. P II 97. 314, Av. 149, An. p. 1689 A) et τίθεμαι (An. p. 1708 A)[3]).

---

[1]) Ποιεῖ (pro δρᾷ ex MTB et Morelli margine cf. Hilbergius 'Wiener Studien' VIII p. 302) σαλαμάνδρα τὰς καμίνους αἰθάλην. — Attamen S 447 ποιῶν in φορῶν mutandum est cf. Stud. p. 130 n. 3.

[2]) Sed Hex. 4 εἰς τὴν ἄνικμον ἐμβαλοῦ μου καρδίαν forma activa ἔμβαλόν reponenda est, quam expresse tradunt VpN, varietate ἔμβαλών significat T (ἐμβαλών B) cf. P I 119. 155, III 291, Av. 410, Hex. 346. 503. 729. 744. 1134. 1235. 1383. 1563. 1677. 1886 (apud Hercherum ex V = MTpN), S 159. 409. 507. — Hex. 1020 ἅλσίν τε τοῦτον ἐμβαλὼν ἐξικμάσοι rectius συμβαλὼν MVp_1B suppeditant.

[3]) An. p. 1717 D ὁ δὲ τοῖς λόγοις τὴν φλόγα τοῦ θυμοῦ... ἀναπτόμενος falso

Tutam vero rationem sequimur, cum P II 305 πετρῶσαι pro χερσῶσαι in discrimen venit, quam scripturam et in M et in p obviam iniuria sprevit Bekker[1]), neque aliter de I 152 ἔδει γὰρ ἡμῶν τὸν συνήγορον Λόγον iudicandum, quo loco Bonnensis editor Quercii contextum ὑμῶν (= VM)[2]) reiecit, quae sententia etiam in I 201 cadit, ubi in trimetri clausula ex p συνέτρεχεν pro συνέτρεχε (Qu. = VM) Bekker recepit, etsi versus 202 haudquaquam forti distinctione seiunctus a consonante initium capit.

Omnino codices Vp adcurate excussi haud negligendum spicilegium offerunt, quod occasione data ex P, Av., H in medium proferre operae pretium est:

P III 224 inepte legitur θάλπει δὲ πάντας καὶ πυρώσει μὴ φλέγων ('omnesque fovet *et ardet* non urens' ex Quercii interpretatione), sed omnes numeros absolvit distincta utriusque codicis scriptura τῇ πυρώσει cf. Hex. 165 πλὴν μὴ φλογίζων τῇ πυρώσει τὴν κτίσιν cl. fr. 91 ἐνθουσιώσας τῇ πυρώσει τῆς μέθης.

III 328 sqq. οὕτω τὸ πιστὸν τῆς λογικῆς ποίμνης γένος
ἀμηχανεῖς μὲν προβλέπων ἑκάστοτε
ἐκ τῶν ἀπίστων θηρίων κυκλούμενον

editorum textum προβλέπων codicum Vp memoria προσβλέπων extrudit cf. Hex. 383 τίς τὴν θάλασσαν ἀστατοῦσαν προσβλέπων, 680 τὸν γὰρ

'incendens' pro 'incensus' vertit Quercius cf. Stud. p. 172 n. 3. — S 393 sqq. τίς γὰρ τὸ λευκὸν ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας | τὸ Γρηγορίου τοῦτο δείκνυται στόμα, | οὐκ οἶδε κεκραγός τε καὶ πεπεισμένον κτλ. perperam idem vertit: 'quis enim illum candidum ocellum Ecclesiae, quis illud innuit os Gregorii, nec sentit clamasse penitus persuasum'. Nimirum verba τὸ—στόμα epexegesin trimetri praecedentis ita praestant, ut phrasi τὸ λευκὸν ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας Gregorii Nysseni eloquentiam notari declarent (cf. S 378 sq.), unde γάρ, non (cum Hilbergio 'Wiener Studien' IX p. 219) δὴ inter τὸ et Γρηγορίου supplendum esse sequitur, nisi potius totum versum interpolatori de sententia ὄμμα — κεκραγὸς nimis sollicito (cf. Van. 231 sqq. et Suppl. IV 49 sqq.) tribuamus. — Inter ἐπελαφρύνομαι (Laur.) et ἐπελαφρύνω (Esc.) memoria fluctuat An. p. 1707 C cf. Stud. p. 126 n. 2; neque causa subest, cur Stud. p. 184 ἀλλ' εὐτρεπίζου πάντα τὰ πρὸς τὸν τάφον media forma offendat, quamquam reliquis locis Pisides semper activam adhibet cf P II 54, Av. 270. 276. 538, H II 138, R 112, Hex. 455, S 676, An. p. 1684 C. 1696 A cl. pass. P II 366, III 320. 321, Suppl. LXVII 2, An. p. 1693 B; P II 176, III 31. 244, Av. 119. 516, H II 24, S 366. Insolitum activae formae exemplum ex P II 229 σοὶ γὰρ προσελθὼν ἀνταμείβει τὴν τύχην adnotare placet.

[1]) Cf. Stud. p. 110.

[2]) Scil. Heraclii cf. p. 161 n. 1 supra. — De Sergio patriarcha similiter Pisides loquitur Av. 370 λαβὼν δὲ θᾶττον τὸν συνήγορον Λόγον.

θερισμὸν γειτνιῶντα προςβλέπει, 988 ὅταν τὸν ὕλλον γειτνιῶντα προςβλέπῃ, 1115 καὶ μὴ παρόντα προςβλέπειν τὸν ἥλιον, Suppl. IV 75 εἴπερ τὰ τέκνα στυγνιῶντα προςβλέπει. Quae ratio praeterea in P III 324 κυκλωθὲν αὐτοῦ[1]) προβλέπων τὸ ποίμνιον cadit, ubi προςβλέπων equidem ex coniectura repono. — Eandam vocem etiam P III 422 καὶ σαρκικῇ σε προβλέπει θεωρία requiro, siquidem Moses Dei αὐτόπτης erat cf. P III 370 ἐν σοὶ τὰ πολλὰ προςβλέπων[2]) κινήματα, 996 εἰ μή τις αὐτῶν τὰς ἐπάρσεις προςβλέπων, 1498 εἰ γὰρ τὸ τῆς γῆς τοῦτο πῦρ ὁ προςβλέπων[3]).

Neque III 439 χεῖρας νέμοντες ἀσεβῶς ἡπλωμένας Bekkeri (et Hilbergii 'Wiener Studien' IX p. 212) commento εὐσεβῶς opus erat, quoniam Vp clare illam scripturam exhibent[4]). Quae vox apud Pisidam semper eandem versus sedem occupat eaque est trimetri structura, ut praeter P I 195 σὺ δὲ δροσίζεις εὐσεβῶς τὰς καρδίας, ubi articulus cum substantivo arctissime cohaeret, vox quadrisyllaba sequatur: ἀμβλύνεται (P I 97), ἀνατρέχων (P I 237), ἀπληστίας (H I 156), δεδεγμένος (S 77), ἐδόξασε (Suppl. CVII 10), εὐπραξίαις (Suppl. III 38), ἡμαγμένη (P I 197), μεθαρμόσας (P I 160), μεθαρμόσῃ (Van. 63).

---

[1]) Cf. Stud. p. 10.

[2]) Cf. p. 159 supra.

[3]) Dativus a προςβλέπειν pendet Suppl. II 85 (96) τῷ σῷ δὲ λοιπὸν προςβλέπουσι νεύματι et An. p. 1693 C τοῖς ἄνω τε καὶ θειοτέροις προςέβλεπεν. — Post Hex. 878 ex V Quercius duos versus: οὐ ῥᾴδιον γὰρ εὐτόνῳ τῷ βλέμματι | ἀσκαρδαμυκτεὶ προςβλέπειν τὸν ἥλιον adiecit, quos adulterinos esse equidem mihi persuasi; cum V concinit p, varietatem ἀσκαρδαμυκτεῖν καὶ βλέπειν T suppeditat, codex a Morello in editione altera (a. 1618) adhibitus particulam uno trimetro auctiorem οὐ ῥᾴδιον γὰρ εὐτόνῳ τῷ βλέμματι | ἀσκαρδαμύκτειν (sic) καὶ τὸν ἥλιον βλέπειν, | ἀένναον φῶς, τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπάδα post 882 conlocat, N οὐ ῥᾴδιον γὰρ εὐκόλῳ τῷ βλέμματι | ἀσκαρδαμύκτειν καὶ τὸν (τὸν) ἥλιον βλέπειν post 878 ponit, versum ἀέναον — λαμπάδα inter 881 et 882 inserit, quae varietas interpolationis indicia amplificat cf. Stud. p. 131 n. 4 et 132 n. 2. — Hinc igitur phrasin ἀσκαρδαμυκτεὶ (sive potius ἀσκαρδαμυκτὶ cf. An. p. 1708 B et Blaydesius ad Aristophan. Equit. 292) προςβλέπειν vindicare nihil iuvat, qua de cf. Lucian. Catapl. 26 ῥᾷον γὰρ οὖν τὸν ἥλιον ἄν τις ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν, Philes de anim. 963 sq. τὴν δ' αὖ σελήνην, ἐκφανεῖσαν μὲν νέαν, | ἀσκαρδαμυκτί τ' εὐσεβῶς τε προςβλέπων, — Tzetzes Chil. II 713 κἂν μὲν οὖν ἀσκαρδάμυκτα προςβλέψωσιν ἐκείνας (scil. τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου) cll. Porphyr. de vita Pythag. 10 ἀναβλέποντα πρὸς ἥλιον ἀσκαρδαμυκτί, — Lucian. Icar. 14 γνήσιος ἀετός, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ, Phila vol. I p. 170 v. 606 sq. (Miller) τὸ καὶ πρὸς αὐτὸν τοῦ κράτους τὸν φωςφόρον | ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ παραχρῆμα βλέπειν, II p. 218 v. 68 ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὸ σὸν κάλλος βλέποι, — Aristophan. Equit. 292 βλέψον ἔς μ' ἀσκαρδάμυκτος (v. l. ἀσκαρδαμυκτί).

[4]) Cf. Stud. p. 26. Nostro loco de Heraclii filiis agitur.

Gravioris momenti locus est III 381 sqq.

ὅμως δὲ μικρῷ καὶ βραχυδρόμῳ σκάφει
τὴν σὴν θάλατταν ἐκπερᾶν εἰθισμένος
ἥμαρτον οὐδέν, μὴ διαπλεύσας ὅλην.

Etenim Bekker codicis p memoriam βαθυδρόμῳ haud immerito aspernatus in βραχυδρόμῳ adquievit, quod ex V a Quercio receptum est. Verum enim vero V perspicue βραδυδρόμῳ praebet, nec dubitandum, quin Pisidae manum reddat. Eodem modo naturam suam poeta designat H II 15 ἐβουλόμην δέ, καίπερ ὢν βραδυγράφος (ubi 'rudis' notionem falso invexit Quercius) cl. Av. 535 sq. ἐνταῦθά μοι νῦν τὸν βραδύγλωσσον λόγον | τὸ συμπέρασμα τοῦ σκοποῦ περιγράφει. Inprimis vero tardiloquus est in Heraclii laudibus celebrandis cf. P I 60 sqq. πάντας διατρέχουσιν οἱ ταχεῖς λόγοι | τῇ λεπτότητι ζωγραφοῦντες τὰς φύσεις· | ὅταν δὲ πειραθῶσι τοῦ πρὸς σὲ δρόμου, | πόθῳ τρέχουσι καὶ βραδύνουσιν φόβῳ. — Nostro autem loco sermonum navigium[1]) non solum tardum[2]), verum etiam parvum adpellatur, utpote quod ad imperatoris gloriam canendam non sufficiat cf. Suppl. III 86 sqq. τούτοις ἀνυμνήσας σε τοῖς μικροῖς λόγοις[3]) | φανείς τε πάντως ἐνδεὴς τῆς ἀξίας, | τὸ γνῶθι σαυτὸν εἰκότως παιδεύομαι. Alibi sane Pisidae sermo sive velocior videtur, quam ut Heraclium dignis laudibus praedicet sive admodum profusus, cum imperatoris res gestae scribendi materiam uberrimam praebeant cf. a) Suppl. II 17 καὶ πῶς σε ῥευστοῖς εὐλογήσομεν λόγοις; III 1 sqq. λόγος μὲν ὑμᾶς οὐ κατισχύει φράσαι | αὐτοῦ τεθεικότος σε τοῦ Θεοῦ Λόγου | ὑπερτετάχθαι τῶνδε τῶν ῥευστῶν λόγων, — b) H I 219 sqq. οὕτως ἀπλήστως ἐκχυθεὶς πρὸς τοὺς λόγους | στέργω δι' ὑμᾶς τὴν καλὴν ἀπληστίαν. | Τί πρῶτον εἰπών, ποῖα συγγράφων μέσα | τῶν ἐσχάτων σου δράξομαι προοιμίων; | Ἀντεμπλοκὴ γὰρ συγκροτεῖται καὶ μάχη, | τῶν σῶν ἀγώνων νῦν ὁμοῦ μεμιγμένων, | καὶ μῖξις ὥςπερ γίνεταί μοι καὶ στάσις, | ὥςπερ ῥεόντων τῶν ποταμῶν τῶν ὀμβρίων | ὁ πόντιος ῥοῦς ἵσταται μεμιγμένος· | οὕτω γὰρ ἐκβλύσαντες ἐξ ἑνὸς πόρου | τῶν σῶν ἱδρώτων οἱ ποταμοὶ μεμιγμένοι | ὠθοῦσι καὶ σφύζουσιν ὥςπερ ἐκ βίας | ἄλλος τὸν ἄλλον, ἐκδραμεῖν ἠπειγμένοι | καὶ ταῖς ἀβύσσοις

---

[1]) Cf. An. p. 1693 B τὸ σκάφος τῶν λόγων et Van. 37 sq. ἴθυνον ἡμῶν τὴν λαλοῦσαν ὁλκάδα, | τῇ σῇ προσευχῇ πνευματώσας τὸ σκάφος, ubi phrasis τὴν λαλοῦσαν ὁλκάδα ex eadem imagine fluxit; adde Av. 129 ἄγουσι πρὸς σὲ τὴν λαλοῦσαν ὁλκάδα et clausulam τὰς λαλούσας ὁλκάδας S 87 et 130.

[2]) Contrario modo navis epitheto ταχυδρόμος insignitur P I 200, quo de cf. insuper P II 208, III 442, H II 147, Hex. 1642.

[3]) Cf. similiter de bello Avarico Av. 10 sq. ἐγὼ δὲ μικροὺς τῶν ἀγώνων, ὡς ῥόδα, | λόγους συνάξας ἐξ ἀκανθῶν τῆς μάχης cl. Hex. 65 ἄκουε μικρῶν συλλαβῶν κράτος μέγα.

ἐντεθῆναι τῶν λόγων. Omnino autem supra vires facultatum suarum sibi audere videtur poeta (cf. P II 32 sqq. ἀλλ' εἰ θελήσω τῶν λόγων τὰ ποικίλα | καὶ τὰς διαφορὰς ἱστορεῖν τῶν φροντίδων, | ὅσας προθύμως ἀνθ' ὅλων ὑφίστασο, | διττῆς ἁμαρτὼν ἐλπίδος κριθήσομαι, | ὡς μηδὲ ταῦτα τῷ λόγῳ περιγράφων, | μηδὲ προβαίνων καὶ λέγων τὰ καίρια), quare alia silet (H II 153 sqq. cl. P II 149 sqq.), alia saepius narrat (cf. P I 64 sq. cll. Av. 533 sq., S 696 sqq.), alia in tempus magis opportunum differt (cf. Av. 307 sqq.), alia non satis bene efferri posse ingenue profitetur (Suppl. IV 154 sq.).

Nihil profecto offendit, quod βραδυδρόμος aliunde non innotuit; idem enim de βραδυγράφος (H II 15) valet, nec parvum omnino vocum ἀθησαυρίστων fasciculum Pisidae opuscula suppeditant. Ex P accedant praeterea: ἀνεξιχνεύω (III 252 φυγῆς ἀνεξίχνευον ἐκπηδήματα), ἀνευτρέπιστος (III 198 ἀλλ' οὐκ ἀνευτρέπιστος ἀνθωπλίζετο), ἀνθοροθετέω (II 315 ἀνθοροθετῆσαι τὰς βάσεις ἠπείγετο), ἀνταμοιβὸς (II 133 ταῖς ἀνταμοιβαῖς ὥσπερ ἀντιλήψεσι)[1], ἀντικλέπτω (II 222 κλέψαι θελήσας αὐτὸς ἀντεκλέπτετο)[2], ἀντικτίζω (III 74 τοῖς βαρβάροις μὲν φραγμὸς ἀντεκτίζετο)[3]. ἀντίκρουσμα (I 185 ἐκ τῶν βιαίων ὥσπερ ἀντικρουσμάτων)[4], ἀπόσχοινος (I 217 οἱ ναυτικοὶ δὲ τοῖς ἀποσχοίνοις τόνοις). καταστενόω (P II 341 καὶ τὴν δυςάντη καὶ κατεστενωμένην scil. ὁδοῦ θέσιν), μελαμπέδιλος (III 118 καὶ νῦν μελαμπέδιλον ἐκτείνων πόδα), ὀρθίως (II 281 λοξὰς προδεικνὺς ὀρθίως παρέρχεται)[5], Πόντιος (II 256 ἐπεὶ γὰρ εἰς χειμῶνα πρὸς τὸ Πόντιον | κλίμα)[6], προκάμπτω (III 406 τούτῳ προκάμψει

---

[1]) Adiectivi enim forma adgnoscenda est, quae quidem Av. 365 recurrit: τοὺς ἀνταμοιβοὺς προςδοκῶντες ἀγγέλους. Neque quidquam Callimacheum Hymn. IV 52, ubi cf. Schneider p. 266) ἀντημοιβὸς obstat cf. ἀμοιβός, ἐπᾰμοιβὸς et ἐξημοιβός, ἐπημοιβός.— Ac primo adspectu emendatio ἀνταμοιβοῖς se offert, at cf. Oppianus Halieut. V 135 sq. ἐπημοιβαῖς κεχάρακται | γλωχίνων προβολῆσιν, ubi ἐπημοιβοῖς frustra temptatur. — Nec tamen P II 307 ὃς ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς τὰς οὐσίας codicis M varietas ἀτάκταις iuvat (cf. P II 28, H II 42, R 54, Hex. 262. 387), neque Hex. 876 εἰ γάρ τις εἰς ἄβυσσον ἀπλήστοις κόραις libri N lectio ἀπλήσταις in censum venit (cf. P II 221, Hex. 501. 738. 1101. 1615, Suppl. I 100).

[2]) Adde R 58 κλέψας τὸ πρῶτον μειζόνως ἀντεκλάπη.

[3]) Ἀνεκτίζετο perperam offert V, sed de lectionis φραγμὸς sinceritate non recte dubitavit Quercius, cuius versionem: 'tui vero tentorii insolita inspectio barbaris quidem timorem creabat' falsam coniecturam ἄχθος exprimit cf. Av. 31 sqq. ὡς ῥευστὸν ἀντίφραγμα καὶ τεῖχος νέον· | τεῖχος γὰρ αὐτοῖς ἀντέβη τὰ κύματα | καὶ φραγμὸς ἑστὼς εἰς ἀείδρομον φύσιν, 271 sq., κτίζειν τε πύργων ἐκφορὰς ὑπαιθρίους | φραγμούς τε ποιεῖν, Hex. 518 sq. ψάμμον δὲ τεῖχος τῇ θαλάσσῃ συλλέγων | καὶ λεπτὸν ἀντίφραγμα τῇ ζάλῃ πλέκων cll. R 9, Hex. 1634, S 299. 664, — Hex. 1592.

[4]) Cf. Stud. p. 212.

[5]) Cf. p. 218 supra.

[6]) Adde Suppl. I 59 ὡς εἴθε σὲ πρὶν οἱ τὸ Πόντιον στόμα et Stud. p. 13 n. 7.

σὺν τρόμῳ τὸν αὐχένα), προςαντικρούω (II 115 πέτραις προςαντέκρουσεν ἠδαφισμένα), προςσκιρτάω (I 180 ὁλκὰς προςεσκίρτησε πετραίῳ πάγῳ), συμμεταστρέφω (II 162 τῆς σῆς ῥοπῆς τὸ νεῦμα συμμετεστράφη). Quibus exemplis III 249 τὰς καμηλίους τότε | πλευρὰς adiungerem, nisi καμηλείους scribendum esse censerem, quam formam (cf. Dioscorides II 90 et Oribasius vol. I p. 204, 10 Bussem.-Daremb.) etiam apud Porphyrium de abstin. I 14 (pro καμήλια) ex Rhoehrii sententia (p. 27) Hercher p. 7, 22 et Nauckius, ²p. 97, 27 restituerunt. Neque omnino masculina positio scrupulos movet, siquidem eiusdem generis adiectiva ad utramque positionem et masculinam et femininam prona sunt cf. λύκειος et λυκεία, ταύρειος et ταυρεία. Ceterum ipse Pisides fluctuationem amat cf. ἀγρία (Av. 21, Hex. 388)[1] et ἄγριος (Hex. 947)[2], αἰωνία et αἰώνιος (Stud. p. 28 n. 2), ἑκουσία (Suppl. VII 2) et ἑκούσιος (An. p. 1689 B. 1693 D. 1697 B, nec non Hex. 1596)[3], καθαρσία (Hex. 1372) et καθάρσιος (Hex. 949)[4], σεβασμία (An. p. 1725 A) et σεβάσμιος (P I 139)[5].

Av. 330 στέλλουσι κλεπτὰς τῆς θαλάσσης ἀγγέλους optime κλέπτας in Vp habes[6]) cf. Sophocl. Ai. 1135 κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς

---

[1]) Adde Av. 29 ὅμως ἐπισχεῖν τὴν τοσαύτην ἀγρίαν (Stud. p. 208 n. 3).

[2]) Καὶ πάρδαλις μὲν λύθρον αἰγὸς ἀγρίου, ubi VpN citra necessitatem ἀγρίας vindicant; etenim inde ab Homero eadem ambiguitas comparet, cui αἶξ modo ἄγριος (Il. 3, 24; 4, 106; Od. 14, 50) est modo ἀγρία (Od. 9, 119); nihil igitur certi de P III 251 adfirmari potest: κρημνούς τε πάντες ἀγρίων αἰγῶν δίκην.

[3]) Ὁ βλέννος εἴργει τὰς ἑκουσίους ῥύσεις ex Hilbergii emendatione (Byz. Zeitschr. vol. VII p. 338 n. 1) pro ἀκουσίας (Mor., Querc.) sive potius ἀκουσίους (Herch. ex B = MVTpN), quae fluctuatio adiectivi ab alpha privativo compositi Van. 209 δάκνει βλέποντας ἀξίας ἀναξίους in memoriam redigit, ubi ἀναξίας T offert, genuina vero memoria ἀναξίως (cf. S 603) in MLp$_2$ extat. Margo Morelliana videlicet ex editoris coniectura, qui loci sententiam non perspexit, ἀξίως ἀναξίως praebet, lectio ἀναξίων in V$_2$ (ἀναξίους V$_1$ = p$_1$) correctorem sapit.

[4]) Suppl. IV 160 τῶν σῶν δὲ δείξοι σφαλμάτων καθάρσιον | ἣν ἀνθ' ὅλων ἔσταξας ἱδρώτων χύσιν substantivi vim καθάρσιον habet cf. P III 407 sq. ποίησον αὐτῷ τῶν φθασάντων πταισμάτων | ἱδρῶτας, οὓς ἔσταξεν, εἰς καθάρσιον cll. P II 195, H II 69, Hex. 26, fr. 47. — Sed Hex. 1534 ὀπὸς δὲ ῥίζης φάρμακον καθαρσίου reponendum omnino καθάρσιον cf. Bos-Schaefer Ellips. Gr. p. 318.

[5]) Λαβὼν δὲ τὴν θείαν τε καὶ σεβάσμιον, ubi frustra σεβασμίαν V$_2$ p$_2$ corrigunt. — Hex. 1169 οὐκ ἐπ' ὀρθίας | γραμμῆς διευθύνουσαν, ἀλλ' ἐγκαρσίας (genit.) Hercheri scriptura ἐγκαρσίους (scil. τὰς σύριγγας) omnino auctoritate caret (cf. Stud. p. 121 not.), similiter tamen femininam formam παραιτία noster Av. 515 adhibuit. — Hex. 1251 λόγχην ἑτοίμην, αὐτοκίνητον δόρυ (ξίφος ex versus sequentis clausula pro δόρυ se insinuavit apud Quercium) recte mei codices MVTpN et B apud Hercherum ἕτοιμον habent cf. P I 119, II 361, III 29, Av. 138. 279, Hex. 714. 1627, — eademque ratione Van. 49 πρὸς ὕψος ἐξαίρουσι καὶ δόξαν νόθην reducenda est forma νόθον, in qua MVTLp consentiunt cf. P III 259, H I 107, Suppl. II 36.

[6]) Eosdem nuncios poeta 352 τοὺς λαθόντας ἀγγέλους vocat.

ηὑρέθης, — supervacanea vero Bekkeri coniectura est εὐκαρπία est 159 πλὴν οὐδὲ ταύτης ἐντελὴς ἀκαρπία, quandoquidem Vp distincte εὐκαρπία exhibent.

61 sq. καὶ τοῖς παρ' αὐτῶν[1]) αἵμασιν πεφυρμένον
ὅλον τὸ σῶμα τοῖς πόνοις ἐβόσκετο

Quercius πεφυρμένος exhibet, attamen V cum p in scriptura πεφυρμένως congruit, quae bene admitti potest, etsi Bekkeri emendatio πεφυρμένον ex H II 77 sq. adminiculum sumere videtur: καὶ τοῖς παρ' αὐτῶν αἵμασιν πεφυρμένος | ὁ ῥοῦς[2]) ἐρυθρὸς ἐκ βίας ἐγίνετο. — De adverbii forma[3]) cf. εἰθισμένως (P I 175), ἐψευσμένως (P III 212), ἠκριβωμένως P I 65, III 173, Hex. 1699 [nec tamen S 123 τὴν πίστιν ἠκρίβωσαν ἠκριβωμένως, ubi tautologiam scriptura ἐξ ἀπιστίας tollas, quam ratam facit fr. 30 τὴν πίστιν ἠκρίβωσεν ἐξ ἀπιστίας[4]) cll. P III 147 ἔδοξεν εἶναι πιστὸς ἐξ ἀπιστίας, Av. 202 sq. καὶ τὴν ἑαυτῶν ἠξίουν ἀπιστίαν | ἔχειν καθ' ἡμῶν πίστιν ἠκριβωμένην, Hex. 1317 τὴν πίστιν ἀντέστρεψαν εἰς ἀπιστίαν. Adde Hex. 337 καὶ καρπὸν ἐντίθησιν ἐξ ἀκαρπίας cl. 662 καὶ κάλλος ἐντίθησιν ἐξ ἀμορφίας. Quae exempla Pisidae artem praestant, qui libenter ex contrariis notionibus orationis lumina adsumit cf. Hex. 886 πᾶσιν γὰρ ὢν ἄγνωστος ἐγνώσθης ὅλοις, — P I 140 et Av. 373 τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου, — Av. 450 ἐντεῦθεν ἦν ἄδηλος ἡ δήλη μάχη, Hex. 1665 πρόδηλος ὢν ἄδηλος — Van. 170 πολλήν τε δόξαν τὴν ἀδοξίαν ἔχει, — P I 161 (ἔτρεψας) τὸ τῆς πλάνης ἄδοξον εἰς εὐδοξίαν, — fr. 41 ἔκαμψαν εὐθὺς τοὺς ἀκαμπεῖς αὐχένας, — Hex. 47 καὶ καρπὸς ἔμφρων ἐξ ἀκάρπου καρδίας, Av. 152 sq. καὶ τὰς ἀκάρπους καρδίας μετειργάσω | καρποὺς ἐνεγκεῖν, — Hex. 157 μετρουμένη γὰρ οὐρανῶν ἀμετρία, Av. 47 sq. τῇ τῶν τοσούτων πράξεων ἀμετρίᾳ | στολὴν παρασχεῖν τεχνικῆς εὐμετρίας (cl. Van. 6 sq.), S 254 στιγμάς τε μετρεῖν καὶ ῥοπῶν ἀμετρίας

---

1) Cf. Stud. p. 9 n. 5.

2) Cf. praeterea H II 186, R 78, Hex. 34. 836, S 599, Suppl. CVII 31 cl. Hex. 392.

3) Cf. Frohwein in Curtii Studiis vol. I (1868) p. 81 sqq., qui eiusdem generis exempla a Millero ad Philen vol II p. 105 sq. congesta neglexit. — Ex nostro poeta huc pertinent insuper ἀντικειμένως (H II 170) et πλανωμένως (H II 125), tum ὄντως (Van. 185, S 327, Suppl. XXX 2, An. p. 1697 C) et ἀπεικότως (P I 52, S 242. 390), εἰκότως (P I 111, II 295, III 131. 366, Av. 230, H II 202, Hex. 113, Van. 81. 165, S 503, Suppl. III 88, IV 10, LXIII 4, LXX 3, CVII 19, An. p. 1725 A), λεληθότως (Hex. 287, Van. 227, S 439).

4) De versuum similitudine cf. Stud. p. 129. — Varietas ἠκριβωμένο' in p_2 nihil
ως
ος
iuvat, nec melius ἠκριβωμέν p offert Hex. 1673.

(cl. Hex. 125), — Hex. 1607 μορφοῦσα τὰ πρόσωπα τῆς ἀμορφίας, — 1687 πάμμορφος ὢν ἄμορφος, — Van. 124 αἰσθητικὴν δρῶν τὴν ἀναίσθητον πλάνην, — 209 δάκνει βλέποντας ἀξίας ἀναξίως, — Hex. 1667 ἄρχων ἀνάρχως, — Suppl. XL 1 καὶ πῶς ὁ νυμφὼν τῆς ἀνύμφου παρθένου, — Hex. 1392 sq. ὅπως τὸ ῥευστὸν τῆς φθορᾶς ἀποξέσας | ἄρρευστον ἡμῶν ἐξεγείρῃ τὴν φύσιν, — S 483 ἄσαρκος ὢν ἔνσαρκος (cl. 609 sq.),— 1407 sq. ὡς καὶ σαπέντων ἐκ φθορᾶς τῶν ὀργάνων | ἄσηπτον αὐτοῖς ἀντεγείρεται δέμας, 1449 ὅμως ἄσηπτον τῶν σαπέντων τὴν φύσιν, — Hex. 509 ἱστῶν δὲ τὴν βρίθουσαν ἀστάτῳ βάσει, — An. p. 1684 A φιλοστοργίας ἀστόργου, — P III 267 τῶν ἀτάκτων ταγμάτων (cl. Hex. 262), — Suppl. LXXXVI 2 οἱ τὴν τέχνην δεικνύντες ὡς ἀτεχνίαν, — H II 224 ἔχει δὲ τιμὴν τὴν καλὴν ἀτιμίαν, Van. 169 φέρει δὲ τιμὴν τὴν καλὴν ἀτιμίαν, — Hex. 785 τιμῆς ἀτίμου, — 214 τομαῖς ἀτμήτοις, — H I 127 εὐτολμίαν ἔδειξε τὴν ἀτολμίαν, — P III 89 sq. καὶ πᾶς τις ὢν ἄτολμος εἰς ὑμᾶς βλέπων | τὸν νοῦν μετεσκεύαζεν εἰς εὐτολμίαν, — 22 ἄτολμα τολμῶν, — Av. 461 τρώσασα τὴν ἄτρωτον οὐδαμοῦ φύσιν, — Hex. 751 καὶ[1]) πῶς ἐν ὕλῃ τὴν ἀϋλίαν ἔχει, 834 sq. καὶ τὴν ἄφυκτον ἐν μάχαις ἀϋλίαν | ὕλην ἔχοντες. — 1044 ἄϋλος ὢν ἔνυλον εἰ κτίζει φύσιν, P I 5 (= Hex. 893. 1659) ὕλην ἄϋλον, — An. p. 1704 B ἡ γὰρ πρὸς δοξολογίαν λύρα πολύφωνος, ἄφωνος ἐν τοῖς ἀτόποις εὑρίσκετο, — Suppl. LXXXI 1 ἄφωνε φωνή, — Hex. 1668 ῥοπῇ δὲ ποιῶν ἀχρόνῳ τὰ τοῦ χρόνου. Accedant An. p. 1684 A ἵνα τροφὸν ἔχων τὴν ἀσέβειαν μὴ διδαχθῇ τὴν εὐσέβειαν, p. 1717 A ὁ μὴ δυςσεβὴς ἀσεβέστατος, — P II 372 τὴν πρὶν σεβαστὴν εἶχε δυςσεβουμένην, 228 ὁ δυςτυχήσας εὐτυχῶς,— III 232 καὶ θᾶττον ἠτίμωσε τοὺς τιμωμένους, — 119 τοῖς μὴ πρέπουσίν ἐστιν εὐπρεπέστερος, — Van. 101 sq. φαντάζεται δὲ μηδὲν ὢν ὡς ὢν ὅλα, | καὶ μηδὲν εἰδὼς εἰδέναι δοκεῖν θέλει,— P II 331 sq. οὐδεὶς δὲ λοιπὸν εὔπορος τῷ βαρβάρῳ | ἐν ταῖς μερίμναις τῆς ἀνάγκης ἦν πόρος, — Hex. 1570 ἔμψυχος[2]) οὐκ ἔμψυχος], ἠνωμένως Hex. 187. 215[3]), ὑφειμένως Van. 132[4]).

[1]) L. ἢ cum MVN. — Simili ratione Hex. 205 sq. πρὸς γὰρ τὸν αὐτὸν ἀντανέρχομαι πάλιν | καὶ μᾶλλον αὐτὸν νῦν λαλῶν ἀναπνέω equidem ἢ reponendum esse censeo. Scripturae varietas λαλεῖν (M) et ἀναπνέων (N) nihil probat; de ἢ μᾶλλον cf. Stud. p. 157 cl. μᾶλλον δὲ H I 137, Hex. 1847, Van. 247.

[2]) Ex B (= MVTpN) pro ἄψυχος recte Hercher correxit.

[3]) Ἐν τῷ μερίζειν τὰς πνοὰς ἡνωμένως ex MVTpNB pro ἡνωμένος, sicuti etiam in versu qui sequitur (216) ἐν τῷ προχεῖσθαι πανταχοῦ συνημμένος (συνηγμένος margo Morelli, at cf. p. 234 n. 2) iidem libri praeter p συνημμένως praebent. — Fortasse etiam Suppl. I 91 ἀλλ' ἡνωμένον τῇ γαστρὶ συγχεῖς τὸ προκοίλιον στόμα codicis M memoria ἡνωμένων potius ad ἡνωμένως ducit, sed Hex. 280 ἐν τῇ δοκήσει τῆς μάχης ἡνωμένας perperam adverbium in M extat.

[4]) Av. 337 ἠρμένως pro ἠρμένος in V primitus exaratum erat, 530 ὁ βάρβαρος νοῦς δυστυχῶς γεγευμένος (sic tacite edidit Quercius; γεγευσμένος p) etiamnunc γεγευμένως legitur.

Neque aliter corruptus Heracliadis locus (I 236) sanandus est: ὡς ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἐ σ τ ε ν ω μ έ ν ο ς | εἴργειν ἑαυτοῖς τὴν φορὰν τῆς ἐξόδου, ubi ἐστενωμένως omnibus numeris satisfacit.

101 sqq. ποίαν δὲ γλώσσης οὐκ ἐκίνησεν λύραν
ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ[1]) μουσικῆς ἡρμοσμένην,
ᾗ πείθεται μὲν πολλάκις τὰ θηρία

Bekker codicis p scriptura καὶ spreta Quercii contextum τὰ retinuit; sed enim V distincte καὶ praebet, quae lectio vel propter 104 πραΰνεται δὲ κ α ὶ τὸ δημῶδες θράσος unice vera est cf. Suppl. III 19 sq. τῇ σῇ φύσει, κράτιστε, κ α ὶ τ ὰ θ η ρ ί α | ἐξημεροῦσθαι π ο λ λ ά κ ι ς διδάσκεται[2]).

Eadem est ratio v. 180 καὶ πανταχοῦ κίνδυνος ἦν ἠ ρ τ η μ έ ν ο ς, ubi non solum p, sed etiam V ἠρτυμένος[3]) suppeditat, unde Quercii lectionem a Bekkero servatam omni auctoritate carere elucet.

Quartum eiusdem incuriae exemplum 502 sqq. occurrit:

ᾄσωμεν οὖν τὸν ὕμνον οὐκ ἐν τυμπάνοις
ἄρρυθμα βομβήσαντες, ἀλλ' ἐ ν ὀ ρ γ ά ν ο ι ς
τῶν ἔνδον ἡμῖν[4]) μυστικῶς ἡρμοσμένων.

Scilicet ἐν ὀργάνοις Quercius oscitantia quadam, cuius origo ex v. 502 (ἐν τυμπάνοις) repetenda est, pro ἐξ ὀργάνων in V legit, quam memoriam

---

[1]) Cf. Stud. p. 9 n. 5; emendationem nostram loquendi usus vindicat cf. P II 31 καὶ τῶν ἐ ν α ὐ τ ῇ καιρίων καθάπτεται, III 166 καὶ τὴν ἐ ν α ὐ τ ο ῖ ς ἐκπλαγεὶς ἀτολμίαν, H I 126 καὶ τὴν ἐ ν α ὐ τ ο ῖ ς δειλίαν μεθαρμόσας, Hex. 314 ἡ τῶν ἐ ν α ὐ τ ο ῖ ς ποιοτήτων ἀκρότης, 691 πρὸς τὰς ἐ ν ἡ μ ῖ ν θρεπτικὰς λειτουργίας, 702 πρὸς τὰς ἐ ν ἡ μ ῖ ν ποικίλας διακρίσεις, 799 καὶ τὰς ἐ ν ἡ μ ῖ ν αὐτοδεσπότους φρένας, Van. 133 κινῶν τὰ νεῦρα τῶν ἐ ν ἡ μ ῖ ν ὀργάνων, S 602 ὁ τὰς ἐ ν ἡ μ ῖ ν ἐμβατεύων καρδίας, — P I 45 τῶν γὰρ λογισμῶν τῶν ἐ ν ἡ μ ῖ ν οἱ τόνοι, III 373 τὸν νοῦν τὸν ἐ ν σ ο ὶ τῷ ξένῳ μαθὼν λόγῳ.

[2]) Accedat Suppl. IV 61 θρασύνεται γὰρ π ο λ λ ά κ ι ς κ α ὶ νήπια. Sed Van. 138 sq. ὡς ἂν δι' αὐτῆς ἀσφαλῶς ἡρμοσμένης | κ α ὶ τῶν λογισμῶν ἠρεμῶσι θηρία optime τὰ pro καὶ exhibent MVTL cf. P I 11 δὸς τ ο ῖ ς ἀμυδροῖς τῶν λογισμῶν ὀργάνοις, Av. 292 τῇ τῶν λογισμῶν τεχνικῇ λεπτουργίᾳ, Hex. 20 τῷ τοῦ λογισμοῦ ἀντεφύσησεν νέφει, Van. 111 ἐν τῇ καθ' ὕπνον τῶν λογισμῶν ἐκστάσει, S 362 τὸ τοῦ λογισμοῦ νηπιῶδες ἁρπάσῃ, 389 τὰ τοῦ λογισμοῦ συνταράττουσιν νέφη, 723 τ ὰ ς τῶν λογισμῶν ἀστραπὰς ἐπεισάγον cll. P I 45, II 16. 71. 248, III 378, H I 95. Hex. 12, Van. 1, S 345, Suppl. XCII 1. — Facit huc praeterea S 454 sq. τὸ πρῶτον ὅπλοις καὶ λόγοις τὸ δεύτερον | ἅ π α ν τ α θέλγων τῶν φρενῶν τὰ θηρία, quem locum imitando expressisse videtur Philes de anim. 867 sq. ἀῤῥήτῳ λόγῳ | ἅπαντα θέλγει τοῦ δρυμοῦ τὰ θηρία.

[3]) Cf. P III 244 κίνδυνος η ὐ τ ρ έ π ι σ τ ο συντριβῆς γέμων.

[4]) L. ἡμῶν cf. H. II 67 τοὺς ἔ ν δ ο ν ἡ μ ῶ ν ἐξεγέρσωσας τόπους cll. P II 196 τὰς ἔ ν δ ο ν α ὐ τ ῆ ς ἐκκαθαίρων αἰτίας et Hex. 1367 τῆς ἔ ν δ ο ν α ὐ τ ο ῦ σαρκὸς ἠφανισμένης. Adde Hex. 1113. 1301, S 81.

in p oblatam falsissime Bekker negligendam esse sibi persuasit cf. P II 245 ψαλμοῖς ἐτέρπου μυστικῶν[1]) ἐξ ὀργάνων cl. Hex. 17 ὁ νοῦς θεωρεῖ γνωστικῶν ἐξ ὀργάνων.

In p citra necessitatem adquiescens optimum codicis V (et Quercii) contextum συνημμένον reiecit Bekker Av. 176 χειμῶνα πολλῶν ἐκ νεφῶν συνηγμένον cf. P II 12 sqq. ἐντεῦθεν ὥσπερ βλύσμα πηγαίου πόρου | κινούμενον μὲν ἐκ φλεβῶν τῶν ἐν βάθει | ὁμοῦ συνῆπται[2]) καὶ τὰ ῥεῖθρα συλλέγει, — prave etiam συγκροτοῦντος (V = Querc.) abiecit 415 καὶ συγκλονοῦντος (= p) τοὺς λόγους ὡς εἰς μάχην cf. S 542 sq. καιρὸς δὲ λοιπὸν τοὺς Ἰουστίνου λόγους | πρὸς τὴν καθ' ἡμῶν συγκροτεῖν ἀγωνίαν cl. I 223 ἀντεμπλοκὴ (scil. τῶν λόγων) γὰρ συγκροτεῖται καὶ μάχη. Adde P III 16 πρὸς τὰς παρατάξεις τὸν στρατὸν συνεκρότεις, Av. 403 ἤδη δὲ λοιπὸν συγκροτοῦντες τὴν μάχην, H II 96 sq. χρόνῳ δὲ μικρῷ συγκροτῶν[3]) ἐκαρτέρεις | μίαν κατ' αὐτῶν τριπλοκίνδυνον μάχην.

Quodsi codicis V memoriam contextus fundamentum adgnoscimus, etiam Av. 359 φυλάττεται μὲν τῆς θαλάσσης ἡ θύρα et 490 πῇ δ' ἡ θάλαττα τῇ φορᾷ τῶν λειψάνων respiciamus necesse est, siquidem θαλάττης et θάλασσα illic habes. Quam varietatem Quercius dissimulavit aut praetervidit, per imprudentiam in codicis p lectiones delapsus[4]). Nullo

---

[1]) Μουσικῶν falso ex V enotavit Quercius. De μυστικὸς cf. Stud. p. 36 n. 2, tum Hex. 35 ψυχὴν γεωργεῖν εὐφορώτατον στάχυν (ubi μυστικοῦ λόγου pro εὐφορώτατον corrigendum cum VTpN_1, quamquam vulgata memoria videtur obversata esse Philae vol. I p. 103 καὶ γίνεται μὲν εὐφορώτατος στάχυς, — cf. S 410 τὸν νοῦν σκοπήσεις μυστικῶς λελεγμένον) et 1089 σκιὰν προδεικνὺς γνωστικῆς ἀφθεγξίας (quo loco Hercheri scripturam μυστικῆς ex B adsumptam confirmant VpN et margo Morelliana cll. S 12 σιγῇ τὰ πολλὰ μυστικῇ περισκέπειν et 16 σιγῇ προσήκει μυστικωτέρᾳ σέβειν, unde simul ipsius editoris commentum ἀφθαρσίας commode redarguitur). Sed Hex. 426 ὡς εἴ τις εἴποι πιστικοὺς δομεστίκους perperam Hercher ex A (et Morelli margine) μυστικοὺς recepit (cf. Du Cange Glossar. vol. I p. 1173), nec melius vocem μυστικὸς lectione εὐκτικοῖς p_2 oblitteravit Hex. 50 τοῖς σοῖς πεποιθὼς μυστικοῖς ἀκοντίοις cf. 1891 στόμωσον αὐτοὺς μυστικοῖς ἀκοντίοις. — Van. 235 σὺ δεῖξον ἡμῖν γνωστικωτέρῳ τρόπῳ T in verborum contextu μυστικωτέρῳ, in margine γνωστικωτέρῳ praebet.

[2]) H II 219 ὅλος γὰρ εἶ πῦρ τῷ Θεῷ συνημμένος inepta est Quercii interpretatio: 'omnis enim ignis est(!) Deo succensus' pro 'totus enim ignis es Deo coniunctus' cf. Av. 315 ἀεὶ γὰρ ὑμῖν εἰς τὸ πᾶν συνημμένοι cl. Suppl. XLIX 1 sq. πανταχοῦ συνημμένη | τῷ συζύγῳ πέφυκα. Verbum συνάπτειν apud Pisidam recurrit insuper P I 80. 224, II 192, Av. 200. 338, H II 60. 63. 76, Hex. 216. 266. 535. 750. 920. 1105. 1467. 1695. 1742, S 21. 139. 216. 217. 231. 421. 471, Suppl. I 12, XXII 2, fr. 17, An. p. 1688 A.

[3]) 'Animo versans' falso vertit Quercius.

[4]) Similis est ratio formarum αὐτὸν P II 168 (Stud. p. 135 n. 4) et αὐτῷ 363 (ibid. p. 13 n. 3).

autem pacto aequabilitatis studium in censum venit, cum praeter θάλατταν 482, θαλάττης 412. 441.[1]) 483, θαλαττίας 212, θαλαττίων 438 V etiam formam θαλάσσης 330 et 474 exhibeat; adde ex eodem codice θάλασσαν Hex. 383, S 703, θαλάσσῃ P I 192, III 453, Hex. 518[2]), θαλάσσης Hex. 1005, θαλασσῶσαι P II 305; — θάλαττα H I 39, θάλατταν P III 382, θαλάττης P I 238, H II 76, Hex. 1517. 1583. 1806[3]), θαλαττία Hex. 1035. θαλαττίας P I 224, θαλαττίου Hex. 1561, θαλαττίῳ P II 322, Hex. 1732, θαλαττίων P I 215. In universum igitur formae Atticae praeferuntur, nec tamen vicissitudo detrectatur[4]). Cuius generis exempla in V recurrunt γλῶττα H II 125, R 95, Hex. 1071[5]), γλώττῃ S 590, γλῶτταν H II 129, Hex. 711. 930. 1872 et γλῶσσα Av. 90, Hex. 2. 1597, γλώσσης Av. 101, S 562, γλώσσῃ P II 173, γλῶσσαν P I 14, Hex. 650[6]), γλωσσῶν P II 169. 172, Av. 199, γλώσσας Av. 506, γλωσσίδος Hex. 1598, δεκάγλωσσον Av. 86, θρασύγλωσσον Van. 191, S 458, πολύγλωσσον S 622, πυρσόγλωσσον Hex. 1796, — λύτταν P II 319, H I 72, λύττης S 579, λύττῃ Hex. 1395, λυττῶν P II 348, Av. 116 et λυσσοδήκτους Hex. 1560, λυσσώδει P II 303[7]), — μέλιττα P I 89, μελίττης Hex. 1179, μέλιτταν Hex. 1165 et μέλισσαι Av. 63, μελισσῶν P I 83[8]), — ταράττουσιν P II 185, ταράττῃ S 399, ταράττεται Hex. 395, ταράττου P II 2, ταράττειν S 566, συνταράττουσιν S 389, συνταράττων S 549 et συνταράσσων S 274, — tum ᾄττων Av. 93, διᾴττει Hex. 1290, διᾴττων Hex. 108, διᾴττοντες Av. 221[9]); βδελύττεται P III 11; διττὸν Hex. 1191. 1862, S 319. 323, διττῆς P II 35, διττὴν R 100, διττοῖς P I 72, διττοὺς Hex. 1024, διττὰς S 271, διττὰ P III 409; ἡττημένων P II 5, ἧττον S 275. 291. 567; θᾶττον P II 46. 176. 232. 250. 267. 323, III 232. 321, Av. 370 421, H I 150, Hex. 1110, S 533[10]); μαλάττει P III 123, Hex. 336; νεοττὸς Hex. 595, νεοττοὶ 1057; νύττει Hex. 504, νύττουσιν S 653; παττάλῳ et πάτταλον Van. 29; περιτ-

[1]) Θαλάσσης p offert.

[2]) Hex. 534 falso Vp θαλάσσῃ pro χαλάζῃ habent.

[3]) In Hexaëmero vulgo θαλάσσης legitur; cum V conspirat p, qui eandem formam etiam Hex. 1005 suppeditat.

[4]) Cf. insuper θαλάττης Suppl. I 32, III 51, θαλάττῃ IV 95, θάλατταν An. p. 1685 B. 1708 A et θαλάσσῃ An. p. 1680 A.

[5]) Γλῶσσα vulgo (= T) legitur, cum V conspirant MpBN.

[6]) Γλῶτταν edd. (= T), σσ etiam MpBN adgnoscunt.

[7]) Cf. Stud. p. 174 sq.

[8]) De forma μέλισσαν Hex. 1343 cf. Stud. p. 121 n. 6.

[9]) Cf. Stud. p. 172 n. 3.

[10]) De Van. 20 cf. p. 188 n. 4 supra.

τεύσαντι Hex. 1307, περιττῆς Hex. 211, περιττῷ S 179, περιττὸν Hex. 700. 1618, περιττῶν Av. 187, περιττοῖς Hex. 985; πλάττει S 215, πλάττουσι Av. 215, πλάττεται Hex. 471, ἔπλαττον Hex. 128, Van. 57, ἀναπλάττοντες Van. 95, διαπλάττων P I 142, μεταπλάττουσιν Van. 159 [1]); πλήττεις P I 90, πλήττει P I 242, III 107, Hex. 472. 1257, πλήττουσι R 86, πλήττοντες Hex. 725; πράττων P II 54. 64, III 26. 85. 155, Av. 96. 130. 190, πράττοντα Hex. 826, πράττειν P III 315. 401, ἐπράττετο P II 239, ἀντιπράττουσαι H I 116, ἀντιπραττούσας H I 170, εἰςπράττεται R 47; σφάττεις Hex. 1882; τάττεις S 175, τάττων Av. 291, Hex. 339, ἔταττες P II 161, ἐτάττετο P II 72, III 149, ἀντιτάττεται Hex. 1012, ἀντέταττες P II 161, προτάττων P II 119, H II 138; τεττάρων P III 150, H I 210, Hex. 264, S 576; φράττειν Hex. 1157, ἔμφραττε S 663; φρίττει Hex. 1353; φυλάττει Hex. 689, φύλαττε P III 456, φυλάττων S 626, φυλάττεται Av. 359, συμφυλάττει Hex. 731, συμφυλάττων Hex. 343; χαράττει Hex. 440 et ἐλίσσεται Hex. 802; περιπτύσσουσι Hex. 1628, περιπτύσσουσα Hex. 1014 [2]); φοινίσσεται Av. 492. — Ex M (Suppl.) accedunt διττοῦ IV 114, διττῶν IV 128; ἀνθελίττων (sive potius ἀντελίττων) [3]) I 42; ἧττα̣ν III 89, ἧττον III 44; θᾶττον IV 165;

[1]) Λίθους μεταπλάττουσιν ἐψυχωμένους, ubi scripturam vulgatam (= TLp) μεταλλάττουσιν ex VM correxi, ἐψυχωμένους vero ex V pro ἐμψυχωμένους recepi cf. Av. 505 (ἐμψυχωμένα p), H I 213, S 420. Similis forma ἀποθλιμένου (ἀποθλιμμένου Migne) An. p. 1724 A ex Quercii libidine pro ἀποθλιβομένου (Laur. Esc.) inrepsit, ac praeterea augmenti neglecti exempla tollenda sunt cum Laur. Esc. p. 1693 C ἐπίστατο pro ἠπίστατο (cf. P II 145. 363, III 202), cum Esc. p. 1693 C ὑπερώρα (ὑπερόρα Laur.) pro ὑπερεώρα (cf. ἑώρα p. 1708 C. 1721 A, ἑωράκει p. 1700 B) et p. 1696 A (καὶ ταῖς ἀγκύραις) καθορμήσω (τῆς πίστεως) pro καθωρμίσω (cf. p. 1704 A ἐγὼ γὰρ τῷ λιμένι τοῦ Χριστιανισμοῦ προςορμίζομαι).

[2]) Sicuti pro περιπτύξασα (= Tp_2 NB) ex V (= Mp_1) reposuit Hercher. Ceterum ττ in hac voce tolerari potuisse Platonis exemplum διαπτυττόμενα (Leg. IX p. 858 E) docet; σσ necessario requirunt βυσσίνην An. p. 1681 A, βύσσον Hex. 487 (quamquam Hesychii glossa βύττος· γυναικὸς αἰδοῖον videtur repugnare), νύσσαν Suppl. XIV 2, τρισσατίοις Suppl. XIV 1; adde An. p. 1688 A ὧν θάτερος μὲν ἀνδρείως ἐνέδεστη (sic) διὰ σταυροῦ τοὺς ἀγῶνας τῆς πίστεως ἐνεδέξατο, ubi Jacobsii emendationem ἐν Ἐδέσσῃ (ad Anth. Pal. I 10, 19: ed. crit. vol. III p. 9) ipse codex Laurentianus a Quercio male lectus confirmat (ἐν Ἐδέσῃ etiam Esc.). — Carmen heroicum de Vanitate vitae ($Van._2$) cum stilum epicum referat, de industria semper σσ, numquam ττ offert cf. γλώσσῃ 46, δισσοχίτωσι 42, λύσσης 77 cll. αἰθαλόεσσαν 45. πυρόεσσαν 42, σκιόεσσα 67, tum κνώσσοντα 60 et κορύσσεται 4.

[3]) In compositis spiritus lenis etiam apud scriptores non Jonicos comparet cf. Blassius ad Kuehneri ausf. Gramm. I 2 p. 417, cuius exemplis adiungo ἀπελισσόμεναι (Apollodor. Poliorc. p. 30), ἐπελίσσεται (Nicander Ther. 220 cum O. Schneideri nota p. 231), κατειλίχθαι (Aristides Or. XXIV vol. I p. 480, 14 Dind. cl. v. l. ad Plutarch. Vit. Demosth. XXV 2 p. 857 D et ad Pausan. Perieg. X 32, 9; 35, 5), ὑπελίττοντες (Ni-

κρειττόνων IV 5; πλάττουσα IV 72; πράττεις III 30, εἰςπράττοντες LXXXVI 3; φυλάττεις III 11, φυλάττειν LXX 2, συμφυλάττεις IV 106 [1]) et γλώσσης XCIV 1, γλώσσαις LXXVII 1; τρισσὸν XXIX 1, τρισσὴν XXXV 4, τρισσοφαοῦς XLIV 2, τρισσοφεγγῆ XLV 8, — ex Laur. (An.) ὑπηνίττετο p. 1693 D; ἀπαλλάττεσθαι 1709 B; βδελύττομαι 1689 B; γλώττης 1685 D. 1705 C. 1708 A. 1717 B, γλώττῃ 1692 D. 1697 A. 1705 B. 1729 B, γλῶτταν 1704 B. 1705 C. 1729 A, εὐγλωττίας 1681 C; δεδιττόμενοι 1724 B; ἐλάττονι 1681 B; ἥττης 1721 A, ἧτταν 1709 C. 1717 D; διεκήρυττεν 1685 B [2]), προεκήρυττεν 1693 C [3]); κρεῖττον 1692 B, κρείττονος 1680 A. 1684 A; μορμολύττεσθαι 1704 D; νεοττὸς 1696 C; ὑπορύττειν 1701 D; προςπατταλεύσαντες 1724 A; περιττὸς 1704 C; πραττόμενον 1704 C, διεπράττετο 1692 D; ἐταττόμην 1697 C, προςτάττει 1704 B. D. 1717 D. 1721 C, προςταττόμενος 1716 B, προςέταττεν 1713 A. 1717 A. 1720 A, συνετάττετο 1684 C, ὑποτάττεσθε 1717 C, ὑποταττόμενον 1704 C; τέτταρσιν 1689 C; ἀπέφραττεν 1692 C; ὑποφρίττει 1720 B; φυλαττόμενος 1684 C, ἐφύλαττεν 1708 A. B, ἐφύλαττον 1725 B, ἐφυλάττετο 1700 C et γλῶσσαν 1689 A; περισσεία 1705 A, ὑπερεπερίσσευσεν 1684 B; τεσσαράκοντα 1716 C, — ex fragmentis γλώττης apud Georgid. (Stud. p. 184); ἥττων fr. 77; κρείττονας 89; ταραττέτω 180 (Stud. p. 30).

lus Narrat. 4 in Patr. Gr. vol. LXXIX p. 628 B), — ἀπειλίσσων (Aeneas Tact. XVIII 9 cum Koechlyi nota: Griech. Kriegsschriftst. vol. I p. 67), ἀπειλισσομένης (Hero Autom. in Mathem. Vet. p. 245), ἀπειλισσόμενον (ibid. p. 268), ἐπειλίσσουσι (Paulus Silentiarius Ecphr. S. Sophiae I 235), ἐπείλιξαν (Cassius Dio XLVI 36), ἐπειλιχθεῖσα (Paulus Silent. o. l. II 145), ὑπείλιττον (Achilles Tatius I 6, 6, ubi Hercher ἐπίλλιζον temptabat), tum voces ἱμαντελιγμὸς (Pollux Onom. IX 118, Eustathius ad Homeri Il. 14, 214 p. 979, 28) et φοινικελίκτης (Trag. inc. 271 p. 891 Nauck). Itaque non sine consilio Hex. 120 et 238 codicibus innixus ἀνθελιγμοῖς in ἀντελιγμοῖς mutavi Stud. p. 123 n. 4 et 125 n. 5, quae forma apud Ps.-Plutarch. de placit. philos. XV 5 p. 896 C recurrit, quamquam θ pro τ H. Dilesius Doxogr. Gr. p. 380, 5 corrigebat; adde Theodos. Acroas. I 155 οἱ δὲ στροφὰς ἔπασχον ἀντελιγμάτων, ubi codex unicus (cf. p. 210 n. 1 supra) non Fogginii et Jacobsii lectionem ἀνθελιγμάτων, sed Cornelii scripturam ἀντελιγμάτων offert. De verbi simplicis spiritu ambigi potest (tenuem praebet e. gr. Anthologiae codex Palatinus IX 189, 2 βῆματ' ἐλισσόμεναι), sed nescio an Pisidae asper eximendus sit in ἑλίξεσι Van. 219, ἑλίσσεται Hex. 802 (ἐλίσσεται M), ἑλίξας Van. 2, 39, εἱλίξῃ Hex. 134 (εἱλίξει TN), εἱλίξας fr. 183, 1 (cf. Stud. p. 52), eademque ratione voci κατειλεῖς P III 391 verba εἱλημάτων Hex. 86 (εἱλημμάτων N) et εἱλουμένη Hex. 581 adcommodanda esse iudico.

[1]) R 86 τὸν ἀέρα πλήττουσι καὶ τοῖς δακτύλοις falso M (ex 88 ἄγχουσι καὶ τύπτουσι τὴν σκιὰν μόνην) varietatem τύπτουσι offert, nec melius Hercher Hex. 472 ἅπαξ δὲ πλήττει καὶ παραινεῖ πολλάκις sinceram (cf. 452) lectionem πλήττει (= MVTp_1 N) cum A (= p_2 et Morelli marg.) in τύπτει mutavit.

[2]) Falso διεκήρυσσεν pro διεκήρυξεν (Laur. Esc.) Quercius p. 1705 C edidit.

[3]) Προσεκήρυττεν male Esc. exhibet.

Nec tamen eo inducor, ut v. 146 ἐκ τῆς ἀκάρπου τῶν κακῶν κακουργίας [1]) ex V κακεργίας recipiatur, quam libri memoriam aut negligentia praeteriit aut tacite mutavit Quercius; vulgatae enim lectioni praeter p ipsius Pisidae usus patrocinatur, quippe qui eodem modo formas κακουργία (P III 141. 457, Suppl. III 16), κακουργεῖν (S 620), κακοῦργος (P III 63, An. p. 1724 A), tum similia composita adhibeat, veluti ἁλουργὶς (Hex. 1295), ἁλουργὸς (S 446), αὐτουργεῖν (An. p. 1725 A), αὐτουργία (P I 199), δημιουργεῖν (Hex. 512. 1042. 1424. 1514. 1686, An. p. 1700 B), δημιουργὸς (Hex. 56. 159. 1910, An. LXIX 1, CVII 10, An. p. 1705 A, 1717 C), θαυματουργεῖν (Hex. 1811, Suppl. XV 2), θαυματουργία Suppl. CVII 6, An. p. 1697 A. 1705 C. 1729 A), θαυματουργὸς (P II 310), θεουργεῖν (H I 8 23. 25), θεουργὸς (Hex. 1788) [2]), καθυπουργεῖν (An. p. 1692 B. 1704 B. 1716 A), καινούργημα (P II 150), κατακρεουργεῖν (An. p. 1704 C), κογχυλουργὴς (Suppl. XLVIII 1), κοσμουργία (Hex. 907), λειτουργεῖν (An. p. 1692 B), λειτουργία Hex. 270. 691. 1485, An. p. 1692 B bis. 1696 C), λεπτουργία (Av. 292, Hex. 1189. 1285. 1520), λιθουργία (Hex. 553), λιθουργὸς (Hex. 1600), μελουργεῖν (Hex. 918) et μελουργία (P I 85) [3]), μηχανουργεῖν (Av. 291), μηχανουργία (Hex. 1213), μηχανουργὸς (Hex. 160), νεουργεῖν (P III 372, Hex. 1069), νοσουργὸς (Suppl. IV 104), ξενουργεῖν (Hex. 532) [4]), οἰκουργία (Hex. 692) [5]), πανουργία (P III 138, S 227), πανοῦργος (S 186), παντουργία (Hex. 56. 1910) [6]), πλαστουργία (P II 262. 271), συντομουργὸς (Hex. 1520), σχηματουργεῖν (H II 139. 205, Hex. 1083, Van. 116), σωματουργεῖν (Hex. 1606), σωματουργία (Hex. 138), φυτουργεῖν (P II 111, Hex. 656, An. p. 1696 A), φυτουργία (Av. 531), φυτουργὸς (Av. 12. S 167), χειρουργία (S 28. Suppl. XIX 1),

---

[1]) De pleonasmo cf. Lobeckius Paralip. p. 635 sq.

[2]) Hex. 1792 τὸ ζωτικὸν σύνταγμα τῆς ἀφθαρσίας falsam varietatem θεουργίας praebet p_2, nec minus interpolata est lectio ἀληθίας, quam in eodem codice simul superscripsit corrector, quamquam ἀληθείας MTN adgnoscunt; de ἀφθαρσίας cf. H II 33, Hex. 1383. 1854, An. p. 1689 A.

[3]) Καρποὺς μελουργεῖ τῶν ἐνίκμων (l. ἀνίκμων cum T) βοτρύων et ἄϋλον ἐν σο τῶν φρενῶν μελουργίαν, sed fortasse formae μελιτουργεῖ et μελιτουργίαν delitescunt. Differunt enim exempla a Lobeckio Paralip. p. 47 sqq. et Pathol. Elem. I p. 366 collecta, minime autem iis adsentior, qui C. F. Hermanni sententiam (Philol. vol. II — 1847 — p. 428 sqq.) amplexi vocem ἀλφηστὴς ex ἄλφι et ἔδω compositam esse censeant, in Bekkeri interpretatione (Homer. Blätter p. 177) adquiescens.

[4]) Hex. 1201 τερπνὴν ξενουργεῖ ταῖς πνοαῖς μελῳδίαν ad partem interpolatam pertinet; ceterum T pro μελῳδίαν vocem μελουργίαν offert, quae per se nihil offendit.

[5]) Falsa varietas οἰκουρίας in Tp_2 N extat cf. λειτουρίας pro λειτουργίας in B ad Hex. 691.

[6]) Altero loco perperam παναιτία Morelli margo invehit.

χειρουργός (Suppl. IV 88). Neque vero rationem nostram καλλιεργία (H I 149) infringit, quamquam praeter καλλιεργεῖν et καλλιέργημα etiam καλλιουργεῖν et καλλιούργημα sermo Graecus adgnoscit[1]), nec magis cum ὑπουργός (Hex. 425) formae πάρεργος (H II 163) et συνεργός (P II 365, H I 104) contendi possunt.

In Heracliade Vp non solum ἔργον pro ἔργων confirmant II 136[2]), μὴν pro μὲν II 149[3]), sed etiam I 156 ἀλλ' εἰς τοσαύτην εὐσεβῶς ἀπληστίας | ὄρεξιν ἦλθες optimam scripturam (cf. Stud. p. 26) εὐσεβοῦς offerunt: Heraclii insatiabilitas eodem iure 'pia' est, quo pyrei Persici destructio εὐσεβὴς καθαίρεσις adpellatur H II 225; ad idem oxymori genus locutiones εὐσεβὴς κλοπὴ (An. p. 1725 B), εὐσεβὴς πατραλοίας (ib. p. 1684 B) et εὐσεβοῦσα ζημία (Van. 202) redeunt, ac perinde ἀπληστία epitheto καλὴ[4]) ornatur H I 220 et An. p. 1724 C.

II 69—132 propter codicis p defectum tantummodo V in censum venit; hinc vero genuina memoria τυχὸν et ἄστεος (cf. Stud. p. 196 n. 6) emergit v. 84 τυχὼν μὲν ἄλλος ἐν τοσαύτῃ συγχύσει (οὐκ ἂν κυβερνᾶν ῥᾳδίως ἠνέσχετο) et 109 σαυτὸν παρασχεῖν τοῖς πρὸ ἄστεως τόποις, neque 96 Bekkeri coniectura ἐκκαρτέρεις pro ἐκκατέρεις egemus, quandoquidem ἐκκαρτέρεις in ipso V extat.

Simili ratione II 152 τὰς κλεῖς ἔχοντα τῆς ὁδοῦ πεφραγμένης[5]) non ἔχονται (Querc.) V praebet, sed ἔχοντας (= p) primitus exaratum erat, secunda vero manus ἔχοντα correxit, quod Bekker coniectando adsecutus est.

Cum p in scriptura ἐκγόνους V consentit II 190 τὸν κλῆρον ἀντέπεμψεν εἰς τοὺς ἐγγόνους, unde Quercii et Bekkeri contextum auctoritate prorsus carere intelligimus. Optime autem ἐκγόνους ad loci sententiam quadrat: nimirum hereditatem parricidii omnes Persarum reges in filios[6]) suos transmittebant, quae tragoedia fatalis mythum de Saturno poetae suggessit H I 62 sqq., ubi Chosroam Hormisdae patris inter-

---

[1]) Provocari quadamtenus potest ad fluctuationem inter formas κακοεργὴς et κακεργής, ex quibus posterior in Lexica nondum recepta apud Joannem Geometram in Crameri Anecd. Paris vol. IV p. 287, 19 legitur: πᾶσαν δ' ἀμφοτέραις ἀρύουσι κακεργέες ἀστοί.

[2]) Οὐκ ἦν γὰρ ἔργον πολεμικῶν συνταγμάτων, ubi verum Bekker repperit.

[3]) Cf. Stud. p. 150 n. 3.

[4]) P II 199 recte κακὴ nuncupatur. Tropum inlustrant καλὴ ἧττα (Suppl. III 89 cl. P II 5) et κακὴ νίκη (Av. 109, Van.$_2$ 5) cf. insuper καλὸς δόλος (Av. 380), καλὴ ἀπείθεια (An. p. 1720 A), καλὴ ἀτιμία (H II 224, Van. 169). Adde p. 231 sq. supra.

[5]) Cf. Stud. p. 150.

[6]) Etiam Van. 221 ὄφεις νομίζειν καὶ δρακόντων ἐκγόνους falsa est codicis M varietas ἐγγόνους cf. An. p. 1684 A.

fectorem a Siroë filio trucidatum esse tradit: ποῖος πεσόντα Χοσρόην ὡροσκόπει; | πάντως ἔδοξεν ἐμπεσεῖν τῷ τοῦ Κρόνου[1]· | τέκνου γὰρ ὁρμαῖς ὁ σφαγεὺς ἀνῃρέθη.

Variarum lectionum spicilegio coniecturarum manipulum adnecto:

P II 164 sqq. καὶ πῶς γένη τοσαῦτα καὶ πολυτρόπων
ἠθῶν διαφορὰς καὶ φρενῶν διαστάσεις,
τοῦ σοῦ λόγου κρούοντος εὐρύθμῳ τόνῳ
οὐχ ὥςπερ ἄλλος μυθικὸς τὰ θηρία
πρὸς αὐτὸν[2]) εἷλκες, ἀλλὰ πρὸς γνώμην μίαν
γλωσσῶν τοσούτων συγχύσεις μεθήρμοσας;

l. μεθαρμόσας[3]) commate post μίαν (168) adiecto[4]). Simili ratione P I 160 sq. ἕως ἔτρεψας εὐσεβῶς μεθαρμόσας | τὸ τῆς πλάνης ἄδοξον εἰς εὐδοξίαν et II 230 sq. τὰς δὲ συμφορὰς ὅλας | ἔτρεψεν[5]) εὐθὺς εἰς χαρὰν μεθαρμόσας ad ἔτρεψας et ἔτρεψεν, non ad μεθαρμόσας verba εἰς εὐδοξίαν et εἰς χαρὰν pertinent cf. etiam H I 126 sq. καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς δειλίαν μεθαρμόσας | εὐτολμίαν ἔδειξε τὴν ἀτολμίαν.

II 188 sqq. ἔρως γὰρ ἡμᾶς εὐσεβὴς[6]) περιτρέχων
εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ περιστάσεις πλέον
νευρῶν συνιστᾷ τοὺς τόνους τοῦ σαρκίου

---

[1]) Scil. ἀστέρι, quod sidus est 'grave' (Propert. V 1, 84), 'impium' (Horat. C. II 17, 23), 'triste' (Juvenal. VI 569). Pisidae mentem plane pervertit Quercii versio: 'quotusquisque extincti Chosroae notavit dies, pro certo statuit moriturum lapsu temporis: at illum nati furor homicidam sustulit'; nimirum χρόνου (sic) pro Κρόνου legerat.

[2]) Cf. Stud. p. 136 not.

[3]) Interpolatori versum 169 adtribui non posse ex 170 sqq. elucet. Ceterum vox σύγχυσις Pisidae in deliciis est cf. P II 143. 290. 308, III 234. 271. 305, Av. 464, H I 154, II 40. 84, Hex. 195. 355. 1039. 1218. S 46. 105. 186. 313. 316. 336. 397. 477. 599, Suppl. IV 95.

[4]) Contraria est ratio P III 394 αὐτός, κράτιστε τῶν ὅλων παντοκράτορ, ubi vulgo κράτιστε a παντοκράτορ seiungitur, at cf. H I 13 ὁ κρατῶν Περσοκράτης cl. Hex. 1076 καὶ παγκρατὲς τὸ θεῖον ὑμνῆσαι κράτος, tum S 27 ἃς ὁ κράτιστος ἐκτεμὼν εὐεργέτης cl. P II 85 ἀνηγόρευον καὶ κρατοῦντα δεσπότην. Videlicet omnium dominatrix Dei potestas significatur, quapropter Quercii interpretatio: 'tu ipse, optime in omnibus omnipotens' prorsus reicienda est. Dei dominatio κράτος est P III 388, Hex. 1076. 1284. 1353. 1423. 1591. 1653. 1655. 1676, neque aliter de Christo vox usurpatur Hex. 1785, Suppl. CIV 4, CVII 32 cf. insuper S 331 τῷ σὺν Θεῷ κρατοῦντι τῆς οἰκουμένης et quae Stud. p. 150 observata sunt.

[5]) Cf. p. 218 supra.

[6]) Non 'amor pietatis' (Qu.), sed Heraclii 'pius amor' erga exercitum significatur cf. Stud. p. 26 cl. Suppl. III 53 sq. ἔρως δέ τίς σε πρὸς Θεὸν πυρούμενον | κατεῖχεν.

l. νεύρων. De nervis enim artus continentibus sermo est, qui νεῦρα, non νευραὶ (cf. O. Schneider ad Callimach. vol. I p. 386) nuncupantur cf. Hex. 647. 687. 1474. 1574, S 565[1]).

III 260 sq. ἐν αἷς τὸ πλῆθος ἐκχυθὲν τῶν βαρβάρων
πυκνῶς ἐνεστρέφοντο μὴ κινούμενοι

l. ἐκχυθέντων, — alioquin enim propter κινούμενοι forma ἐκχυθέντες requiritur cf. An. p. 1725 B κυνῶν πλῆθος περιστάντες τὸν ἅγιον, τὸ τῆς φύσεως ὠμοφάγον ἐκρίψαντες, οἷα δὴ θησαυρὸν Δεσπότου πολύτιμον ἀγρύπνως ἐφύλαττον, εἶτα θρηνῶδη πως ὑλακὴν ὠρυόμενοι καὶ γοερῶς ἐπικλῶντες[2]), ὡς εἰπεῖν, τὴν ἀπήχησιν, ἐπιτάφιον ὥσπερ ἐπετραγῴδουν τῷ σώματι[3]).

Av. 28 sq. ὅμως ἐπισχεῖν τὴν τοσαύτην ἀγρίαν
ὁ ποντογείτων Ἴστρος ἴσχυσεν μόλις

l. Ποντογείτων. 'Late conterminus' Ister Quercio est, qui frustra codicum memoriae παντογείτων patrocinatur[4]), ποντογείτων Bekkero debetur. Nec tamen Ister 'mari vicinus'[5]) intelligitur, sed fluvius 'Ponto vicinus' in censum venit, siquidem Pisides eorum sententiam amplexus est, qui Istrum in duo flumina disiungi existimarent, quorum alterum in sinum Adriaticum, alterum in Pontum Euxinum exiret[6]). Eodem fere modo Scymnus Chius Istrum epitheto Ποντικὸς notat 665.

---

[1]) Alia est ratio An. p. 1701 A τῇ πρώτῃ λέξει τοξεύει τὸν δράκοντα τῇ νευρᾷ τῆς ψυχῆς εὐτόνως ἱστάμενος et p. 1705 D τὴν Δαβιδικὴν διενυκτέρευε λύραν κρουόμενος καὶ τὰ νεῦρα τῆς ψυχῆς ψηλαφῶν εὐήχως ἐμελῴδει ταῖς πράξεσιν.

[2]) Sic enim cum Laur. et Esc. reponendum pro ἐπιυλῶντες, quod tamquam ex Laur. falso Quercius exhibet.

[3]) Constructio κατὰ σύνεσιν recurrit p. 1697 C οἷα κυνῶν πλῆθος περιχυθέντες τῆς εὐσεβείας τὸν λέοντα.

[4]) 'Recte παντογείτων appellatur Ister sive Danubius, qui suo cursu Romani imperii fines ad septentrionalem partem videbatur describere'.

[5]) Cum ποντογείτων contendi possunt ἁλιγείτων (Homer. Epigr. IV 6, Nonnus Dionys. XLII 17, Paulus Silentiarius Ecphr. S. Eccl. II 612) et θαλασσογείτων (Constantinus Manasses 4807), de Ποντογείτων cf. Ἰστρογείτων (Manasses 3526. 4610. 5888) et Σκαμανδρογείτων (ibid. 5981).

[6]) Cf. Aristoteles Anim. Hist. VIII 13, 4, Mirab. Auscult. cap CV, Theopompus fr. 140 (Hist. Gr. vol. I p. 302 Mueller), Timagetus fr. 1 (ibid. vol. IV p. 519), Timonax fr. 1 (ibid. p. 522), Scymnus Chius Perieg. 193 sqq. (at cf. Meineke p. 16), 664 sq. 773 sqq. (sive Anonym. Peripl. Ponti Euxini 68 ap. Muellerum, Geogr. Gr. vol. I p. 419), Apollonius Rhodius IV 484 sqq. (cum Scholiis), Diodorus Siculus IV 56, Strabo I p. 57.

Scilicet Ἴστρος proprie vocatur Danubii pars media usque ad Pontum deflexa[1]; quam regionem ab Avaris cultam esse ex R 123 patet: θλάσον τὰ κέντρα τῶν παρ' Ἴστρῳ σκορπίων cl. Av. 527.

58 sqq. ὅμως δὲ ταύτην τὴν ἀφορμὴν ἡ νόσος
ἡ τῶν καθ' ἡμᾶς προςλαβοῦσα πραγμάτων
πολλὰς ἐποίει τῶν μερῶν διαιρέσεις

l. ἐκ τῶν cf. Polybius III 32, 7 θεωροῦμεν δὲ τὸν μὲν Ἀντιοχικὸν πόλεμον ἐκ τοῦ Φιλιππικοῦ τὰς ἀφορμὰς εἰληφότα cl. 7, 5 πόθεν ἕκαστα τῶν πραγμάτων τὰς ἀφορμὰς εἴληφεν[2];

66 πρώτην δὲ τὴν ἀνθοῦσαν ὡς πρώτην πόλιν

l. Ἄνθουσαν. Constantinopolis enim designatur, quam nomine illo notatam esse testatur Stephanus Byzantius s. v. Συκαὶ p. 590, 18 sq. (Mein.) ἡ πόλις αὕτη παρὰ τὸ γεννικῶς ἀνθεῖν Ἄνθουσα. Scilicet 'nova Roma' veteris Urbis nomen adsumpsit cf. Joannes Lydus de mens. IV 75 p. 126, 51 sq. (Wuensch) Ῥώμη Φλῶρα καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις, ἤγουν ἀνθοῦσα cl. 30 p 89, 19 sq. Φλῶραν δὲ αὐτὴν ὠνόμαζον, ὥσπερ ἡμεῖς Ἄνθουσαν. A Constantino Magno appellationis originem repetit Eustathius Thessalonicensis ad Dionys. Perieg. 803 (Geogr. Gr. vol. II p. 357 Mueller) παρὰ δὲ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου κληθῆναι αὐτὸ Ἄνθουσαν, quam memoriam inlustrant Joannes Malalas p. 320, 17 sqq. τὴν δὲ Τύχην τῆς πόλεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀνανεωθείσης καὶ εἰς ὄνομα αὐτοῦ κτισθείσης, ποιήσας τῷ Θεῷ θυσίαν ἀναίμακτον, ἐκάλεσεν Ἄνθουσαν et Chronicon Paschale (Patr. Gr. vol. XCII) p. 709 A τὴν δὲ Τύχην τῆς πόλεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀνανεωθείσης, ποιήσας θυσίαν ἀναίμακτον, ἐκάλεσεν Ἀνθοῦσαν (l. Ἄνθουσαν[3]). Adde Julii Honorii et Aethici testimonia apud Rieseum Herm. vol. XII (1877) p. 143 sq. Itaque prorsus reicienda est Quercii interpretatio: 'ac primo urbem, quae ut prima magis florebat'[4]).

---

[1]) Cf. Ptolem. III 10, 1 (cl. 8, 3), Strabo VII p. 304 sq., Marcian. Heracl. Peripl. mar. ext. II 31 (Geogr. Gr. I p. 555 Mueller), Seneca Quaest. Nat. I praef. § 7 (cum Koeleri excursu), Plinius Hist. Nat. IV 79, Columella II 1, 8.

[2]) Accedat Hex. 1323 τὴν ἀξίαν λαβοῦσαν ἐκ τῶν πραγμάτων. De locutione τῶν καθ' ἡμᾶς-πραγμάτων cf. P I 54 et III 395.

[3]) Apud Malal. p. 322, 6 sqq. βαστάζουσαν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ τὴν Τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ αὐτὴν κεχρυσωμένην, ἣν (om. Oxon.) ἐκάλεσεν Ἄνθουσαν extrema verba ex interpolatione fluxisse Chronici Paschalis silentium p. 712 A comprobat.

[4]) Simili ratione apud Paulum Silentiarium Ecphr. S. Eccles. I 22 χρυσοχίτων αἴθου(σ)σα codicis Palatini scripturam ἄνθουσα in ἀνθοῦσα mutari posse censet Graefe,

67 sqq. ἕως μὲν οὖν ἡ ῥίζα τῆς ἀποσπάδος
ἐν τοῖς ἐφαρπαγεῖσι τῶν Σκυθῶν τόποις
τὸ τοῦ γέροντος ἐθρασεύετο θράσος

l. ὑφαρπαγεῖσι cf. 23 ἡ ῥίζα τῆς γῆς τοὺς ὅρους ὑφήρπασεν cl. 78 τὴν γῆν ὑφέλκων. Minus recte ἀφαρπαγεῖσι L. Dindorfius Thesaur. vol. III p. 2543 D coniecit, ubi etiam ἐθρασύνετο pro ἐθρασεύετο temptatur. Sane apud Philostratum Epist. XXXVI 2 p. 478 (Hercher) ex codicibus (cf. Boissonadi Annot. p. 175 n. 14) θάρσησον pro θάρσευσον restitutum est, sed nihil impedit, quominus praeter θαρσέω (θρασεύω) et θαρσύνομαι (θρασύνομαι) forma θαρσεύω (θρασεύω) admittatur cf. ἐγκρατέω-ἐγκρατεύομαι-ἐγρατύνομαι, ὀχέω-ὀχεύω-ὀχύνω, τορέω-τορεύω-τορύνω, χέω-χεύω-χύνω [1]). Itaque vocem ἀθησαύριστον ex Av. lucramur, quod carmen haud tenue spicilegium suppeditat cf. ἀνταμοιβὸς 365 (p. 229 n. 1 supra), ἀντεπαίρω 76 (ἐπεὶ δὲ τὸν χοῦν ἀντεπῆρεν ἡ κόνις), ἐμφύλισμα 19 (παρεντεθέντες ὥσπερ ἐμφυλίσματα) [2]), μετεργάζομαι 152 (καὶ τὰς ἀκάρπους καρδίας μετειργάσω), μυριαρχία 219 (ὀκτὼ συναθροίζοντα μυριαρχίας) [3]), Ποντογείτων 30 (p. 241 supra), προςαντιτείνω 391 (προςαντιτείνειν ἠξίουν οἱ βάρβαροι), προφλέγω 401 (ἀλλ' ὃς προφλέξει τοὺς ἀναιτίους λίθους) [4]).

---

recte tamen Constantinopolis nomen Ἄνθουσα delitescere perspexit Meinekius apud Kortuemum, des Silentiarius Paulus Beschreibung der h Sophia und des Ambon (1854) p. 35 sq

[1]) Fluctuationem inter εω et ευω inlustrat Lobeckius Rhemat. p. 199 sqq.; adde quae dixi 'Wiener Studien' vol. VIII p. 242. Alibi apud poetam nostrum θαῤῥεῖν (Hex. 76, Suppl. XCVII 2. 3) et θρασύνεσθαι (Hex. 390. 554, S 629, Suppl. IV 61) habes. Ceterum cum θράσος-θρασεύω-θρασύνω conferri possunt βάθος-(ἐμ)βαθεύω-βαθύνω et βράδος-βραδεύω-βραδύνω.

[2]) Alibi eodem sensu ἐμφύλλιον vel ἐμφύλλισις extat cf. insuper ἐμφυλλισμός. Quae formae Bekkeri emendationem ἐμφυλλίσματα tacite in textum receptam comprobare videntur, sed pro Vp Suppl. XLVI 5 καὶ τὰς ἀκάρπους ἐμφυλίζει καρδίας pugnat, ubi ἐμφυλλίζει metrum evertit, correptam vero syllabam Κωκῦτοῦ fr. 2 commendat, sicuti contrario modo ῠ (cf. Suppl. CII 4) producitur Suppl. XXXI 2 εἵλκῡσας ἡμᾶς ἐκ βυθοῦ τῶν πταισμάτων et XCII 2 εἵλκῡσας ἔνδον πνεύματος θείου χάριν, ubi neque εἵλκησα (cf. Ebeling, Lexic. Homeric. vol. I p. 395) neque forma εἵλκυσσα ferri potest. Ceterum simplex λ haud raro in codicibus occurrit cf. Geoponica (ed. Beckh) p. 259, 19; 289, 14. 16. 19; 295, 9; 305, 10. 13; 310, 4. 9; 313, 3. 14. 16; 315, 14; 316, 5; 317, 1. 6. 7; — sed scripturam γρῡλίζειν pro γρυλλίζειν diserta Grammaticorum praecepta vindicant (cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 101 sq), unde Hex. 976 τὰ μικρὰ γρυλλίζοντα τῶν χοίρων βρέφη codicis M memoriam γρυλίζοντα recipiendam esse sequitur.

[3]) = Μυριάδας, sed cave μυριανδρίας propter Constant. Manass. 1059 (ἑξήκοντα τὸν ἀριθμὸν ἦσαν μυριανδρίαι) reponas; eadem enim ratione χιλιαρχία militum mille ordinem denotat cf. Schleusner Lexic. in Vet. Testam. vol. III p. 447.

[4]) Προςφλέξει in codicibus et apud Quercium extare Bekker testatur, attamen et

75 ἕως τὸ γῆρας τῷ Σκύθῃ παρεκράτει

l. τὸν Σκύθην cf. Hex. 115 παρακρατεῖ τὸ σφῖγμα τῶν κυλισμάτων, 454 παρακρατῶν[1]) δὲ τὴν βολὴν ἠπειγμένην, 652 παρακρατεῖ[2]) δὲ σποδύλοις τὸν αὐχένα. Verte: quamdiu senectus Scytham cohibebat (sive: premebat)[3]); falsissime enim Quercii est interpretatio: 'usquedum senio Scytha succumberet' cf. v. 67 sqq.

159 sqq. πλὴν οὐδὲ ταύτης ἐντελὴς εὐκαρπία[4]),
ἕως ὁ βλαστὸς προςλαβὼν τὸν ἥλιον
καὶ μηδὲν ὠμὸν εὑρεθῇ τῆς ἀμπέλου

inter v. 160 et 161 unius versus lacuna statuenda est; neque enim Bekkeri emendatio προςλάβῃ sufficit, quippe quae tantummodo grammaticae rationi conveniat, quam idem editor incaute neglexit H I 235 sqq. ὁ νοῦς μεταστὰς ἡδέως μερίζεται, | .... ἕως ὁ σὸς νοῦς καὶ τὸ πηγαῖον στόμα | λύσει τὰ πολλὰ τῶν λόγων ἐμφράγματα. etsi genuinam formam λύσῃ (239) in p repperit cf. Hex. 460 sqq. καὶ τῆς ἀπειλῆς ζωγραφεῖς τὴν εἰκόνα, | ἕως φοβηθεὶς πρὸς τὸ πλῆκτρον ὁ βλέπων | κλίνῃ[5]) τὰ νῶτα, καὶ προκύψας εἰς γόνυ | καὶ τῷ φόβῳ τὸ σῶμα συστείλας ὅλον | φύγῃ τὸ τραῦμα τῆς βολῆς κινουμένης, 1017 sqq. καὶ κυρτὸν ἀφρὸν ἀντεπικλᾷ τῷ σάλῳ, | ἕως μαχαίραις ἢ ξυροῖς τεθηγμένοις | τέμῃ τὸν ἰχθὺν τεχνικὸς βυθοδρόμος | ἅλσίν τε τοῦτον συμβαλὼν ἐξικμάσοι[6]). 1065 sqq. σφαιροῦσιν αὐτὴν εἰςβαλόντος ἡλίου, | ἕως πυρωθεὶς τῶν κυλίνδρων ὁ στρόφος ἐγκυμονήσῃ τὴν σπορὰν τῇ κοπρίᾳ | οὕτω τε λοιπὸν ἐξ ἀμήτορος τόκου | γονὴν νεουργήσωσιν[7]) ὠδῖνος ξένην. Neque aliter iudicandum de Hex. 133 sq. ἡβᾷ δὲ γηρῶν καὶ παρακμὴν οὐκ ἔχει, |

Vp et Querciana editoris Bonnensis lectionem προφλέξει distincte praebent. Ex contrario codicis p memoriam ἄλλος pro ἀλλ' ὃς Bekker reticet.

[1]) Sic Hercher optime pro περικρατῶν ex V (= MTp N et marg. Morelli) rescripsit.

[2]) Περικρατεῖ perperam B apud Hercherum offert, aliud eiusmodi vitium in R 68 sustuli Stud. p. 191 n. 2.

[3]) In censum non venit 'praevalendi' notio, quae a Lexicographis neglecta comparet apud Theodosium Acr. I 183 τῆς εὐφρόνης γὰρ τὸ σκότος παρεκράτει, quo sensu Pisides ex usu communi ἐπικρατεῖν usurpat S 30.

[4]) Cf. p. 231 supra.

[5]) Κλίνεῖ (η superscr.) p offert, male κλινεῖ praebet V, κλίνει N.

[6]) Non sine probabilitatis specie Hercher ἐξικμάσῃ scripsit; falso τεμεῖ et ἐξικμάσει B praebet. Praeterea ex MVp$_1$ B συμβαλὼν pro ἐμβαλὼν edidi.

[7]) Coniunctivi formas ab Herchero reductas utrobique T, altero loco M confirmat; in p ἐγκυμονήσει (η superscr.) et νεουργήσωσιν (ου superscr.) habes.

ἕως ὁ πήξας αὐτὸν εἰλίξει Λόγος, quo loco Hercheri coniecturam εἰλίξῃ comprobat p[1]), 696 sqq. βάλλει δὲ κλεῖθρα ταῖς καθελκτικαῖς πύλαις, | ἕως λαβοῦσα καιρὸν ἀλλοιώσεως | ἐξαιματώσει τὰς τροφὰς ἡ θερμότης | καὶ τὴν ἀποκρίνουσαν ὠθήσει θύραν | καὶ πᾶν περιττὸν ἐκφορήσει φορτίον, ubi ἐξαιματώσῃ et ὠθήσῃ[2]) ex T, ἐκφορήσῃ ex mea ipsius emendatione repono[3]). Inter coniunctivum et optativum memoria variat[4]) Van. 51 sq. αὖθις δὲ χοῦς κάτεισι καὶ μένει[5]) κάτω, | ἕως ὁ τοῦ Κτίσαντος ἁρμόσει Λόγος, ubi ἁρμόσοι MT_1 suppeditant, ἁρμόσῃ T_2[6]), et 104 sq. πλὴν τέως φρονεῖ μέγα, | ἕως παρέλθοι τοῦ βίου τὸ παίγνιον, ubi coniunctivum MLp_2 praebent[7]).

260 ἀλλ' ἀναπαύστως ἐν μέσῳ τῶν βαρβάρων

l. ὧν ἀπαύστως cf. 262 καὶ πρὶν δι' ἡμᾶς Περσικὴν κινῶν μάχην[8]). Minus recte olim ('Wiener Studien' vol. XIII p. 45 ad Suppl. IV 111 sq.) ἀδιαπαύστως temptaveram nec magis Hilbergii coniectura (ibid. IX p. 212) ἀκαταπαύστως adridet

278 οὐ γὰρ πρόσωπον μὴ θέλων ἰδεῖν μάχης

---

[1]) Operarum errore apud Migneum εἰλίζει extat.

[2]) Quae forma propter ἀπώσω S 701 haudquaquam in dubitationem vocari potest cf. Stud. p. 135 n. 1; adde ἱζῆσαι Suppl. LV 2 et συγχύσας LXXVII 2 (ubi correctio συγχέας supervacanea est) cl. Hex. 972 τυπτηθείς.

σ ʼκ
[3]) N ἐξαιματω-ὠθήση-εἰςφορήσει offert, ac praeterea inter 699 et 700 interpolatus trimeter πρὸς τὴν ἀποκρίνουσαν ἔξοδον δράμοι occurrit.

[4]) Sed Hex. 673 sq. ὀργᾷ δὲ καρποὺς ἐξενεγκεῖν ἡ ζέσις, | ἕως ἂν ἔλθῃ τῆς παρακμῆς ὁ χρόνος codicum MN varietas ἔλθοι a Pisidae usu plane abhorret. Nec magis fr. 5 ἄχρις δ' ἂν εἴης ἐν βίῳ, σύνειμί σοι optativus probari potest, unde ἄχρις δ' ἀναμένῃς conicio cf. An. p. 1720 B κελεῦσαι πάλιν πρὸς τὴν φρουρὰν μεταστήσασθαι, μέχρις ἂν τῷ τυράννῳ τοῦ ἀγῶνος δηλώσῃ τὴν ἔνστασιν. De coniunctivo cf. Hex. 1421 sqq. χωριστικὴ πέφυκε τῶν ἡρμοσμένων, | σφίγγουσα τὴν σύμπηξιν, ἄχρι τὴν δέσιν | λύσῃ, quo loco Hercheri scripturam pro λύσει ex A receptam Tp_2 confirmant.

[5]) Sic omnes quos inspexi codices (et margo Morelliana) pro νεύει habent, quae lectio iusto sensu destituta est.

[6]) Ἁρμόσει VLp adgnoscunt.

[7]) Post tempus historicum ex ἕως indicativus imperfecti (Av. 67 sqq. 75, $Van._2$ 74 sq.), aoristi (P I 160. 219, II 9 sq., H I 91 sq. 206, Hex. 1834 sqq., S 32, Suppl. II 55 sq.), perfecti (H II 192 sq.) pendet, neque differunt H I 22 sqq. πάλιν παροινεῖ δυςσεβῶς ὁ Χοσρόης | καὶ πῦρ θεουργεῖ καὶ Θεὸς φαντάζεται, | ἕως σὺν αὐτῷ καὶ τὸ πῦρ ὑπερβράσαν | σὺν τῷ θεουργήσαντι συγκατεφθάρη et 30 sqq. γιγαντιᾷ δὲ καὶ τυραννῆσαι θέλει | καὶ τὸν πρὸ πάντων εἰκονίζει Βαλτάσαρ, | ... ἕως κατ' αὐτοῦ δάκτυλος θεηγόρος | ... ψήφου μελαίνης ἐξεφώνησε κρίσιν, siquidem formae παροινεῖ-θεουργεῖ-φαντάζεται-γιγαντιᾷ-θέλει-εἰκονίζει temporum historicorum vim praestant.

[8]) Voce ἀπαύστως Pisides utitur P III 15 et Suppl XXXV 4.

l. τὸ. Neque enim structura οὐ—μὴ θέλων ferri potest; alia est ratio P II 213 sq. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα, καίπερ ὄντα θηρία, | τοῦ σοῦ παρῆκας μὴ μετασχεῖν ἡμέρου cl. S 286 οὐκοῦν σὺν ἡμῖν μὴ θέλων ἑκουσίως.

281 καὶ τῆς κατ' αὐτῶν ἀσφαλείας ἠμέλει

l. καθ' αὑτόν [1]. Futtilis enim est Quercii interpretatio (cf. Stud. p. 3 n. 2): 'κατ' αὐτῶν puto dictum esse pro κατ' αὐτοῦ, ut saepe ὑμᾶς pro σέ, cum Pisida loquitur de Heraclio', neque Bekkeri commentum κατ' αὐτὸν sufficit cf. P II 373 καί που καθ' αὑτὸν δυςφορῶν ἐπηύξατο, S 192 αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἐννοῶν ὑπεστάλη, — P I 113 αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς ζωγραφοῦντες ἠρέμα, S 358 sq. ὁδοστατοῦσι τῇ γραφῇ καὶ τοὺς τάφους | αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς cl. P III 361 αὐτὸς κατ' ἐμαυτὸν συλλαβὼν ἔφην τάδε. Adde P III 71 ἢ τῶν κατ' αὐτὸν (l. καθ' αὑτὸν) ἐξεπήδα ταγμάτων et Hex. 441 αὐτὸς καθ' αὑτόν, ὡς θέλει, ψηφίζεται, ubi Quercius lectore non monito κατ' αὐτὸν exhibuit, quamquam editio Morelliana καθ' αὑτὸν offert eademque codicum (MTpN = Herch.) [2] est memoria. — Similiter etiam P III 245 sq. καί πού τις αὐτῶν ἐξ ἀνάγκης ηὔξατο | ἐλθεῖν κατ' αὐτοῦ συντομώτερον ξίφος equidem καθ' αὑτοῦ reponendum esse censeo cf. H II 207 εἰ μὴ καθ' αὑτῶν ἀσπάσοιντο (ἐκσπάσοιντο?) τὰ ξίφη [3].

376 sq. δείξας γὰρ αὐτὸν τοῖς ἐναντίοις ὅλοις
ἀντιπρόςωπον ἐξανέστησας φόβον

l. αὐτὸ scil. τὸ φρικτὸν εἶδος τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου (373) [4].

405 καὶ τοῦ στρατηγοῦ τῆς [5]) ἀτρέπτου Παρθένου

l. τῆς cf. 445 τὸν οἶκον εἶχεν ἡ στρατηγὸς Παρθένος cl. fr. 40 αὐτὴν στρατηγήσασαν ὡς εἶδον μόνην. — Quibus exemplis olim ('Wiener Studien' XIII p. 59) Av. 457 ξένον γὰρ οὐδέν, εἰ πολεμεῖ Παρθένος adsimulaveram, ubi πολεμίζει Quercius, πολεμεῖ <καὶ> Hilbergius (IX p. 213) temptabat. Sane primo obtutu medela <προ>πολεμεῖ lenior videtur,

[1]) Cf. Stud. p. 9 sq. et 13 n. 3 cl. p. 135 n. 4.

[2]) In N καθ' αὐτὸν comparet.

[3]) Sed Hex. 1864 ὅτε πρὸς ἡμᾶς βαρβαροῦνται τὰ ξίφη recte Hilbergius VIII p. 299 Hercheri scripturam καθ' ἡμῶν codice V innixam refutavit: cum Morello et Quercio MTN faciunt, p καθ' ἡμῶν (supra: πρὸς ἡμᾶς) praebet.

[4]) Ceterum contentio quaedam inter αὐτὸ et ὅλοις inest, qua de cf. Stud. p. 21 cl. P III 394 αὐτὸς κράτιστε τῶν ὅλων παντοκράτορ. Similiter εἷς et ὅλοι per oppositionem componuntur P I 222, H I 52, II 18. 22 sq., Hex. 1412, An. p. 1729 B.

[5]) Fortuitum editionis Bonnensis mendum τῇ Mignei lectionem τῇ procreavit.

sed coniecturae στρατηγεῖ ne nunc quidem paenitet, quoniam sanandi rationem simillimi loci stabiliunt, quibus contra metri leges φύσιν pro οὐσίαν P II 30 (p. 213 supra) et εὐθείας pro ὀρθίας Hex. 1168 (Stud. p. 121) in codicibus legi observavimus[1], unde S 2 συντομωτάτην pro φρονιμωτάτην (Stud. p. 170 n. 3), 626 οὐσίας pro φύσεις (ibid. p. 213), fr. 64 πετρώδει pro λιθώδει (p. 174) corrigere non dubitavi. Ex coniectura adiungam:

1) P II 325 σμικροῦ δὲ πόνου ῥᾳδίου τε πράγματος, ubi σμικροῦ[2] πόνου δὲ (cum Bekkero)[3] vel πόνου δὲ μικροῦ sponte se offert, sed Pisidae arte exactius perpensa πόνου pro μόχθου ex 326 (πόνους τοσούτους εἰς μάτην ἠλλάξατο) se insinuasse verisimilius est cf. P II 35 εἰκῇ δὲ μοχθῶν καὶ μάτην πονούμενος et Av. 320 sqq. καίτοιγε ταῦτα μὴ πονοῦντες ἐξ ἔθους, | ὅπερ μάλιστα τοὺς πόνους ποιεῖ πόνους, | παρ' οἷς τὸ μοχθεῖν εἰς μάχην οὐ γίνεται.

2) Hex. 1716 μήτε πλάτος σὸν ὕψος εἰς πέρας τρέχειν, quo loco εἰς ὅρους ἔχειν Pisidam scripsisse e codicum MVTpN memoria ἔχειν pro τρέχειν colligo, quae varietas et auctoritate et sensu caret.

3) S 629 φράττει θρασυνθὲν τοῦ θανάτου τὸ στόμα, ubi τῆς τελευτῆς omnes numeros explet. Quodsi anapaestum a rudi correctore inscite oblitteratum esse cum Hilbergio (IX p. 219) statuimus, equidem commento Hilbergiano: φράττει θρασυνθὲν αὐτὸ τοῦ θανάτου στόμα meum: φράττει θρασυνθὲν τοῦ θανάτου φρικτὸν στόμα praefero. — Cuius generis menda in Pisidae codicibus ad praecepta metrica aevi Byzantini studiose adcommodatis haud raro occurrunt cf. e. gr. Hex. 878 ὅσον θεωρεῖ (Mor. et Qu.), καὶ κόρας ἀμβλύνεται, ubi ἀτενίζει (Herch.) praeter B optime MTN et Morelli margo praebent[4], et 1053 δρᾷ σαλαμάνδρα τὰς καμίνους αἰθάλην, quo loco Hilbergius eiusdem codicis B[5]) scripturam ποιεῖ genuinam esse perspexit. Neque alia est ratio Hex. 1784 τὸν ἄσχετον ῥοῦν τῶν καλῶν χαρισμάτων, ubi ἀγαθῶν ex MVTpN reponendum est, quamquam eadem versus clausula Suppl. III 72 ἀλλ' ὦ χορηγὲ τῶν καλῶν χαρισμάτων recurrit. Etiam S 367 κυοφορεῖ μέν,

---

[1]) Adde οἱ λίθοι pro αἱ πέτραι P III 39 (Stud. p. 111) et ἑσπέραν pro εὐφρόνην Hex. 1114 (p. 119).

[2]) Sive potius μικροῦ cf. Stud. p. 189 n. 2.

[3]) Cuius sententiam amplexi sunt Hilbergius (IX p. 210) et Mueller (ad Ignat. p. 8 n. 9).

[4]) In Vp manifesta interpolatio: κόρας μύει τε καὶ σκοτοῖ τούτου φρένας extat.

[5]) Cf. p. 225 n. 1 supra; Vp falsissime εἰς αἰθάλην δρᾷ σαλαμάνδρα καμίνους praebent.

ἀλλὰ τίγριδος δίκην de κοιλιοφορεῖ cogitari potest[1]), sed sufficit, ni fallor, κυηφορεῖ, qua de vocis forma cf. ξιφηφορεῖν S 383[2]).

4) Incertum est iudicium de Hex. 648 κτίζει δὲ πλευράς, ὡ ρ α ΐ ζ ε ι δὲ τρίχας et 672 καὶ τὴν πρόσοψιν ὡ ρ α ΐ ζ ε ι τῇ χλόῃ. Quos locos praetervidit Hilbergius, cum ἀγλαΐζεται (IX p. 212) et ἠγλαϊσμένος (ib. p. 214) P III 112 κρατῶν γὰρ αἰχμὴν ὡ ρ α ΐ ζ ε τ α ι πλέον et Av. 393 πᾶς ὁ πρὸ τείχους ὡ ρ α ϊ σ μ έ ν ο ς τόπος reponeret, Hexaëmeri versu 1271 εἰ γάρ τις οἶκον ὡ ρ α ϊ σ μ έ ν ο ν βλέπων confisus, ubi Herchero lectionem ἠγλαϊσμένον suggessit B (cf. VIII p. 303). Qua varietate Pisidae manum reddi propter codicum MVTpN et marginis Morellianae consensum negari nequit, vix tamen a me impetro, ut verbi ἀγλαΐζειν regio amplificetur, praesertim cum aliud eiusdem mensurae[3]) exemplum apud Menandrum fr. 855 (vol. III p. 228 Kock) occurrat: ὡς ὡ ρ α ΐ ζ ε θ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους.

486 sqq. ὡς κυμάτων γὰρ ἀντισύνδρομον μάχην
εἰς ἕν τι ῥεῦμα συμφορῶν ἀφιγμένων·
πῇ μὲν γὰρ ἡ γῆ τῶν ἀθάπτων βαρβάρων
ὕλην παρεβλάστησε τῶν δένδρων πλέον,
πῇ δ' ἡ θάλασσα τῇ φορᾷ τῶν λειψάνων
ὀχλουμένη τε καὶ κατεστορεσμένη
ἐξ ἀλλοφύλων αἱμάτων φοινίσσεται

orationis perpetuitas inter 487 et 488 misere turbata lacunam indicat hoc fere modo explendam: μάχην ἰδεῖν ἦν συμπεφυρμένην τότε cf. 193 sqq.

509 sq. οὕτω γὰρ ἡ μὲν ὄψις ἡ τῶν ὀμμάτων
πᾶσαν κ α θ α ι ρ ε ῖ βλαπτικὴν θεωρίαν

l. καθαίρει, quam vocem etiam prava Quercii versio ('i t a e n i m v i s u s, q u i e s t e x o c u l i s, a b o m n i *emundabitur* n o x i o spectaculo') videtur significare cf. omnino P II 200 λόγῳ κ α θ ά ρ α ς[4]) τὰς ὀρέξεις τῆς βλάβης, R 16 κ α θ α ί ρ ε τ α ι δὲ τῶν μολυσμῶν ὁ ζόφος, Hex. 25 sq. καὶ τῶν

[1]) Ἐγκυμονεῖ coniecit Hilbergius IX p. 218, quam opinionem versus 366 ἐγκυμονῆσαι πάντας ηὐτρεπισμένον potius redarguit quam comprobat.

[2]) Facit huc etiam ἀσπιδηφόρον P III 402, ubi V ἀσπιδιφόρον, non ἀσπιδοφόρον (Qu.) praebet; accedat θεηδόχος (Stud. p. 217 n. 5) et omnino Lobeckius ad Phrynich. p. 679 sqq.

[3]) Syllaba anceps Suppl. III 7 καὶ θεῖον ἦθος οὐκ ἐ ν ω ρ α ΐ ζ ε τ α ι comparet. Etiam Hex. 1286 πόθεν ταὼς πρόεισιν ὡ ρ α ῖ ο ς π ά λ ι ν Vp ὡραϊσμένος exhibent, sed totus versus ex particula interpolata (1286—1292) petitus est.

[4]) Metaphorae usum v. 196 τὰς ἔνδον αὐτῆς ἐ κ κ α θ α ί ρ ω ν αἰτίας explanat cf. Hex. 945. 948, S 635.

φρενῶν τὴν γνῶσιν ἠτονημένην | τῷ σῷ καθαίρεις γνωστικῷ καθαρσίῳ, — neque alia est ratio An. p. 1685 C ὀφθαλμοὶ ψυχικῆς καθαιρόμενοι πηγῆς τὴν κατάνυξιν ἀναβρύουσι, ubi extremum verbum pro ἀνακρούουσι ex Laur. et Esc. reposui[1]).

H I 80 παρῆλθεν ἡ γῆ τῆς ἀφεγγοῦς ἑσπέρας

l. παρῆλθε πηγὴ cf. Sophocl. fr. 870. 2 νυκτός τε πηγάς. Ipse Pisides de sole dixit Hex. 230 φωτὸς δὲ πηγὰς κοσμοκινήτους βρύει, ac saepius omnino vocem πηγὴ translate usurpavit: ad propriam significationem proxime accedunt Suppl. I 54 (de sudore) πηγὰς δὲ τοῖς σοῖς ἐμβαθύνοι[2]) κορτάφοις, — Hex. 646 πόθεν δὲ πηγὰς αἱμάτων ἐπεισάγει, — Av. 150 πηγὰς δὲ τῶν σῶν ἐξανοίξας ὀμμάτων[3]), sensu translato πηγὴ ψυχικὴ habes An. p. 1685 C, tum An. p. 1692 C ἐκ τῆς τῶν ἀγαθῶν πηγῆς, quae imago adcuratius exprimitur p. 1729 B τοῦτο δεῖγμα τῆς ἀεὶ βρυούσης τοῦ μάρτυρος χάριτος, ὥσπερ μία σταγὼν τὴν ὅλην τῆς πηγῆς πιστουμένη γλυκύτητα· τῶν μαρτύρων γὰρ ἀέναος ἡ χορηγία τῆς χάριτος, Χριστὸν ἔχουσα τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγήν, τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν τῷ πιστεύοντι χαριζόμενον, — Suppl. IX 1 (de Anargyris) πηγὴ πέφυκα ῥωστικῆς εὐεξίας, — S 379 (de Gregorio Nysseno) τὴν Γρηγορίου γὰρ μυστικωτάτην φρένα | πηγὴν Θεοῦ[4]) φράσαιμι. — P II 107 πηγὴν γὰρ ᾔδεις τῶν κακῶν τὴν Περσίδα, — Hex. 51 πηγὴ μὲν οὖν πέφυκε τοῦ λόγου μία, An. p. 1689 A ποίαν ἀναδέξομαι γλῶσσαν ἢ λόγων πηγάς; denique P I 66 Ὅμηρος, ὃν λέγουσι πηγὴν τῶν λόγων, ubi sententia excitatur (cf. Stud. p. 195 n. 2), quam ipse Pisides v. 67 sqq. explanat: τὰς γὰρ λάλους ἐκεῖνος εὐρύνει φλέβας | καὶ τοὺς λογισμοὺς τῆς νεαζούσης φρενὸς | βλύζων ἐπάρδει καὶ ποτίζων ἐκτρέφει, | μένει τε πλήρης πολλάκις κενούμενος. Perperam vero Quercius poetae fontem sibi adgnovisse visus est in Aeliani narratione V. H. XIII 22 Γαλάτων δὲ ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον

[1]) Cf. Hex. 54, S 154. 650, Suppl. CVII 24.

[2]) Cf. Stud. p. 221 not.

[3]) Haudquaquam ῥαντῆρες intelligendi sunt (cl. Hesychii glossa: πηγαὶ τῶν ὀφθαλμῶν· οἱ πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοί, ubi post πηγαὶ minus recte interpungit Schmidt vol. III p. 330 n. 2147 et ed. min. p. 1237), sed ipsae lacrimae, quae eodem modo ῥοαὶ τῶν ὀμμάτων adpellantur Av. 143 cf. etiam Euripides Alcest. 1067 sq. ἐκ δ' ὀμμάτων | πηγαὶ κατεῤῥώγασιν cl. Aeschylo Prom. 400 sq. δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν λειβομένα ῥέος παρειὰν | νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς.

[4]) Hinc igitur v. 376 ἤδη δὲ λοιπὸν καὶ τὸ τοῦ λόγου στόμα non 'eloquentiae' (Qu.), sed τοῦ Λόγου os intelligendum esse adparet. Alio sensu τὸ πηγαῖον στόμα idem Gregorius Nyssenus nuncupatur S 649 (Heraclius H I 238 cl. P II 12 sqq.), eiusdemque ῥεῖθρα γλώσσης praedicantur Suppl. XCIV 1 (cf. τὰ ῥεῖθρα τῶν σῶν οὐρανοδρόμων λόγων de Sergio patriarcha).

αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους. Mihi communis locus respici videtur, cuius origo e dicto Homerico manavit Il. XXI 195 sqq. μέγα σθένος Ὠκεανοῖο, | ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα | καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν cf. Dionysius Halicarnassensis de compos. verb. XXIV p. 370 (Schaefer) κορυφὴ μὲν οὖν ἁπάντων καὶ σκοπός, ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι, δικαίως ἂν Ὅμηρος λέγοιτο, Eustathius ad Odyss. p. 1379, 22 sq. ὁ πάσης τῆς ἐν λόγοις τέχνης καθηγετής, ἐξ οὗ οἷά τινος ὠκεανοῦ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι λογικῶν μεθόδων πηγαί, Quintilianus Inst. X 1, 46 ita nos rite coepturi ab Homero videmur. Hic enim, quemadmodum ex Oceano dicit ipse omnium fluminum fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit. Eodem redeunt[1]) Longinus de sublim. XIII p. 56 (Toup) πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων (Ὁμηρικώτατος ἦν) ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς αὑτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος, Tzetzes Chil. XIII 626 (= Proleg. in Allegor. Il. 51 sq. p. 5 Boisson.) ὁ Ὅμηρος ὁ πάνσοφος, ἡ θάλασσα τῶν λόγων, Alleg. Il. 16, 116 p. 198 νῦν Ὅμηρος ὁ πάνσοφος, ἡ θάλασσα τῶν λόγων, 21, 107 p. 289 λόγους συμπλάσας Ὅμηρος, τὸ πέλαγος τῶν λόγων, Jamb. 249 p. 518 (Kiessling) Ὅμηρος αὐτός, ἡ θάλασσα τῶν λόγων, — Ovidius Amor. III 9, 25 sq. adice Maeoniden, a quo ceu fonte perenni | vatum Pieriis ora rigantur aquis, Manilius II 8 sqq. cuiusque ex ore profusos | omnis posteritas latices in carmina duxit, | amnemque in tenues ausa est deducere rivos, Petronius Satyr. 5 Maeoniumque bibat felici pectore fontem, Columella de re rust. praef. § 30 nec parens eloquentiae Deus ille Maeonius vastissimis fluminibus facundiae suae posteritatis studia restinxerat[2]). Ex Pisida hausit Theodosius

[1]) Hinc etiam Theodoretus Therap. II (Patr. Gr. vol. LXXXIII p. 841 C) Mosen adpellat τὸν τῆς θεολογίας ὠκεανόν, ἐξ οὗπερ, ποιητικῶς εἰπεῖν, πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα. Cum Oceano imperatorem comparat Pisides P II 48 sqq. ὦ νοῦς διαρκὴς Ὠκεανὸν μιμούμενος | κυκλῶν τε τὴν γῆν καὶ τὸ πᾶν περιτρέχων | καὶ πάντας ἄρδων καὶ μένων πεπλησμένος, ac similiter de Heraclii scriptis theologicis loquitur S 84 sqq. καὶ τοὺς ἀγωγοὺς τῶν θεορρύτων λόγων | ἐφῆκεν ἡμῖν, ὠκεανοῦ τινος δίκην, | ὃς πάντα πληροῖ καὶ τὸ λῆγον οὐκ ἔχει.

[2]) Adde Plinium H. N. XVII 5, 37 ubi 'ingeniorum fons' Homerus vocatur, et Macrobium in Somn. Scip. II 10 Homerus divinarum omnium inventionum fons.

Acr. II 255 Ὅμηρε, ποιητῶν λόγων ὁ τῆς μάχης | πόῤῥω πεφυκώς, ubi codex Parisinus distincte πηγὴ τῶν offert[1]).

88 τῷ κατακλυσμῷ Χοσρόου φρουρουμένην

l. <ἐπὶ> τῷ κτλ. Scilicet finis, ad quem tendit custodia, designatur, unde falsam esse Quercii interpretationem: 'a Chosroae diluvio bene custoditam' elucet; Hilbergii coniectura (IX p. 215) ἐν in versus introitu supplentis poetae sententiam minus dilucide exprimit.

97 sq. ὦ[2]) Σκηπίων, σίγησον· ἐγράφη νόμος
τοὺς σκηπιῶντας Ἡρακλείωνας λέγειν

l. Σκηπίωνας[3]), unde verbum σκηπιάω Graecitati (cf. Thesaur. vol. VII p. 2644) eximendum est, quam Heraclias his vocibus auget: ἀεισφαλὴς

---

[1]) Idem ex coniectura Pisidae immemor Hilbergius Byz. Zeitschr. VII p. 341 n. 1 repperit. Ex Pisida, quocum Stud. p. 110 n. 3 Theod. II 266 composui, contextus Theodosiani vitium tollas I 157 οἱ Κρητικοὶ δράκοντες οἱ λοφοδρόμοι, ubi procul dubio vox λοξοδρόμοι latet, ex Hex. 61 (ὦ πολλὰ βροντῶν ἐκ νεφῶν λοξοδρόμων) adsumpta cf. Hex. 802 ἑλίσσεται γὰρ λοξοειδῶς ὡς ὄφις, S 71 ὕδρας ἀναιρῶν, λοξοκινήτους ὄφεις, 320 κἀντεῦθεν ὥςπερ λοξοκίνητος δράκων. — Similiter Theod. III 123 ὀπῇ δὲ μικρᾷ προςτρέχει πετροστίγῳ Jacobsii emendationem πετροστέγῳ confirmat Hex. 1556 sq. ποθεὶς δὲ χυλὸς κωβιῶν πετροστέγων | ὄχημα γαστρὸς γίνεται πεφραγμένης, ubi ex MVTpNB corrigendum πόσις δὲ χυλοῦ, ex TVpN ὤθημα (cf. Hex. 699 καὶ τὴν ἀποκρίνουσαν ὠθήσῃ θύραν). — Theod. I 99 μόνον φανείτω πατρικὸς ὡπλισμένος cum Cornelii lectione πατρικῶς, quam ego ex ipso codice enotavi, apte conferri potest Pisides R 121 κίνησον ὅπλα πατρικὰ τεθηγμένα, quo loco optime πατρικῶς exhibet T (cum Hilbergio 'Wiener Studien' IX p. 216). — Occasione data exemplis Stud. p. 210 prolatis Theod. I 169 sq. adiungo: Θεοδοσίου μὴ παραβλέψῃς πόνους | τοῦ στέμματός σου συγγραφέντας εἰς κλέος.

[2]) Litteram initialem, ut quae rubro distinguenda esset, codicis V librarius primitus neglexerat, postea vero incuria quadam ὁ supplevit. — Similis oscitantia H II 153 ἠβουλόμην pro ἐβουλόμην procreavit (cf. Stud. p. 151 n. 1), quamquam ἤθελον (P III 307, S 49, Suppl. II 32) ad θέλω pertinet, non ad ἐθέλω, quae forma semel in vita Anastasii p. 1709 C εἴτε τὴν μοναδικὴν ἐθέλεις (l. ἐθέλοις cum Laur. Esc.) μεταχειρίζεσθαι δίαιταν occurrit, nusquam vero in carminibus, ubi constanter θέλω adhibetur cf. P I 167, II 32. 112. 222. 304, III 5. 50. 51. 121. 310. 316. 391. 396. 401. 427, Av. 1. 38. 98. 165. 168. 226. 227. 278. 339, H I 27. 30. 113, II 62. 90. 206. 221, R 82, Hex. 58. 161. 396. 441. 470. 478. 485. 539. 595. 603. 761. 763. 885. 897. 1022. 1028. 1406. 1424. 1433. 1447. 1528. 1593. 1654. 1712. 1725. 1729. 1787. 1815, Van. 10. 31. 101. 163. 180. 182 (at cf. Stud. p. 189 n. 4), 213. 252, S 99. 142. 173. 175. 235. 248. 253. 269. 282. 284. 286. 288. 290. 408. 441. 511. 515. 594. 620. 635. 672, Suppl. I 14. 40, III 16. 50, IV 59. 110. 136. 157, XXXIII 1, XLV 7, LVII 2, LXXXV 1, fr. 132. 180. Eandem formam hiatus effugiendi studium etiam An. p. 1705 A τῷ θέλοντι confirmat.

[3]) De sententia cf. Drapeyron, l'empereur Héraclius et l'empire Byzantin (Paris. 1869) p. 271.

I 60 (ποῦ νῦν ὁ λῆρος τῶν ἀεισφαλῶν μάγων)[1], ἀντενθρονίζω II 177 (ἀντενθρονίζειν ἐν κακοῖς τὴν Περσίδα), ἀντεργάτις I 48 (τὴν χεῖρα κιχρᾷ τῶν ποδῶν ἀντεργάτιν), βραδυγράφος II 153 (cf. p. 228 sq. supra), διπλοκίνδυνος I 138 (σὲ δὲ στρατηγὸν διπλοκινδύνου μάχης), ἐμφραγὴ II 186 (ὁ δεσμὸς οὗτος ἐμφραγαῖς πεφυρμένος, quo sensu I 239 ἔμφραγμα adhibetur), θεουργέω I 8 (Πέρσας τὸ λοιπὸν μὴ θεουργεῖν τὴν κτίσιν). 23 (καὶ πῦρ θεουργεῖ). 25 (σὺν τῷ θεουργήσαντι), μυριαύχενος I 75 (καθεῖλεν ὕδραν, μυριαύχενον βλάβην), Περσοκράτης I 13 (ὁ κρατῶν Περσοκράτης), πλανωμένως II 125 (ἡ γλῶττα φεύγει καὶ βοᾷ πλανωμένως).

180 καὶ τὴν πρὸς ἄκρον ὑπερηρμένην τύχην

l. ὕψος ἠρμένην cf. Hex. 1713 εἰ καὶ πρὸς ἄκρον ὕψος ἀρθῶσι φρένες cl. P III 241 πρὸς ἄκρον ὕψος καὶ κατάῤῥοπον βάθος, tum Hex. 181 καὶ ταῖς δυσὶν πρὸς ὕψος ἵπταται μέγα, — P II 254 τούτου δὲ δῆλον ὡς πρὸς ὕψος ἠρμένου, Hex. 590 (et 1712) πρὸς ὕψος ἀρθείς, Van. 46 πρὸς ὕψος ἐξαίρουσα, 49 πρὸς ὕψος ἐξαίρουσι, 155 πρὸς ὕψος ἦρται, 226 καὶ πρὸς μὲν ὕψος τῷ δοκεῖν ἐπηρμένη, fr. 10 πρὸς ὕψος ἤρθη. Plane improbabilis Hilbergii est ratio, quippe qui (IX p. 215) inter ἄκρον et ὑπερηρμένον metri fulcrum νῦν ad loci sententiam prorsus incommodum interiecerit.

210 sq. καὶ πᾶς ὁ τῆς γῆς δῆμος ἐκ τῶν τεττάρων
ὕμνησε πλευρῶν ἐν θεάτρῳ τῷ βίῳ

l. τοῦ βίου, quam emendationem[2] Van. 90 τὸ τοῦ βίου θέατρον αἰσχύνης γέμον firmat cl. 105 ἕως παρέλθῃ τοῦ βίου τὸ παίγνιον, — cf. praeterea Suppl. II 102 καὶ τῷ θεάτρῳ προσγελᾷς τῶν βαρβάρων, ubi itidem a ludis imago sumpta est, qui benignam poetae materiam praebent R 77 sqq., Hex. 338 sqq.[3]), Van. 253 sqq. cl. An. p. 1688 B[4]).

II 19 sqq. τοιοῦτον οὐκ ἦν, κἂν γενέσθαι τις λέγοι,
τὸ πρὶν φονευθὲν κῆτος ἐξ Ἡρακλέους,

---

[1]) Magi 'semper errantes', non 'mendaces' (Qu.), intelliguntur.

[2]) Eadem clausula in Siberi martyrologio p. 160 redit: ῥίψας τὸν ἐχθρὸν ἐν θεάτρῳ τοῦ βίου.

[3]) Hinc ad rem nostram facit 341 διεξάγων δὲ τοῦ βίου τὸν ἄξονα. De metaphora ipsa cf. Hex. 1270 κινοῦντας εἰκῇ τοῦ λόγου τὸν ἄξονα.

[4]) II I 204 sq. τὸν πενταπλοῦν (πεντάπλουν perperam Bekker edidit) εἰς ἄκρον ἤνυσας δρόμον, | ἱδρῶν, ἐλαύνων, ἀντεγείρων, συντρέχων primo adspectu τετραπλοῦν expectatur, sed licentiam tropus a quinquertio petitus explicat; ad Athen. XI p. 495 f neutiquam provocari potest.

οἷον καθεῖλεν Ἡρακλῆς ὁ δεσπότης
κῆτος, τύραννον, οὐ μίαν φθεῖρον πόλιν

l. κῆτος τύραννον interpunctione post κῆτος sublata cf. S 675 καὶ τὴν τύραννον αἰχμαλωτίσει πλάνην et Hex. 499 μήτε θρασὺν τύραννον ἐπτοημένων, ubi θράσος reponendum ex MVTpN[1]. Praeterea v. 19 coniectura λέγῃ necessaria esse videtur: similiter Hex. 1454 sqq. καὶ κἂν τις ὠμόσαρκον ἀνθρώπου κρέας | ἰχθὺς σπαράξει, καὶ τὸν ἰχθὺν ἀγρότης ... καὶ πᾶσαν ἁπλῶς ἀνθυποδράμοι φύσιν optimo iure Hercher ex A σπαράξῃ (= VpN$_1$ cf. ἁρπάσῃ MN$_2$, ἁρπάξῃ T)[2] et ἀνθυποδράμῃ (= Vp cf. ἀνθυποδρά^μ N) reposuit cf. S 295 καὶ κἂν ταραχθῇς, τὰς δύω πάντως λέγεις. — Extra omnem suspicionem κἂν (= καὶ ἐὰν) cum indicativo coniunctum habes[3]) H I 5 κἂν δυςσεβηθεὶς ὁ Κτίσας ἠνείχετο, Hex. 1502 ὁ μᾶλλον ἐγγύς, κἂν πέφυκεν ἄγγελος, 1870 sq. κἂν ἐστιν ἰσχνόφωνος ἐξ ἀσιτίας | καὶ μὴ λαλῶν ἔσωθεν ἤχησε<ν>[4]) μέγα, attamen Hex. 1878 ἔγνωμεν αὐτόν, κἂν δοκεῖ λεληθέναι recte Hercher ex V (= TpN; καὶ δοκεῖ male M) δοκῇ recepit[5]) cf. S 211 μύστην ὁρῶ σε, κἂν δοκῇς λεληθέναι cll. Suppl. IV 48 ἔνεστιν ἐν σοί, κἂν δοκῇ διεστάναι et Hex. 1387 ὡς ἂν δοκῶσι, κἂν δοκῶσι χειρόνως, quae exempla S 303 σαυτὸν δὲ κλέπτεις, καὶ δοκεῖς λεληθέναι nostram emendationem κἂν δοκῇς comprobant.

24 sq. πλὴν μισθὸς ὑμῖν ἐστιν εὐτρεπισμένος,
οὐ μῦθος ἵππῳ τῆς φθορᾶς ἀνωτέρῳ

l. μισθὸς ἵππων-ἀνωτέρων. Etenim mercedem[6]) pro Hesione liberanda Laomedon equos immortales[7]) constituit, de quibus inde ab Homero (Il. V 266 sqq. 640. 651 cl. Hymn. in Vener. 211) plures (cf. intpp. ad Hygin. LXXXIX) fabulantur.

41 ἰατρὸς ἐλθὼν κυρίως γαληνίας

---

[1]) Primo adspectu τυράννου expectatur, eadem vero ratione sibi invicem respondent τὸ δημῶδες θράσος Av. 104 et τὰ τοῦ δήμου θράση H II 34; adde τὸ θράσος τὸ βάρβαρον Av. 142, πᾶν ἐναντίον θράσος Hex. 1866.

[2]) Σπαράξοι Morello perperam Hercher tribuit.

[3]) Cf. G. H. Schaefer Append. ad Bastii Epist. crit. (L. 1809) p. 26 sq.

[4]) Correxi cum MVTpN pro καὶ μὴ λαλῶν ἤχησεν ἔνδοθεν.

[5]) Hex. 1026 ὃς (ὡς minus recte MTB) καὶ παρ' ἡμῖν εἰ σκοπήσοι (σκοπήσει VpN cf. σκοπήσοι M) μαχλάδα perperam Morellus in editionis tertiae (a. 1624) margine ὃς κἂν παρ' ἡμῖν ἐσκόπησε μαχλάδα temptabat cf. Stud. p. 156 n. 4.

[6]) Vox μῦθος ex v. 26 μῦθος γὰρ οὗτος καὶ κεχρωσμένος ψόφος inrepsit.

[7]) De locutione τῆς φθορᾶς ἀνωτέρων cf. fr. 79 ἀλλ' εἰσὶ δίψης καὶ τρύφους (cf. Stud. p. 154) ἀνώτεροι.

l. Γαλήνιος, quae adiectivi forma etiam alibi (cf. Thesaur. vol. II p. 502 A) pro Γαλήνειος occurrit. Vitiosam memoriam corrector in proparoxytono haerens videtur inculcasse.

110 sq. οὐχ ὥς τι τερπνον, καὶ μάλιστα τοῦ χρόνου
χειμῶνος ὄντος, εὐπορεῖν εἰθισμένους

l. εἰθισμένος. Heraclii enim indoles designatur[1]).

120 sq. πάσας ἀνέγνως <τὰς>[2]) διατάξεις τῶν νόμων
τὰς ἐξ ὅπλων καὶ πραγμάτων ὡρισμένας

legendum videtur τε καὶ μαχῶν cf. R 118 δέον σε λοιπὸν καὶ πρὸς ὅπλα καὶ μάχας cl. S 460 (σιγὴν ἔχει) πᾶν ὅπλον αὐτοῦ προδραμόντος εἰς μάχην. Caesura enim necessaria versus caret, si καὶ relinquitur ad vocem sequentem legitime pertinens. Nostram rationem confirmant P I 3 πρὸς ἔμπυρόν τε καὶ πεπηγμένην στάσιν, 57 ἀντιστροφάς τε καὶ μεταπτώσεις φέρει, 134 εἰς ἔνθεόν τε καὶ νέαν ἀνάπλασιν, III 243 συμπτωμάτων τε καὶ φόνων καὶ κλασμάτων, Av. 364 τὸ Περσικόν τε καὶ τὸ βάρβαρον γένος, 455 ἀνατρέπειν τε καὶ καλύπτειν τὰ σκάφη. 491 ὀχλουμένη τε καὶ κατεστορεσμένη, H I 153 ἐμφυλίων τε καὶ ξένων καὶ βαρβάρων, II 162 τὴν δραστικήν τε καὶ μετ᾽ ἔργων ἐμπόνων, Hex. 758 τὰς τῶν ἄνω τε καὶ κάτω ζητεῖ φύσεις, 1798 τὸ σύνθρονόν[3]) τε καὶ συνέκδρομον σελας, S 73 ἡ πρακτική τε καὶ σοφὴ στρατηγία, 305 ἀσυγχύτως τε καὶ καλῶς ἡνωμένας, 534 εἰ γὰρ μίαν τε καὶ μίαν λέγεις μίαν, Suppl. IV 32 εἰ καὶ ταχύς τε καὶ πτερωτὸς εἰςβάλοι, LXXXII 2 ψυχῶν ἁλιεύς <τε>[4]) καὶ πυλωρὸς τῶν ἄνω, CVII 5 τῇ κοσμίᾳ τε καὶ τεταγμένῃ φύσει[5]). Neque enim καὶ ita in tertia thesi conlocatur, ut in caesuram semiquinariam cadat, saepissime in arsi tertia occurrit cf. P I 12. 26. 63. 69. 93. 94. 108. 112. 126. 142. 146. 172. 191. 203. 223. 239. 245, II 4. 5. 14. 17. 27. 30. 37. 40. 43. 46. 50. 51. 63. 85. 98. 99.[6]) 103. 128. 129. 139. 143. 160. 165. 174. 189. 211. 219. 242. 268. 274. 275. 290. 296. 305. 312. 314. 317. 329.

---

[1]) Falso interpretatur Quercius: 'non ut qui deliciis, cum praesertim tempus instat hiberuum, in more habent diffluere'. quae explicandi ratio formam εἰθισμένοι requirit.

[2]) Cf. p. 216 n. 1 supra.

[3]) Cf. Stud. p. 219 n. 4.

[4]) Τε in M omissum supplevi.

[5]) In eadem versus sede τε comparet etiam Av. 344, R 105, Hex. 346. 371. 1055, S 349. — Van. 253 sq. εἰ καὶ πέτῃ (l. φέρῃ cum MVLp cf. φέρει in T) γὰρ καὶ τὸν αἰθέρα τρέχεις, | ταπεινὸς ἦσθα καὶ συνέρχῃ τοῖς κάτω equidem εἴ τε (vel εἶ σὺ) expecto, cum imperfectum iusto sensu careat.

[6]) Cf. p. 210 supra. — De III 224 cf. Stud. p. 226, de S 303 ibid. p. 253.

336. 341. 357. 359. 361. 364, III 2. 17. 22. 33. 56. 61. 84. 97. 129. 131. 132. 146. 171. 192. 217. 220. 222. 232. 235. 237. 241. 266. 276. 293. 299. 307. 316. 331. 340. 369. 381. 410. 423. 437. 449. 460, Av. 3. 5. 50. 72. 91. 95. 100. 104. 106. 120. 124. 126. 128. 133. 147. 151. 194. 197. 199. 200. 220. 221. 231. 239. 240. 241. 272. 273. 288. 295. 296. 303. 337. 345. 381. 388. 438. 452. 464. 471. 496. 499. 506. 527, H I 18. 23. 24. 26. 30. 52. 54. 81. 83. 111. 114. 125. 150. 151. 163. 172. 216.[1]) 238, II 26. 34. 39. 46. 50. 60. 71. 110. 117. 119. 125. 145. 160. 222, R 9. 10. 13. 14. 24. 26. 27. 32. 43. 68. 72. 74. 78. 118. Hex. 1. 2. 9. 19. 27. 30. 56. 76. 80. 82. 87. 105. 108. 121. 133. 162. 164. 169. 176. 178. 191. 192. 200. 201. 202. 219. 239. 247. 249. 288. 295. 300. 301. 320. 336. 342. 345. 366. 368. 375. 381. 385. 390. 391. 396. 397. 420. 427. 431. 440. 447. 458. 462. 472. 486. 487. 502. 535. 536. 538. 541. 558. 560. 572. 573. 578. 617. 626. 649. 661. 678. 686. 735. 737. 757. 764. 768. 774. 777. 780. 783. 794. 812. 813. 850. 870. 878. 884. 885. 897. 902. 913. 915. 935. 948. 963. 1008. 1016. 1022. 1031. 1051. 1058. 1060. 1074. 1079. 1146. 1179. 1181. 1184. 1192. 1207. 1216. 1232. 1236. 1258. 1259. 1260. 1261. 1269. 1273. 1275. 1276. 1280. 1283. 1287. 1289. 1302. 1321. 1332. 1333. 1337. 1349. 1354. 1376. 1382. 1386. 1395. 1397. 1402. 1404. 1429. 1438. 1452. 1455. 1456. 1466. 1467. 1477. 1483. 1484. 1496. 1503. 1504. 1505. 1511. 1513. 1516. 1559. 1562. 1583. 1588. 1589. 1605. 1619. 1620. 1624. 1634. 1652. 1656. 1657. 1672. 1708. 1719. 1721. 1722. 1725. 1728. 1729. 1736. 1737. 1742. 1745. 1748. 1750. 1762. 1763. 1764. 1787. 1815. 1830. 1840. 1841. 1854. 1873. 1876. 1906. 1910, Van. 8. 16. 18. 20. 28. 40. 80. 92. 98. 113. 120. 123. 125. 128. 135. 147. 155. 156. 187. 190. 192. 199. 218. 220. 222. 233. 234. 239. 252, S 20. 34. 46. 53. 54. 86. 139. 151. 186. 187. 215. 217. 230. 254. 264. 269. 275. 279. 306. 321. 336. 338. 343. 350. 368. 370. 376. 430. 443. 454. 465. 498. 499. 505. 522. 576. 587. 593. 595. 597. 605. 620. 635. 636. 637. 642. 645.[2]) 649. 697, Suppl. I 9. 93. 99. 114. 115, II 2. 29. 31. 35. 36. 37. 38. 42. 44. 79. 88 (sive 99). 89 (sive 100). 110, III 12. 26. 30. 75. 78, IV 36. 42. 53. 55. 73. 82. 102. 125. 136. 144. 158. 167, XV 1, XXII 2, XXXVIII 2, XLI 1, XLVII 3, XLIX 3,

---

[1]) Ὁ τῶν ἀγώνων <καὶ> βραβεὺς καὶ δεσπότης ex Hilbergii emendatione ('Wiener Studien' vol. IX p. 214) pro βραβευτής, ubi βραβεύτης legendum esse inepte Quercius coniecit.

[2]) Καὶ Κύριον <γὰρ> καὶ Θεὸν λέγων ἅμα, ubi γὰρ p suppeditat.

LXXI 2, LXXXII 1[1]. LXXXIX 1, XCIV 1, CI 4, CV 3. CVII 16, fr. 12. 14. 28. 54. 64. 79. 111. 130. 140. 148. Quae lex primo adspectu violatur Hex. 1375 καὶ μὴν ὀπὸς καὶ ῥίζα καὶ χοῦς καὶ δρόσος, 1397 χολὴν ἔχον καὶ φλέγμα καὶ λύσιν μάχης, 1436 εἰ καὶ χολὴν καὶ φλέγμα καὶ πάλιν[2] λάβοι, 1474 ἀρτηρίας καὶ νεῦρα, σάρκας καὶ φλέβας, Suppl. XLI 2 καὶ Βηθλεὲμ καὶ φαῦσιν ἀστέρος νέου, XLVII 4 ὡς τὰς πόλεις, καὶ τοῦτο δεικνύει νέον, CVII 32 Χριστῷ χάρις καὶ δόξα, τιμὴ καὶ κράτος, attamen illic hephthemimeres in censum venit, de qua plane eadem lex valet cf. P I 47 τὰς ποικίλας γνώμας τε καὶ διαιρέσεις, 74 δείξαντος ἀνδρίας[3] τε καὶ φρονήσεως, 139 λαβὼν δὲ τὴν θείαν τε καὶ σεβάσμιον, II 172 γλωσσῶν διαιρέσει τε καὶ θεωρίᾳ, III 290 ἀλλ' εἰς παρεξόδους τε καὶ πλανωμένας, Av. 195 ἀλλ' εἰς πολυσχιδεῖς τε καὶ πολυπλόκους, H II 220 ἀλλ' ὡς ἐλευθέραν τε καὶ σεσωσμένην, Hex. 193 τὸν αὐτὸν ἄνθρωπόν τε καὶ Θεὸν φύσει, 284 ἀλλ' εἰς τὸ μετόπωρόν τε καὶ κρᾶσιν μέσην, 1249 ὅλας ἀσυγχύτους τε καὶ μεμιγμένας, 1370 ἢ καὶ μελικράτῳ τε καί τινι δρόσῳ. 1374 πῶς οὖν μελίκρατόν τε καὶ πῦρ καὶ ξίφος, 1775 ἀλλ' εἰς ἀνάστασίν τε καὶ νέαν πλάσιν, 1789 τὸ πᾶσι τοῖς ἄνω τε καὶ κάτω μύρον[4], Van. 83 ἐν τῷ περισπᾶσθαί τε καὶ βρίθειν κάτω, S 19 ζητεῖν τε, πῶς ποῖαί τε καὶ πόσαι φύσεις, 248 ἢ καὶ πάλιν λύειν τε καὶ σφίγγειν θέλεις, 315 καὶ πῶς ἀσυγχύτους τε καὶ μίαν λέγεις, 322 οὕτως ἀσύγχυτόν τε καὶ μίαν λέγων, 395 οὐκ οἶδε κεκραγός τε καὶ πεπεισμένον, 401 σκόπει τὰ τῶν ἄνω τε καὶ κάτω λόγων, 418 τὸν αὐτὸν ἄνθρωπόν τε καὶ Θεὸν Λόγον, 682 εἰς δ' αὖ γε τὴν στεῖραν τε καὶ πεφυρμενην, 698 καὶ τοὺς πολυσχιδεῖς τε καὶ πολυτρόπους, Suppl. XLVIII 8 ἐφ' οἷς συνεργήσας τε καὶ συνασπίσας[5], quibus locis exempla particulae καὶ in quarta arsi conlocatae admovenda sunt: P I 6. 9. 29. 221, II 41. 149. 164. III 4. 162. 180. 354. 425. 460, Av. 31. 53,

---

1) Κῆρυξ παλαιᾶς καὶ προφήτης τῆς νέας, quemadmodum codicis M memoriam προφῆτα, κήρυξ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας corrigendam esse censeo cf. Hex. 368 κήρυκα νυκτὸς καὶ προφήτην ἡμέρας cl. Phila vol. II p. 282 v. 12 κήρυκα λαμπρὸν (l. λαμπρῶν), ἄγγελον τεραστίων. Sed fortasse sufficit προφητοκήρυξ, etsi vox Lexicographis non cognita evadit cf. προφηταπόστολος, quod vocabulum ἀθησαυριστον occurrit in Siberi Martyrologio p. 130 (et 60).

2) Sic scripsi pro πνεῦμα cum MVTN, πνοὴν frustra temptabat Hilbergius vol. VIII p. 303. Corruptelae ansam dedisse videtur varietas πνεῦμα voci φλέγμα falso (cf. 1398. 1402 sq. 1416. 1429) superscripta, quae pro φλέγμα in VN extat.

3) Quercii lectio ἀνδρείαν in V non legitur, nec tamen codicis M auctoritas diphthongum firmat cf. Suppl. XCV 2 ἄνωθεν ἔσχεν ἐκ Θεοῦ τὴν ἀνδρίαν. Vulgarem usum vox δειλανδρία (P III 42) refert.

4) De Hex. 1671 καὶ πᾶν ἰδὼν ὄνομα τε καὶ ῥῆμα ξένον cf. Stud. p. 18.

5) Quarti pedis thesin τε occupat insuper Hex. 713. 896. 1447. 1448 (et Suppl. CIV 3 ex coni.).

H I 112. 128. 139. 157, II 174. 210, R 64. 81. 86, Hex. 207. 287. 389. 570. 593. 641. 679. 718. 792. 824. 990. 1166. 1264. 1278. 1299. 1365. 1375. 1398. 1426. 1432. 1436. 1546. 1558. 1653. 1671. 1753. 1773. 1847, Van. 49. 50. 69. 110. 154, S 67. 157. 164. 235. 237. 263. 310. 379. 400. 439. 476 549. 591. 666. 692, Suppl. I 23. 25. 79, II 54. 55. 82, III 19, IV 13. 97. 139, IX 3, XXIX 2, XXXV 2[1]), XXXVIII 3, XLIX 2, LII 2, XCVII 1, CVII 28. 29. 33, fr. 25. 138 et apud Georgid. (Stud.) p. 184 v. 3 Eodem pertinet, quod enclitica cum praecedenti voce arcte cohaerens numquam post incisionem in tertia aut quarta arsi adhibetur[2]), quod praeceptum coniecturam quae ultro se offert Av. 413 κἀμοὶ δὲ μίξίς <τις> συνεπῆλθε[3]) καὶ μάχη refellit, nec legem infringit Suppl. I 113 εἰ τῶν ἑαυτοῦ τις κρατεῖ κινημάτων, siquidem τις tantummodo encliticae speciem ostendit, re ipsa autem solidam subiecti notionem praebet[4]). Neque alia est ratio H I 212 κοσμοῦσι πάντες σοῦ φανέντος τὴν πόλιν, S 224 ὡς αὐτὸς ἔγνως· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι πλέον et H I 207 κατεπλάγησαν οἱ πρὸ σοῦ διφροστάται[5]), —

[1]) Nimirum tradita lectio πόδας πρόσωπα συγκάμπτουσα τρόμῳ potius ad πρόσωπα συγκάμπτουσα καὶ πόδας τρόμῳ, quam ad πόδας, πρόσωπα συγκατακάμπτουσα τρόμῳ ducit.

[2]) Τε praeter thesin tertiam et quartam praebet secuuda et quinta cf. a) P I 70. 232, II 43. 50. 124. 268. 342, III 24. 125. 167. 237. 238. 251. 313. 377, Av. 158. 183. 198. 222. 252. 272. 274. 280. 284. 327. 352. 409. 456. 476. 517. 527. 533, H I 27. 124, II 91. 208. 210, R 50. 108, Hex. 42. 262. 396. 410. 413. 621. 632. 1020. 1068 (apud Hercherum) 1478. 1483. 1484. 1639. 1670, Van. 170, S 19. 151. 172. 200. 254. 299. 307. 498. 500. 519. 606. 703, Suppl. II 101, III 26. 64. 87, XXXVIII 2, XLVI 4, CVIII 2; — b) P II 67. 325, III 150. 323, Av. 274.

[3]) Cf. P II 122 πόθος δέ μοί τις ἐνθάδε προσήρχετο. Omniuo Hilbergii ratio recipienda est νῦν ἐπῆλθε pro συνεπῆλθε corrigentis IX p. 214.

[4]) Τις suam sedem habet in prima arsi P I 168, Av. 422. 470. Van. 97, in secunda thesi P II 217. 278, III 89. 93. 144. 245. 258. 405, Av. 46. 83. 374. 466, H I 151, II 27. 141. 158, R 20, Hex. 426. 731. 876. 894. 996. 1229. 1242. 1245 (cf. Stud. p. 223.) 1268. 1271. 1333. 1363. 1424. 1454. 1491, Van. 29. 62. 130. 174. 208. 212, S 212. 665, Suppl. I 88. 95 (Stud. p. 222.). 97. 112, IV 30, LXXIV 1 et arsi Av. 426, Hex. 692. 983, Suppl. III 53, in thesi tertia P I 23. 137. 227, II 122. 306, III 135 195. 357, Av. 1. 105. 399, H I 184. 233. Hex. 95. 602. 611. 1462, Van. 30, S 531, Suppl. IV 23 (Stud. p. 223), fr. 151 et quarta Hex. 1193, Van. 163, S 513, in quinta thesi P II 42 et arsi Av. 426, Hex. 692. 983, Suppl. III 53. Similiter τι explet thesin secundam P II 292. 293, III 179. 193. 320. 487, H II 110, Hex. 585. 1152. 1617. 1623, Van. 227, S 182. 466. 472. 478. 598, Suppl. IV 65, tertiam P III 196, H II 57, Hex. 174, quartam Hex. 1515.

[5]) Σοῦ habes insuper in thesi prima (Hex. 79, Suppl. XXX 1), tertia (Hex. 1845, S 512, Suppl. II 9), quinta (Suppl. LXIV 1), iu arsi prima (P I 38. 111, II 273, III 318, Suppl. III 34), secunda (P II 42), quinta (S 4), enclitica occupat thesin tertiam (P I 161, II 17. 184. 223. 235. 259. 362, III 149. 315. 386. 403, H I 34. 94. 141. 222. II 154, Hex. 27, S 131. 178. 302. 497. 571. 704, Suppl. III 81, IV 121, XLIII

P I 211 ὅμως ἅπαντες σοὶ προςῆγον τὴν χάριν, Hex. 154 σφίγγει δὲ πάντα σοὶ κρατούμενος[1]) μόνῳ et P III 421 Μωσῆν, ὃς ὤφθη σαρκὶ σοὶ[2]) μόνῳ μόνος, Hex. 1679 ἅπαντα γίνῃ πρὸς τὸ σοὶ[3]) δεδογμένον, S 510 τὴν ἐκλογὴν δρῶν πρὸς τὸ σοὶ[4]) δεδογμένον.

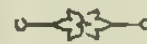
1), quintam (P I 46. 242, II 58. 202. 220. 225, III 145. 339, Av. 307, H II 122. 215, R 114, Hex. 55. 293. 739. 1726. 1855, S 440. 720, Suppl. III 69, IV 116, XLII 1, CIV 4, fr. 11. 178, nec non Hex. 156 ἔξωθεν αὐτὸς τῷ πλάτει συσφίγγεται, siquidem σου σφίγγεται ex VTpB reponendum est), arsin primam (S 674), secundam (Hex. 1903), quintam (H I 166, Hex. 19. 30, S 204. 232. 302, Suppl. II 89, fr. 71, sed Hex. 349 κοινὴν δὲ δούλην πᾶσαν εἶναί σου κτίσιν praestare videtur εἶναι τὴν cum MN_2 et margine Morelliana), sextam (S 583). Cf. etiam μου in thesi tertia (P II 151) et quinta (S 438).

[1]) Genuinam loci scripturam pro μόνῳ κρατούμενα (Mor. Qu. cf. insuper Hilbergius VIII p. 303) codices $MVTp_1$ N suppeditant (κρατούμενος λόγε p_2), ex A κρατούμενα μόνῳ perperam Hercher edidit.

[2]) Vulgatam lectionem σαρκί σοι correxi.

[3]) Τό σοι falso Morellus et Hercher exhibent.

[4]) In editione Querciana male τό σοι legitur. Enclitica occurrit in arsi prima (Av. 233, S 154. 595), secunda (Av. 135. 380, H I 184, Hex. 489, S 278. 310. 427. 464. 508. 666, Suppl. III 24, XLVIII 4), quinta (Av. 166. 226, H I 103. 215, Hex. 1711, S 573. 574), sexta (fr. 5), tum in thesi tertia (P III 21. 57, H I 11. 136. 148. 152. 155, II 3, Hex. 32. 166. 1686, S 156. 166. 239. 243. 244. 341. 553. 597. 677, Suppl. I 10, III 76. 167) et quinta (P III 424, Hex. 1654. 1841, S 268. 407. 584. 717, Suppl. XXXIX 4), forma accentu praedita praeterea occupat thesin primam (P II 40. 229, III 379. 392, Av. 12, Hex. 175, Suppl. IV 6) et tertiam (P I 85, II 239, III 373, Av. 316. 381, Hex 888, S 6. Suppl. I 88. 95. II 4. 73, IV 48, LI 2), arsin primam (P II 182, III 370. 399, R 70, S 174, Suppl. II 45), secundam (S 153, Suppl. II 15), quintam (Hex. 103. 548). Adde μοι, quae vocula comparet in thesi tertia (Av. 414, S 288. 706, tum 103 τῶν Νεστορίου <μοι> πανταχοῦ ληρημάτων cum p_2, ubi σὺ temptabat Hilbergius IX p. 219, — 206 τὴν Νεστορίου μοι ζωγραφήσεις αἰτίαν, quo loco unicus codex V distiucte μοι, non Quercianum μὲν offert,— 650 τὸ Γρηγορίου <μοι> τοὺς λόγους ἀναβρύει, ubi μοι recte superscripsit codicis p corrector, minus recte σοὶ addendum esse censuit Hilbergius l. c. cf. v. 653 νύττουσιν ἡμᾶς) et quinta (H I 225, Van. 240, S 179, Suppl. IV 2, LXXI 2) et in arsi prima (P II 306, III 360, Av. 440, Hex. 1094, S 102. 269). secunda (P II 122, Av. 535, S 170. 314. 601. 613), sexta (S 588).

APPENDIX METRICA.

Peropportune accidit, ut libelli ratio ad quaestiones metricas deflecteret; commoda enim et idonea occasio offertur, ut argumentum ad obrussam exigatur, sine quo cetera nuda, ieiuna, infirma sunt. Pessime dumtaxat cernendi iudicandique munere funguntur, qui effusis habenis omnia ex opinione suspendant: mihi quidem melius litterarum et studiorum commodis consulere videntur, qui nimia sui aestimatione non elati excogitandi licentiae frenos adhibeant. Itaque non sine voluptate criticam artem in Pisidae carminibus utiliter exerceri non posse mihi persuasi, nisi cogitationis impetus praeceptis metricis coërceatur et reprimatur, quorum interior cognitio firmissimum contra errores propugnaculum praestet.

Magnos sibi spiritus ipse pocta sumit propter iambos affabre factos Suppl. CVII 1 sqq. Γεώργιος μὲν τῶνδε τῶν συγγραμμάτων | ἤγουν ἰάμβων εὐκρότως ἐσκεμμένων | ὁ Πισσίδης πέφυκε συγγραφεὺς μέγας[1]), cuius praeconii veram rationem exsequi non licet, nisi hexametri a Pi-

[1]) Cf. praeterea Av. 48 στολὴν παρασχεῖν τεχνικῆς εὐμετρίας, 170 καὶ ταῦτα μέτροις τεχνικοῖς συναρμόσοι, S 500 τούτοις τε μέτρον τεχνικὸν συναρμόσαι· cl. Van. 6. Hinc argumenta dogmatica enucleandi difficultatem parant S 503 sqq. ἀλλ' οὐκ ἀνέξη τοῖς ἰάμβοις εἰκότως | ἀντεμπλακῆναι τὴν γραφὴν τῶν δογμάτων· | στιγμὰς γὰρ εὐθὺς καὶ ῥοπάς, ὡς ἐξ ἔθους, | ζητεῖς παρ' ἡμῶν, εἴ γε νυγμὴν ἐν μέσῳ | τὸ μέτρον ἡμᾶς ἐκβαλεῖν ἀναγκάσει, ubi ἐκβαλεῖν pro ἐμβαλεῖν ex V_2 recipiendum esse vox ζητεῖς docet. Non 'stimulum inicere' (Querc.), sed 'minutias eicere' metri ratio cogit, quae quidem v. 505 στιγμαὶ et ῥοπαὶ adpellantur perinde ac 234 στιγμάς τε μετρεῖν καὶ ῥοπῶν ἀμετρίας. Notionem ῥοπὴ inlustrat Suicer Thes. Eccles. vol. II p. 911, eundem sensum ac στιγμὴ (cf. Otto, d. Sprichwörter und sprichwörtlichen Redensarten d. Römer p. 290 sq.) praestat νυγμὴ etiam Hex. 158 (μετρουμένη γὰρ οὐρανῶν ἀμετρία) ὡς πρὸς σὲ νυγμὴ γίνεται στενουμένη, quo loco vulgatam scripturam στιγμὴ (cf. Hex. 149 cl. 1242) ex B (= MVTpN) recte correxit Hilbergius 'Wiener Studien' VIII p. 298.

sida conditi in iudicii discrimen veniant. In his acerrimus Nonni adsecla reperitur, qui magistri disciplinam ad summum fastigium provehere praemeditate studeat[1]; cur igitur ultra specimen artis Nonnianae non progressus metro iambico priores partes deferre praeoptavit adeoque indulsit, ut modum excedere non dubitaret, quandoquidem vel argumenta epica iambis pertexuit. Videlicet laudis cupiditate incensus gloriae aemulus esse maluit quam servum pecus imitatorum augere, tantum vero aberat, ut aemulationis stimulis excitatus ipsi scholae bellum indiceret, ut callidissima Nonni artificia in alium campum transfunderet, ubi virtus poetica libere excurrere ac facilius gloriae commendari posset.

Quae imitatio ambitiosa in clarissimam lucem prodit, si elisionis exempla ad calculos revocantur. Praeclare Ludwichius docuit[2]) Nonni artem in eo constitisse, ut coniunctiones tantum et praepositiones ac perpauca adverbia apostropho afficeret, non est tamen dissimulanda nostrae quoque sententiae summa, praesertim cum G. Weinberger, vir ceteroquin doctus et cautus, artificii complicatam notionem hoc iudicio evolvi posse autumet[3]): 'für ein metrisches Gesetz müssten Substantiva und Präpositionen, Verba und Coniunctionen wohl gleichwertig sein. Handelt es sich aber nur um das Bestreben, die Elision zu vermeiden, so begreift sich, dass dies bei Substantiven und Verben verhältnismässig leicht durchzuführen, eine grössere Zahl von Hexametern aber ohne δ' und elidierte Präpositionen kaum möglich war'. Nimirum artificiosis lenociniis id praecipue contendisse videtur Nonnus, ut hexametros ad nativam rationem dirigeret: hinc igitur dactylorum volubilitatem spondeorum ponderi praefert, hinc in exitu versuum clausulas spondaicas trochaicis potiores habet, hinc invito in verborum confiniis syllabas natura breves positionis auxilio producit, longas hiatus ope corripit, hinc crasin et synizesin respuit, hinc denique elisionem anguste coërcuisse censendus est. Debilitatur enim vocabuli nervus una syllaba resecta. Jam vero nativam vocis vim accentus designat, quapropter tonum non habent procliticae, ut quae sui iuris non sint, amittunt encliticae, cum proprio vigore destitutae ad praecedentia se adplicent. Rectam igitur viam sibi iniisse visus est Nonnus, cum elisionem in his potissimum vocabulis admitteret, quae simul cum syllaba etiam tonum perdere

[1]) Cf. dissertatio nostra 'de Georgio Pisida Nonni sectatore' (Analecta Graeco-Latina — Cracoviae 1893 — p. 38 sqq.).

[2]) Beiträge zur Kritik des Nonnos von Panopolis' (1873) p. 16 sqq. et Mus. Rhen. vol. XXXV (1880) p. 500 sqq.

[3]) 'Studien zu Tryphiodor und Kolluth' ('Wiener Studien' vol. XVIII — 1896 — p. 174).

possent: scilicet procliticis formae ἀμφ', ἀντ', ἀπ', ἀφ', δι', ἐπ', ἐφ', κατ', καθ', μετ', μεθ', παρ', ὑπ', ἀλλ', μηδ', οὐδ' optime adsimulantur, nec vigoris defectio in δ' et τ', θ', ποτ', ποθ' sentitur. Quibus exemplis exceptis hae restant voces accentu praeditae: μήτ', οὔτ', ὅτ', ὅθ',—ἄρ', ἔνθ', οὐκέτ', ὧδ', attamen μήτ', οὔτ', ὅτ', ὅθ' normae non adversantur, siquidem vocabula composita in censum veniunt, quorum posterius membrum τε repraesentat, pro ἄρ' Dionys. VI 84, X 400, XXXVII 233 recipiendum est ἂρ sicuti Paraphr. VII 46 recte Scheindler exhibet, singula vero formarum ἔνθ' (Dionys. III 284), οὐκέτ' (ibid. XIX 23), ὧδ' (Paraphr. VI 138) testimonia, si modo sana sunt, ipsum legis fundamentum subducere nequeunt. Quin etiam subtilius et adcuratius universam quaestionem consectati Nonnum studiose operam dedisse perspiciemus, ut encliticarum elisarum usus in angustum gyrum compelleretur: enclitica enim vox ita praecedenti adhaeret, ut unum quodammodo vocabulum efficiatur, quod quidem elisione admissa gravitatis partem deperdat.

Quam Nonnianae disciplinae normam Pisides in iambicis carminibus [1]) ita secutus est, ut magistri morositatem longe superaverit; omnibus enim exemplis circumspectis rationibusque subductis eo adducimur, ut ne enclitica quidem vocabula elisioni obnoxia fuisse statuamus.

Omni offensione praepositiones vacant, quae quidem propter elisionem accentu priventur:

ἀνθ' [2]) in arsi prima: Suppl. IV 161;
„ „ tertia: P II 34, III 85 [3]);
ἀντ' „ „ „ H I 119;
ἀπ' [4]) in thesi secunda: P II 7, R 44, Hex. 1308. 1518, S 94. 440, Suppl. II 60;
„ „ quarta: H II 105;
ἀφ' in thesi prima: R 67, Suppl. III 59 [5]);

---

[1]) De hexametris cf. Analecta Graeco-Lat. p. 48 sq. (de G. P. Nonni sectatore p. 11 sq.); in unico pentametro elisionem offert Suppl. XCVI 2 δεξάμενος μύθους παιδὸς ἀφ' ὑμετέρου.

[2]) Apud Nonnum non occurrit; habet Tryphiodorus 650.

[3]) Hex. 1401 ὡς πρὸς μάχην θήγουσαν ἀνθωπλισμένην prava est codicis T memoria ἀνθ' ὡπλισμένην.

[4]) R 44 ὁ τῆς ἀπ' ἀρχῆς ἐντολῆς ὁδοστάτης et S 94 πρὸς τὰς ἀπ' ἀρχῆς ἀντανέλθοι φροντίδας ex p, S 440 πρὸς τοὺς ἀπ' ἀρχῆς ἐμπαθεῖς σου προστάτας ex mea emendatione adposui; Quercius ubique ἀπαρχῆς praebet cf. quae dixi 'Wiener Studien' vol. XIII p. 31.

[5]) Hex. 1804 ἀφεὶς ἐκείνην, ὥσπερ εὗρε, τὴν θύραν codicis N varietas ἀφ' ἧς nullius est pretii.

ἀφ' in thesi secunda: P II 104, III 95, Suppl. III 10[1];
„ „ quarta: H I 218, Suppl. IV 84;
δι' in thesi prima: P II 102. 113, III 86, Av. 87. 458, H I 186. 217, II 147. 161, R 125, Hex. 16. 53. 902. 1243. 1802. 1805. 1820, Van. 7. 129, S 193. 194. 380, Suppl. III 17. 46. 55, IV 57, XLVI 3, LXI 3, XCV 3;
„ „ secunda: P I 44. 81. 97. 110. 147. 251, III 62. 116. 117. 302, Av. 8. 136. 262. 263. 285. 287, H I 21. 170. 193. 220, II 32, R 17, Hex. 428. 609.[2] 744. 745. 946. 1077. 1529. 1768. 1889. 1899. 1901, Van. 138, S 28. 40. 53. 247. 490, Suppl. III 13, IV 144, VII 2, XL 4, L 2;
„ „ quarta: P I 176, Hex. 1876, S 511, Suppl. IV 131[3];
ἐπ' in thesi prima: P III 365, Hex. 150;
„ „ secunda: P I 51, II 53. 208, Av. 264, H I 58. 241, S 107[4];
„ „ quarta: P III 338, Av. 399;
„ „ quinta: Hex. 1168.
ἐφ' in thesi prima: P I 44, II 103, S 586, Suppl. XLVIII 8;
„ „ secunda: Suppl. I 114;
καθ' in thesi prima: P III 21, Av. 317;
„ „ secunda: P I 113, II 100. 373, III 71.[5] 246.[6] 395. 445, Av. 15. 18. 59. 122. 201. 203. 281.[7] 332. 397, H II 7. 9. 99. 207, Hex. 441.[8] 634. 681. 708. 882. 1138. 1300. 1395. 1471, Van. 4. 35. 86. 111, S 39. 48. 192. 253.[9] 265. 267. 326. 348. 359. 377. 540. 543. 582, Suppl. II 43. 107, IV 78;
„ „ quarta: P I 54, Av. 40, S 53. 413;

---

[1]) Scilicet lego: ἣν ὡς (pro ἥνπερ) ἀφ' ὕψους προςλαβὼν πανοπλίαν, quae lectio editionis principis scripturae: ἥνπερ πρὸς ὕψους κτλ. praeferenda est.

[2]) Τὰς σὰς δι' αὐτῆς, ὡς ἐφικτόν, ἐμφάσεις. Ex interpolatione διαυγεῖς in p_2 fluxit. Contra Hex. 1766 εἰ καὶ διαυγοῦς εὐπορήσει καρδίας in N m. pr. δι' αὐτοὺς dederat.

[3]) De Hex. 821 καὶ τῇ δοκήσει δι' ἀφανοῦς ἁμαρτίας cf. p. 266 infra.

[4]) De H II 205 καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῖς σχηματουργήσας φόβον cf. Stud. p. 21 n. 4.

[5]) Ἡ τῶν καθ' αὐτὸν ἐξεπήδα ταγμάτων (pro κατ' αὐτὸν) cf. Stud. p. 246, ubi etiam P III 246, Av. 281, Hex. 441 (not. 6—8) tractavi.

[6]) Ἐλθεῖν καθ' αὐτοῦ συντομώτερον ξίφος (pro κατ' αὐτοῦ).

[7]) Καὶ τῆς καθ' αὐτὸν ἀσφαλείας ἠμέλει (pro κατ' αὐτῶν).

[8]) Αὐτὸς καθ' αὐτὸν (κατ' αὐτὸν Querc.), ὡς θέλει, ψηφίζεται

[9]) Καὶ πῶς καθ' αὐτοῦ μᾶλλον ἀστρολογεῖν θέλεις (pro καὶ κᾶθ' ἑαυτοῦ) cf. p. 135 n. 4 supra, sed ἑαυτοῦ simul tolerari potest cf. P III 361 αὐτὸς κατ' ἐμαυτὸν συλλαβὼν ἔφην τάδε.

κ α θ' in thesi quinta: Av. 132, Hex. 278. 1086. 1332. 1889, quibus locis καθ' ἡμέραν occurrit, quae forma pro καθημέραν in eadem trimetri sede reponenda est R 115 et fr. 133 [1]);

κ α τ' in thesi secunda: P I 14, II 106, III 182. 361. 409. 416, Av. 140. 193. 245. 350. 372. 418, H I 18. 33, II 94. 97. 171, R 99, Hex. (116 cf. Stud. p. 132 n. 2). 236. 1857, Van. 40, S 676, fr. 110. 177 bis (cf. Stud. p. 25) et apud Theoph. p. 308, 14 (Stud. p. 28 n. 5) [2]);

„ „ quarta: P III 437, Hex. 998. 1303. 1696 [3]);

„ „ quinta: Hex. 829;

μ ε θ' in thesi prima: P II 101;

„ „ secunda: P I 165, S 257. 304, Suppl. II 53;

„ „ quarta: Hex. 902;

„ „ quinta: P II 368.

μ ε τ' in thesi prima: P I 36;

„ „ secunda: P I 135, H I 42. 154, II 30, S 207;

„ „ quarta: P III 458, H II 162, Hex. 897, 1906 [4]).

π α ρ' in thesi prima: P I 23, Av. 322, H I 123, II 124, Hex. 1781. 1815;

„ „ secunda: P I 28, III 142. 274. 327, Av. 57. 61. [5]) 224. 328. 407. 422. 470, H II 77. 187, R 93. 96. 128, Hex. 334. 597. 845. 932. 1026. 1061. 1088. (1137 cf. Stud. p. 134 n. 5). 1182. 1347. 1410. 1487. 1611, Van. 97. (146 cf. p. 134 n. 7 supra). 173, S 171. 325. 506. 615, Suppl. II 26. (92). 104, IV 22 [6]);

---

[1]) In versus introitu καθ' ἡμέραν habes P III 21 et Av. 317. Quodsi codicum memoria respicitur, Vp semper καθημέραν adgnoscunt, T ubique καθ' ἡμέραν habet. in Hexaëmero M et N ita variant, ut singulis locis (278 N, 1889 M) καθημέραν suppeditent. Sed P II 368 omnes libri manuscripti (MVp) in lectione μεθ' ἡμέραν consentiunt.

[2]) De P III 71. 246, Av. 281, Hex. 441 cf. p. 262 n. 5—8.

[3]) P II 336 γνώμη κατεῖχε καὶ κατόπιν τοῦ σοῦ κράτους et 357 ὅμως ὑπήχθη καὶ κατόπιν, κυνὸς δίκην vocem κατόπιν in κατ' ὄπιν disiungere non audeo cf. Lobeck. Pathol. Prol. I p. 597.

[4]) Ineptum versum (Hex. 513) ὡς μὴ δεηθῇ τοῦ μετ' αὐτὸν πυθμένος recte omittunt MV, nec iuvat N, ubi post 514 trimeter legitur, aut TB, qui ὃς pro ὡς praebent.

[5]) Καὶ τοῖς παρ' αὐτῶν αἵμασιν πεφυρμένως (pro ἑαυτοῖς) cf. Stud. p. 9 n. 5 et 231. Similiter Van. 175 ἐν τοῖς ἑαυτῆς ἀντικλωμένης στρόφοις Morellus ἑαυτοῖς praebet (cum L), quod vitium iam editio Commeliniana (a. 1596) sustulit (= VTp).

[6]) Eodem pertinet P II 120 καὶ δὴ παρευθὺς τὴν ὑπέρθεσιν φθάσας, sed iunctim vox efferenda est ut παραυτίκα (An. p. 1696 B) et παραχρῆμα (ibid. p. 1729 B: παρὰ χρῆμα Esc.). Nec repugnat Hex. 236 ἐν τῇ κατ' εὐθὺ (κατευθὺ MTp) τῶν ἐλασμάτων

παρ' in thesi quarta: P I 191, III 192. 217, R 123, Hex. 1333. 1349. 1358. 1555;
„ „ quinta: P III 167, Av. 349, Hex. 1544. 1829, Suppl. I 114.

ὑφ' [1]) in thesi prima: R 127, Suppl. III 29;
„ „ quarta: Hex. 1848.

Eodem iure per elisionem atona evadunt ab omni suspicione remota:

ἀλλ' in thesi prima: P I 35. 76. 90. 100. 107. 124. 166. 191. 227. 248, II 32. 153. 160. 194. 207. 211. 213. 333. [2]) 338. 350. 361, III 53. 59. 65. 78. 107. 159. 198. 262. 290. 366. 385, Av. 26. 71. 122. 125. 167. 186. 195. 209. 248. 260. 294. 401. 434. 516, H I 49. 108. 120. 156. 172, II 13. 23. 112. 122. 131. 151. 185. 204. 220, R 64. 74. 112, Hex. 39. 60. (77 cf. Stud. p. 131 n. 4). 119. 166. 191. 212. 237. 248. 260. 284. 287. 319. 347. 399. 451. 481. 535. 589. 591. 597. 611. 791. 883. 894. 1000. 1231. 1345. 1356. 1431. 1707. 1717. 1766. 1775. 1838. 1881, Van. 13. 34. 231, S 11. 56. 69. 100. 105. 166. 170. 184. 226. 234. 263. 283. 291. 327. 350. 425. 433. 445. 481. 488. 513. 563. 603. 691. 702 721, fr. 11. 46. 79, apud Theophan. p. 324, 17 (Stud. p. 33), apud Georgid. (ibid. p. 184), Suppl. I 90. 100, II 35. 59, III 33. 44. 57. 72. 74, IV 9. 14. 41. 47. 49. 79. 133. 162, XLVII 3, XLVIII 6, LXX 2. XCVIII 2 [3]);
in arsi prima: S 415;
„ „ secunda: P III 283, S 260;

τάσει, siquidem loci significatio premitur cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 144 sq. et Pathol. Prol. I p. 616 sq. Temporis enim notionem apud Pisidam modo εὐθὺς (P I 135. 155. 157. 191. 200, II 194. 203. 231. 271, III 86. 106, Hex. 282. 286. 362. 910. 943. 1642, Van. 126. 181, S 319. 505. 681, fr. 41, Suppl. I 24, An. p. 1700 B. 1717 B) modo εὐθέως (P II 21. 182, III 26, Av. 140. H I 234, Hex. 610. 676. 1904, S 216. 217. 231. 403) exprimit.

[1]) Non habet Nonnus, adhibet eiusdem disciplinae alumnus Paulus Silentiarius Ecphr. Amb. 108 ἀμφιέλιξ ἑκάτερθεν ὑφ' ἕρκεϊ λᾶας ἐέργει, sed Ecphr. S. Eccl. II 535 γυῖα τεοῦ θεράποντος· ἀφ' ὑμετέρης δὲ γαλήνης | νικηθεὶς citra necessitatem ἀφ' in ὑφ' mutavit Graefius.

[2]) Cf. Stud. p. 221.

[3]) De versu interpolato: ἀλλ' εἰσὶ πάντα πρός τι χρήσιμον τέλος cf. p. 134 n. 8 supra.

ἀλλ' in arsi tertia: P II 75, Av. 228, H I 55. 145, II 32, Hex. 765.[1]) 1527. 1692, S 155. 276. 630. 659, Suppl. IV 29. 85;
„ „ quarta: P I 141, II 3. 299. 313, Av. 503, H I 191, Hex. 240. 245. 357. 1169. 1570, Suppl. I 91[2]);
„ „ quinta: S 678;
μηδ' in thesi prima: P II 328, H II 114, Hex. 351. 357. 534. 737. 1240, Van. 135, S 177[3]).
οὐδ' in thesi prima: P II 280, Av. 255. 257. 513, H II 45, Hex. 1341, S 432, fr. 78 et Stud. p. 153 ex Suid. vol. II 1 p. 334, 13.

In nullam praeterea offensionem δ' incurrit, ubi elisio monosyllabi vim omnino frangit:

in thesi prima: P II 340. 352, III 442, Av. 112. 149. 339. 396. 429. 490. 511. H I 29. 95, II 75, Hex. 273. 275. 308. 467. 563. 583. 1147, Van. 154. 195. 213. 227, S 268. 284. 298. 301. 317. 318. 399. 405. 427. 461. 478. 529. 660. 682. 686, Suppl. II 88 (sive 99), IV 36, CVII 16, fr. 140 et apud Theoph. p. 308, 14 (Stud. p. 28 n. 5)[4]);
in arsi prima: P I 177. 244, fr. 5. 19. 106, Suppl. XXXV 4, tum Av. 78 τὴν γῆν <δ'> ὑφέλκων ex coniectura nostra[5]).

Neque enim δ' in quinta thesi adgnosci potest H II 163, ubi τοῦ Δούβιος in τοῦ δ' ὁ βίος abiit (cf. Stud. p. 119 n. 2), nec minus corrupti

---

[1]) Δοκεῖ παρελθεῖν, ἀλλ' ἐκεῖ μύει μόνον. Scilicet codicis p_2 scriptura δ. π. πλὴν ἐκκλίνεται μόνον rudem correctorem sapit.

[2]) R 110 τοὺς πολλάκις φυέντας, ἀλλὰ πολλάκις memoriam τ. π. φ. ἀλλ' αὖθις ἄναξ offert M, sed interpolationem vocis αὖθις mensura prodit; accedit quod etiam v. 111 τῷ σῷ λογισμῷ δραστικῶς τετμημένους vitiose λόγῳ in eodem codice extat. Ceterum cf. Av. 56 καὶ ταῦτα πολλῶν πολλάκις τετμημένων.

[3]) In prima arsi habes S 23 εἰ μηδ' ἂν αὐτὸς τῶν λόγων ἠνείχετο, sed omnino legendum: εἰ μηδὲν (pro εἰ μηδ' ἂν), quod versus initium Hex. 752. 1649, S 404 recurrit. Perperam etiam Hex. 74 καὶ μηδὲν ἡμῖν ὡς ἀκόμποις κομπάσῃς Vp μηδ' ἓν offerunt.

[4]) Hex. 975 καὶ τῶν ἐλεφάντων ἐκφοβοῦσι τὸ κράτος pedem solutum falsa varietate τῶν δ' tollunt Vp (τῶν N); Hex. 438 τοῖς ἀφεσίμοις δαψιλῶς ὑπογράφει nihil codicis V memoria τοῖς δ' ἀφεσίμοις κτλ. iuvat, siquidem καὶ ante τοῖς supplendum est cum MTp et Morelli margine, unde cadat necesse est Muelleri (ad Ignat. p. 8 n. 5) et Hilbergii ('Wiener Studien' vol. VIII p. 302) coniectura: τοῖς ἀφεσίμοις <δὲ> δ. ὑπ.

[5]) Van. 179 στρέφει δὲ πυκνὰ τὰς κόρας τῶν ὀμμάτων voce πυκνὰ destitutus δ' ἑαυτῆς temptabat Morellus, attamen πυκνὰ optime (cf. P I 31, Hex. 1309. 1877) praebent MVTLp. Nec magis Hilbergii et Bekkeri commenta ad P I 116 et III 3 in censum veniunt cf. Stud. p. 211 et 209 n. 2.

sunt Hexaëmeri versus duo, qui in secundi et tertii pedis thesi δ' exhibent:

21 ἔλαμψε δ' ἡμῖν τὸ πρὸς εἰρήνην σέλας
et 821 καὶ τῇ δοκήσει δ' ἀφανοῦς ἁμαρτίας.

Alterum quidem versum (821) ex editione Hercheriana adposui, sed editoris silentium de Morelli et Quercii memoria δι' manifesto operarum vitium arguit, quod fugit Hilbergium, cum (vol. VIII p. 308) δι' ex coniectura proponeret. Nec tamen δι' Pisidae manum reddit, quandoquidem sincera memoria τῆς in MVTpN_2 extat cf. P III 44 ἐν τῇ δοκήσει τῆς μάχης ἐφαίνετο et Hex. 280 ἐν τῇ δοκήσει τῆς μάχης ἡνωμένας. — Prior autem locus (21) ad versuum seriem (18 sqq.) pertinet, quae et correctorum incursiones et interpolatorum contumelias perpessa ita refingenda est:

ἐπεὶ δὲ τῇ σῇ φωτοκόσμῳ λαμπάδι
παρῆλθεν ἡ νὺξ καὶ τὸ πνεῦμά σου φθάσαν [1])
τῷ [2]) τῆς μερίμνης [3]) ἀντεφύσησεν [4]) νέφει,
ἐκλάμψαν [5]) ἡμῖν τὸ πρὸς εἰρήνην σέλας [6]),
ἥκω φέρων σοι τῆς ἐρήμου καρδίας κτλ.

decem versiculis (22—31) missis, quos quidem Quercius [7]) inter σέλας et ἥκω ex Vatic. 166 inseruit:

[1]) Vp_1 verborum νέφει et φθάσαν sedes mutant, at cf. p. 232 n. 2 supra; de participiorum concursu cf. P II 57 sqq., S 531 sq., Suppl. I 27 sqq.

[2]) Ex V falso τὸ enotavit Quercius.

[3]) Morellus et Quercius τοῦ λογισμοῦ praebent, τῆς μερίμνης Hercher ex A reduxit, quocum codice VTpN aliique libri quos inspexi conspirant; variam lectionem τὰ τῆς μερίμνης ἀντεφυσήθην (sic) νέφη iam Morellus in margine adscripserat, quae memoria ex Paris. 1281 videtur fluxisse, ubi male 18 ἐπὶ pro ἐπεί, 19 φθάσει pro φθάσαν, rectius 20 τὰ τῆς μερίμνης ἀντεφυσήθη νέφη habes.

[4]) In editionem Quercianam casu fortuitoque ἀντεφύσασεν inrepsit.

[5]) De transitiva vocis significatione cf. An. p. 1701 D ὁ δὲ οἷα σιδήρῳ πυρίτης λίθος κρουόμενος τῇ βίᾳ τῆς πληγῆς τοὺς σπινθῆρας τῆς ἀρετῆς πλέον ἐξέλαμπεν, — Suppl. XXIV 2 ἔλαμψας ἐν γῇ τὰς βολὰς τῶν θαυμάτων.

[6]) Καὶ λάμψαν — σέλας N, ἔλαμψεν — σέλας T suppeditant, ubi 21 ante 20 (τὸ τῆς μερίμνης ἀντεφύσησε νέφος) conlocatur; cum T faciunt Taur. 304 (τῷ — ἀντεφύσησεν νέφει 20) et Vindob. Med. 38 (ἐπὶ 18, λόγε pro φθάσαν 19, τῷ — ἀντεφύσησε νέφει 20), tum codices nonnulli, qui aliam contextus rationem praestant: Vindob. Theol. 242; v. 18. 19. 20 (καὶ τῷ μερίμνης ἀντεφύσισε νέφει). 21, — Paris. 1302: v. 18. 21. 19. 20 (τῷ τῆς μερίμνης ἀντεφύσησε νέφει), — B: v. 18. 19 (παρῆλθεν ἡ νύξ, ἐκ δὲ σοῦ τοῦ φωσφόρου). 21, — Ottobon. 342: v. 18. 19. 21.

[7]) Idem ex Taur. 304 varietatem ἀσθενοῦντα τοῖς λόγοις 23, ὑπερφυῶς γὰρ 24, ἁφαῖς 29 excitat, ac praeterea post 31 duos trimetros ἡ προγραφὴ δὲ τῶν λαλούντων ὁρα-

ἀεὶ γὰρ ἡμᾶς τοῖς νοήμασι τρέφεις
καὶ ψυχαγωγεῖς ἀσθενοῦντας τοὺς λόγους·
ὑπὲρ φύσιν δὲ ψηλαφᾶς τὰ τοῦ βάθους [1])
καὶ τῶν φρενῶν τὴν γνῶσιν ἠτονημένην
τῷ σῷ καθαίρεις γνωστικῷ καθαρσίῳ,
καὶ τῷ σοφῷ σου καὶ λαλοῦντι φαρμάκῳ
τὰ νεῦρα θάλπεις τῶν γραφῶν καὶ τοὺς τόνους
ζητῶν τὰ κρυπτὰ ταῖς Γραφαῖς [2]) τῶν δογμάτων,
καὶ τῷ προσηνεῖ καὶ γαληνῷ σου λόγῳ
μυρμηκιῶντας ἐξεγείρεις τοὺς λόγους [3]).

Ultra haec exempla poeta non est progressus: magistri enim artificium ita expolivit, ut omnia vocabula accentu distincta elisione vacare iuberet, in encliticis vero elisionem omnino declinaret, ne praecedens vox cum enclitica cohaerens debilitaretur.

Nonni pedisequum adgnosces in voculae γε elisionem inquirens: sane editiones nostrae contra Nonni usum (cf. Ludwich. p. 20) formam γ' quater suppeditant, sed critica ratione exemplorum recensum agens

μάτων | ἔρως προσευχῆς καὶ θεότρωτος λόγος comparere monet: equidem in eodem libro v. 23 ἀσθενοῦντας repperi, 24 inter 28 et 29 extare observavi, inter 25 et 26 versiculum, καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν ἀντιστρέφων animadverti, tum lectiones notavi: 22 ἄει m. pr. 23 ψυχαγωγοῖς (ψυχαγωγοὶς m. pr.), 29 ἀφαῖς, 30 προσηνῆ, 31 μυρμικιῶντας ἐξεγειρεῖς τοῦς, suppl. προγραφῇ.

[1]) Equidem versum in Vat. 166 ita suppletum esse vidi, ut inter 28 et 29 verba ὑπὲρ φύσιν δὲ ψηλαφᾶς τὰ τοῦ βάθους conlocanda esse significetur.

[2]) Perperam Quercius codicem legit, ut qui ταφαῖς a m. pr., ἀφαῖς a m. sec. praebeat; ac scripturam ἀφαῖς vox ψηλαφᾶς (24) vindicat.

[3]) Versus adulterinos iam Morelli editio altera (1618) p. 82 in codice Regio post v. 38 cum hac lectionis discrepantia adiungi refert: 22 αἰεί, 24 ὑπερφυῶς γὰρ (inter 28 et 29), 25 ἠτονημένων, inter 25 et 26 καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν ἀντιστρόφων, 29 ἀφαῖς, post 31 ἡ προσγραφὴ δὲ τῶν λαλούντων δραμάτων | ἔρως προσευχῆς καὶ θεότροπος πόθος. Morelli vero fontem mihi in N indagasse videor, levem contextus diversitatem (22 ἀεί, 25 ἠτονημένην, inter 25 et 26 ἀντιστρέφεις) ipsius Morelli incuriae adscribendam esse ratus. — Tertia autem recensio in Bignei Bibliotheca Veterum Patrum [4]VIII (1624) p. 387 sqq. additamento inter 25 et 26 caret (propter v. 15 καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν ἀντιστρέφει?), tum δογμάτων pro δραμάτων (et θεόπροπος pro θεότροπος) offert, videlicet ex editoris coniectura, quamquam δογμάτων B adgnoscit ab Herchero excussus, verba καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν ἀντιστρέφεις praeter Vat. 166 etiam T omittit, qui interpolationi locum dat inter 33 et 34, a textu autem Querciano distat v. 23 (τοῖς λόγοις), 24 (ὑπερφυῶς γὰρ - βάθους inter 28 et 29), 29 ἀφαῖς. — Ceterum Hercher rem leviter gessit, cum versus ad codicis B fidem adponens in regione determinanda nullam fontis sui rationem habuit, ubi inter 33 et 34 supplementum comparet, nec melius ei res cessit, cum trimetro καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν ἀντιστρέφων (inter 25 et 26) recepto versum 15 καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν ἀντιστρέφει contra libri B fidem (= N et Taur. 304) intactum reliquit.

testes fictos et commenticios subornari, Pisidae vero artem ad magistri arbitrium prorsus adcommodatam esse perspicies, unde coniecturae Hilbergianae fundamentum in Van. 146 (cf. Stud. p. 189 n. 1) subducitur.

Hex. 712 δέον γὰρ αὐτὴν δέρμα σομφῶδές (συμφῶδές mendose Querc.) γ' ἔχειν iam Hercher ex B (σομφῶδες) φέρειν reposuit, quam emendationem MVTpN confirmant; falsariorum officinam retegunt:

in thesi prima Hex. 1203 ἢ γ' Ὀρφέα κρούοντα μυθώδη λύραν,
1291 ἥ γ' ἐξ ἀμόχθων συμπλακεῖσα πλασμάτων,
" " secunda Hex. 1699 αὖθις τό γ' ἐγκρίνωμεν ἠκριβωμένως.

Hex. 1203 γ' fortasse ex suo invexit Morellus, siquidem VTpB hiatum ἢ Ὀρφέα praebent; utut est, versus ad suppositiciam Hexaëmeri particulam pertinet, quam optimo iure MN omittunt (1198—1203):

κύκνον δὲ ποῖος ἐξεπαίδευσε τρόπος
εἰς ἄκρον [1]) ἐλθεῖν μουσικῆς εὐρυθμίας;
ὃς τὴν πτερωτὴν ἐξαπλώσας πηκτίδα
τερπνὴν ξενουργεῖ ταῖς πνοαῖς μελῳδίαν·
καὶ τοῦτον οἶδα θαυμάσαι πολλῷ πλέον
ἢ Ὀρφέα κρούοντα μυθώδη λύραν.

Notabile vero interpolationis indicium T praebet, quippe qui aliam versibus sedem (inter 1249 et 1250) non sine lectionis varietate [2]) adsignet.

Hex. 1291 itidem in spurio carminis supplemento (1286—1292) legitur:

πόθεν ταὼς πρόεισιν ὡραῖος πάλιν,
ὄρνις διαυγὴς καὶ κατάστερος φύσει,
τὴν πορφύραν πτερωτὸς ἠμφιεσμένος;
ἐξ ἧς ἀλαζὼν καὶ τυφώδης τὴν θέαν
μόνος διάττει τῶν ἁπάντων ὀρνίθων·
ἥ γ' ἐξ ἀμόχθων συμπλακεῖσα πλασμάτων
πολλὴν χύσιν ἔμιξεν αὐτῷ χρωμάτων.

Quod iudicium pluribus Hilbergii observationibus ('Wiener Studien' VIII p. 301 et Byz. Ztschr. VIII p. 338) corroboratum praeter B optime comprobant MTN, nec leve momentum V adfert, siquidem accessionem

[1]) Recte pro αὖραν correxit Hercher; sed Hex. 1610 πνέοντος αὖραν τοῦ νοσοῦντος ἐσχάτην forma αὖραν Pisidae reddenda est.

[2]) 1199 αὐτὸν pro ἄκρον (sive αὖραν), 1201 μελουργίαν pro μελῳδίαν, 1203 θυμηδῆ pro μυθώδη.

inter 1317 et 1318 inculcat. Ceterum V perinde ac p malum malo sanat, cum ἥτις pro ἥ γ' ἐξ exhibet [1]).

Hex. 1699 Quercii coniecturam τό γ' amplexus est Hercher; Morellus τέ γ' habet, in meis codicibus modo τὲ (VTpN) modo δὲ (M) extat [2]). Per se et αὖθίς τε (P III 313, Av. 198) [3]) et αὖθις δὲ (Hex. 524. 1329, Van. 50) bene admitti potest, sed profecto viam deviam sequimur, si tantummodo singularum vocularum usus examinatur, quamquam ex parvis saepe magnarum rerum inclinationes pendent. Hiatus enim non minus a Pisidae consuetudine alienus haud incommode coniectura αὖθις διακρίνωμεν expleri potest, attamen rei momentum sententiarum nexus facit. Nimirum Dei natura hoc modo 1694 — 1701 enucleatur:

ὁ πανταχοῦ μέν, οὐδαμοῦ δέ, καὶ πάλιν
καὶ πάντα καὶ ἕν· ταῦτα γὰρ συναπτέον,
μήπως ὑπαχθῇ τοῖς κατ' αἴσθησιν τύποις
τὸ ἓν μονωθέν, τῇ δὲ πάντα συνθέσει,
δηλοῦντες αὐτοῦ τὴν ἀπερίληπτον φύσιν,
αὖθις τό γ' ἐγκρίνωμεν ἠριθμωμένως,
μήπως τὸ [4]) πάντα σχῇ κακὴν ὑποψίαν
καὶ δῶμεν εἱρμὸν τῇ ῥεούσῃ συνθέσει.

Qui versus exacto iudicio perpensi narrationis continuationem propter v. 1698 sq. misere turbatam produnt. Quodsi lectionis varietate [5])

---

[1]) Accedat codicum Vp varietas: 1286 ὡραϊσμένος (pro ὡραῖος πάλιν cf. p. 248 supra), 1287 φύσις (pro φύσει). 1291 πολλὴν χύσιν om. (sed in V postea ποικιλίαν suppletum est), ἔσπειρεν (pro ἔμιξεν)

[2]) Sine γ', quae particula Nonno prorsus ignota apud Pisidam satis angustis finibus continetur. In carminibus habes: ὡς ἂν γε S 163, Suppl. II 62, εἰ δ' αὖ γε S 268. 284. 298. 318. 405. 427. 461. 686, Hex. 1147, εἰς δ' αὖ γε S 682, μηδ' αὖ γε Hex. 534. 1240, ὁ δ' αὖ γε Av. 112, Hex. 563, τὸ δ' αὖ γε Av. 339, Suppl CVII 16, τῇ δ' αὖ γε S 301, οἱ δ' αὖ γε Av. 429, τοῖς δ' αὖ γε Av. 396, Van. 195, οὐδ' αὖ γε Av. 255. 513, H II 45, S 432, πῇ δ' αὖ γε H I 29, Hex. 308, S 660, ἐν δέοντί γε P II 181, εἴ γε H II 164, Hex. 72. 829. 1396, S 506, εὖγε Av. 380, S 153. 592, Suppl. II 15, καί γε P III 460, καίτοι γε Av. 320, ὅπως γε P II 323, σαφῶς γε Stud. p. 181, ὥς γε Hex. 589 (Stud. p. 127 not). Ex vita Anastasii accedant: ἥ γε p. 1705 A (nisi potius εἴ γε legendum cum Esc.), κατά γε p. 1697 A, μήτι γε p. 1696 C. 1712 A, ὅς γε p. 1705 A, πρό γε p. 1681 C. 1692 B, τό γε p. 1692 B, τόν γε p. 1697 C, ὑπέρευγε p. 1701 A, sed p. 1728 A ὃν δὴ pro ὅν γε non solum Esc., verum etiam Laur. suppeditat cf. ὃ δὴ p. 1697 B. 1705 A, cll. οἷα δὴ 1725 B, ὅσον δὴ 1696 C, ἔνθα δὴ 1689 C.

[3]) Cf. etiam καὶ-αὖθις H II 189, Hex. 300, Suppl. XCVI 3.

[4]) Vulgatam memoriam τὰ ex Morelli coniectura correxi cf. 1708 τὸ πάντα καὶ ἕν.

[5]) 1697 ἐν σοὶ pro αὐτοῦ offert T, 1698 ἐγκιρνῶμεν pro ἐγκρίνωμεν pN_2. Mendosa est codicis p scriptura ἠκριβωμένος cf. p. 231 supra.

sermonis contextum neutiquam reparari posse reputamus, optime vero resectis verbis δηλοῦντες — ἠκριβωμένως orationem procedere nobis persuademus, sine haesitatione acrem morbo medicinam opponere debemus, quapropter nullus dubito, quin versus 1698 sq. ex interpolatoris cerebro manarint.

Itaque feliciter quaestionem de particula γε elisa nobis videmur absolvisse[1]), nec indicii summam forma γοῦν infringit H II 118, S 201. 472, An. p. 1684 B usurpata[2]), siquidem compositionis membra ita coaluerunt, ut γ' in quaestionem minime veniat.

Quae disciplina tetrica magis in aperto est, si voculae τε rationem ducimus: Nonni enim morositatem vincens (cf. Ludwich. Beitr. p. 23 sq.) numquam elisionem poeta noster admisit, unde Bekkeri coniecturam Av. 78 τὴν γῆν <θ'> ὑφελκων ἐξ ἐκείνης εἷλκετο reiciendam esse sequitur[3]).

Cum τε quadamtenus μήτε, οὔτε, ὅτε societatem coëunt, unde Nonni exempla (cf. Ludwich. Beitr. p. 19 sqq.) explicari possunt, non item Pisidae locus P III 127:

(ὃς οὔτε μητρὸς τῇ φιλοστόργῳ φύσει)
οὔτ' αὖ τοσοῦτον τοῖς τέκνοις ἀνθέλκεται,

itaque tantum abest, ut Herchero adstipuler, qui Hex. 350 sq. καὶ μήτε συνδεθεῖσαν εἰς λύσιν τρέχειν, | μηδ' αὖ παρελθεῖν τοὺς πεπηγμένους ὅρους ex libidine in verborum contextum μήτ' recepit, 733 sqq. ὅπως τὸ πνεῦμα τῶν ὀχετῶν διατρέχον | μήτε στενωθῇ τῆς ὁδοῦ πεφραγμένης, | καὶ πνευματώσῃ καὶ σκοτώσῃ τὴν θέαν | καὶ τὰς ἐπιχύσεις προσπλάσῃ ταῖς ὄψεσι, | μηδ' αὖ ταράξῃ καὶ θολώσῃ τὰς κόρας adnotationem criticam coniectura μήτ' ornavit, ut οὔτ' perperam pro οὐδ' inrepsisse persuasum habeam[4]). Saepius quidem Pisides legitimam particularum μήτε-μήτε (Hex. 315 sq. 498 sq.

---

[1]) Hex. 1618 ὅλον κρατῆσαι τὸν ὑφ' ἥλιον τόπον Morelli editio altera (1618) prosodiae vitium scriptura τόν γ' tollit, qua editoris coniecturam offerri manifestum est; recte tamen Hercher codicis V (= MTpN) memoriam ὅλων — τῶν — τόπων secutus est.

[2]) Cf. Stud. p. 217 n. 4.

[3]) Cf. p. 265 supra.

[4]) Cf. Stud. p. 28 n. 5; de ἤτ' cf. de G. P. Nonni sectatore p. 12 (Analect. p. 49). Alia est coniunctionis ὅταν ratio, ubi ὅτε et ἂν ita coaluerunt, ut una vox efficiatur, quapropter praeceptis metricis non repugnant Pisidae exempla, quae quidem semper primum trimetri pedem occupent: P I 62, Hex. 525. 529. 532. 619. 767. 988. 1145 (at cf. Stud. p. 134 n. 5; ceterum N formam ἐπὰν auctori nostro prorsus incognitam offert neque aliunde eadem varietas in tertia Morelli editione fluxit cf. p. 267 n. 3 supra). 1218. 1325. 1361. 1428. 1433. 1841, Suppl. III 31. Adde An. p. 1681 B.

1142 sq. 1715 sq., Van. 132, S 397) et οὔτε-οὔτε (P III 66, H II 148 sq., Hex. 547)[1]) copulationem adhibet, quotiescumque vero elidendi discrimen subiturus est, artis metricae vinculis adstrictus a vulgari ratione deflectere non dubitat cf. Hex. 355 sqq. μήτε[2]) τρέπεσθαι παγγενῶς, καὶ συγχύσεις | ταῖς κοσμολέθροις ἐκτροπαῖς παρεισάγειν, | μηδ' αὖ μένειν ἄτρεπτον, 533 sq. καὶ μήτε πυρσοῖς ἐξατμίζων τὴν δρόσον, | μηδ' αὖ γε τεφρῶν τῇ χαλάζῃ τὴν φλόγα, 1239 sq. ὡς μήτε τοὺς ἔξωθεν ἐκλῦσαι τόνους, | μηδ' αὖ γε τοὺς ἔσωθεν ἀμβλῦναι πόρους, Van. 132 sqq. ὡς μήτε χαύνως μήτε μὴν ὑφειμένως | κινῶν τὰ νεῦρα τῶν ἐν ἡμῖν ὀργάνων | λύσῃ τὸν ἁρμόζοντα τῇ ψυχῇ τόνον, | μηδ' αὖ βιαίᾳ καὶ βαρείᾳ συντάσει | φύρῃ τὰ κοινὰ ταῦτα τοῦ βίου μέλη[3]), S 176 sq. ἄνθρωπε, μήτε κλέπτε τὴν Γραφὴν ξέων, | μηδ' αὖ χαρίζου τῇ Γραφῇ παρεγγράφων, — Av. 253 sqq. ὃν οὔτε χειμὼν καυστικὴν ἔχων ζέσιν | ἔπεισε δοῦναι τοῖς ἀγῶσιν ἀργίαν, | οὐδ' αὖ γε μητρὸς ἐξενεύρωσεν πόθος, | οὐδ' ἀντανεῖλεν αὐτὸν ἔμφυτος βία, fr. 77 sq. οἷς οὔτε δίψης ἐστὶν ἥττων ἡ φύσις, | οὐδ' αὖ κονίστρας ἐνδεὴς ἡ στεῤῥότης.

Manifestam igitur interpolationis notam codicis M varietas αὖτ' ἔρεισμα P II 352 (εἰς δ' ἀντέρεισμα προςβαλὼν ἀνετράπη) habet[4]), nec melius Hex. 895 λέληθε τάξις οὐρανοῖς, ἐν αἰθέρι praepositionis ἐν defectum ante αἰθέρι scriptura ἐν οὐρανοῖς λέληθεν εἴτ' ἐν αἰθέρι sanat T[5]).

---

[1]) Adde P III 286 sqq. ἐντεῦθεν οὐδὲ φόρτον ἐκ κτήνους τότε | καθεῖλεν οὐδεὶς οὔτε μὴν τὴν γαστέρα | τροφῆς ἀνεπλήρωσεν, οὔτε τις γόνυ | κλίνας ἐλαφροὺς τοὺς πόνους εἰργάζετο, ubi οὐδὲ nullam difficultatem parat cf. Hartung, Lehre von d. Partikeln vol. I p. 201. Suspicione vacat etiam μηδὲ-μηδὲ P II 36 sq., An. p. 1708 A. D. 1728 A et οὐδὲ-οὐδὲ P I 224 sq., S 432, Van.$_2$ 27 (cl. οὐδαμῶς-οὐδὲ H II 44 sq.), sed S 502 ὡς μήτε κλέψῃς ἢ νοθεύσῃς ἐξ ἔθους legendum omnino μή τι cf. μὴ-ἢ Hex. 587, An. p. 1712 B, οὐδεὶς-ἢ P III 71.

[2]) N μήτ' ἐκτρέπεσθαι falso offert. Citra necessitatem μηδὲ ex coniectura Hercher edidit, non dubitandum vero, quin eadem medela S 526 ὡς μήτε τοῖς σοῖς ὠφελεῖσθαι φαρμάκοις egeat.

[3]) Cf. p. 126 supra.

[4]) Accedit quod Pisides αὖ non cum τε, sed cum γε copulat, quae ratio post δ' conspicua est Av. 112. 339. 396. 429. H I 29, Hex. 308. 563. 1147, Van. 195, S 268. 284. 298. 301. 318. 405. 427. 461. 660. 682. 686, Suppl. CVII 16 cf. insuper δ' αὖθις Hex. 583 cl. An. p. 1700 B. — Similis memoriae varietas in codice Vindob. Theol. 242 occurrit, qui αὐτοθουμένη (= αὖτ' ὠθουμένη) pro ἀνθωθουμένη Hex. 114 praebet; attamen liber pessimus aliis eiusdem generis corruptelis scatet e. gr. 48 ἐπ' αἴνους (pro ἐπαίνους), 88 τεθ' ἡκὼς (pro τεθεικώς), 95 ὑφ' ὁρώντων (= ὑφορώντων in versiculo interpolato: προβλεπτικὸν δὲ τὸ γένος ὑφ' ὁρώντων pro προβλεπτική τις εἶπεν ὀξυδορκία), 108 ἐστ' ὡς (pro ἑστώς). Similia menda in Taur. 304 habes Hex. 48 φεύγ' εἰς (pro φεύγεις), 127 εὐρ ἣν (pro εὐρύν).

[5]) Ob eandem causam N οὐρανῶν offert, τάξις ἐν οὐρανοῖς p; cf. tamen Lobeckius ad Sophocl. Ai. 397.

Accedat fr. 2 ποδάλγα, μῆτερ κωκυτοῦ[1]), τί με πλέον, ubi με πλέον, non μ' ἐπὶ[2]) πλέον (cum M) genuinam memoriam repraesentat.

Duo praeterea elisionis exempla in editionibus occurrunt legibus nostris contraria: P II 265 θήγων δὲ τὸν νοῦν τὸν σόν, ἵν' εὐμηχάνως et fr. 161 ὑφίστατ' ἐμπόνους, sed alterum prosodia refellit (cf. p. 126 n. 5 et 221 sq. supra)[3]), alterum totius glossae a Suida excitatae habitu redarguitur (cf. Stud. p. 146).

Quodsi in uno adspectu omnia ponimus, per singulos pedes verba elisa hoc modo dispertiuntur:

	thesis	arsis
I	ἀλλ', ἀφ', δ', δι', ἐπ', ἐφ', καθ', μεθ', μετ', μηδ', οὐδ', παρ', ὑφ'.	ἀλλ', ἀνθ', δ'.
II	ἀπ', ἀφ', δι', ἐπ', ἐφ', καθ', κατ', μεθ', μετ', παρ'.	ἀλλ', ἀνθ'.
II a	καθ', κατ'.	— — —
III	— — — —	ἀλλ', ἀντ'.
IV	ἀπ', ἀφ', δι', ἐπ', καθ', κατ', μεθ', μετ', παρ'.	ἀλλ'.
V	ἐπ', καθ', κατ', μεθ', παρ'.	ἀλλ'.

[1]) Scripturam ποδάλγα μῆτερ, Κωκυτοῦ τί με πλέον (δονοῦσα τήκεις;) certissima emendatione correxi: neque enim podagrae epitheton μῆτερ convenit neque a Cocyto Pisides cruciatur, sed podagrae doloribus acrius correptus poeta morbum suum (cf. Suppl. I 24 sqq.) 'eiulatus matrem' adpellat. Cui procul dubio Luciani versus (Tragodopod. 2) Ποδάγρα, πολυστένακτε, Κωκυτοῦ τέκνον obversatur, nec tamen coniectura τέκνον vel θύγατερ (pro μῆτερ) Κωκυτοῦ probabilitatis speciem praestat. Aliter lusit Hedylus Anth. Pal. XI 414 λυσιμελοῦς Βάκχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης | γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς Ποδάγρα.

[2]) Et anapaestus et tribrachys quinti pedis in censum venire potest cf. a) P I 193 (γλυκὺ πλέον), 229 (τότε πλέον), II 299 (ἔτι πλέον), III 132 (συνήλγησα πλέον), H II 79 (ἀντερίζουσα πλέον), Hex. 824 (τοῦτο πλέον), S 224 (ἔστι πλέον), Suppl. IV 15 (ἐνταῦθα πλέον) cll. Av. 310, H I 113, R 29. 86, Hex. 725. 738. 1294. 1379. 1716. 1733, Suppl. CII 3; — b) P I 70. 90, II 55, III 260. 379, Av. 280. 307. 409, H I 211, R 56, Hex. 453. 461. 472. 648. 778. 1257. 1447. 1589, S 86. 215. 585. 600. 678, Suppl. IV 136.

[3]) Apud Nonnum Dion XXI 237 εἰρομένῳ τινὰ μῦθον, ἵν' ἀγγείλω Διονύσῳ optime ὃν reposuit Lehrs apud Ludwichium Beitr. p. 19.

Quin etiam in vita Anastasii eosdem terminos Pisides sibi constituit, extra quos egredi non posset, unde fit, ut praeter ἀλλ' (p. 1681 B. 1684 A. 1693 B bis. C. 1705 C. 1709 A. 1713 B. 1721 B), ἀντ' (p. 1709 A), δ' (p. 1693 B), δι' (p. 1689 A. 1692 B. 1693 D. 1696 A. 1701 C. 1709 A)[1], ἐπ' (p. 1692 C. 1696 A, nec non 1693 B)[2], ἐφ' (p. 1681 B. 1692 B. 1693 B. 1709 C. D. 1720 A), καθ' (p. 1688 A. 1689 C. 1724 A. B)[3], μετ' (p. 1688 A), οὐδ' (p. 1703 A), παρ' (p. 1685 C bis. 1697 B bis. 1700 B. 1701 B. 1705 A. B. 1712 B. 1713 A. 1717 B. 1720 C)[4] nulla elisionis exempla suppetant[5]; falsissime enim p. 1728 B ὁ δὲ παραδοξότερον ὦτ' ἂν ἀκούειν ἔτι καὶ οἷον οὐ πρότερον legitur, ubi praeterea ἀκούειν ἔτι pro ἄκουέ τι prave ex Laur. enotavit Quercius. Scripsit Pisides ὦ τᾶν, quae quidem lectio in Esc. distincte comparet et glossa marginali ὦ σὺ ἑταῖρε, ὦ μακάριε explicatur.

Haec igitur praecepta bene perspecta ab erroris via commode revocant, quae et nos et alios haud semel transversos egit:

Morelli potius coniecturam quam codicis interpolati memoriam varietas γρ. δ' ἄρ' et γρ. εὑροῦσ' referre videtur in tertia Hexaëmeri editione v. 227 οὐδὲν γὰρ αὐτοῦ τῆς φορᾶς ἀπεκρύβη[6]) et 1326 καὶ δένδρον εὑρεῖν οἰκίαν τεχνάζεται.

Nec melius Hilbergio res cessit ('Wiener Studien' IX p. 221) in fr. 103 sq., ubi Bernhardyi coniecturam εἰ γὰρ τὸ Περσίδος τότ' ἔσβεστο θράσος propter caesurae defectum aspernatus εἰ γὰρ τότ' αὐτὸ Περσίδος ἔσβεστο θράσος temptabat cf. Stud. p. 172; eundem vero incisionis defectum ipse Hilbergius invexit, cum (l. c. p. 219) ex coniectura hos versus cuderet:

S 77 καὶ πνεύματος <μάλ'> εὐσεβῶς δεδεγμένος
et 563 ἀλλ' ἐν βασάνοις <μάλ'> εὐσεβῶς ἠμαγμένους.

---

[1]) De διότι (p. 1693 C) cf. Lobeck. Pathol. Prol. I p. 604; vitiosam scripturam διὸ μὴ pro ὤθημα Hex. 112 offert codex Vindob. Theol. 242.

[2]) Scilicet ἐπ' αὐτῷ pro ἐν αὐτῷ (Querc. = Esc.) recte Laur. praebet; sed p. 1717 B ἐπ' αὐτὸν ὁ μακάριος omni auctoritate ἐπ' destitutum est, quoniam et Laur. et Esc. πρὸς suppeditant. Ceterum p. 1696 A tacite Quercius ἐπ' ἐδάφους pro ἐφ' ἐδάφους (Laur., non Esc.) correxit.

[3]) De καθὰ cf. Lobeck o. l. p. 603.

[4]) De παραυτίκα cf. p. 263 n. 6 supra; p. 1712 B πρὸς pro παρ' exhibet Esc.

[5]) De ὁσημέραι p. 1680 A et 1692 C cf. Lobeck o. l. p. 565 sq.

[6]) Quamquam simul (ibid. p. 435) sincera lectio τὴν φορὰν exhibetur, codicum MVp_1BN consensu firmata. Nimirum structura ἀποκρύπτεταί τί τινα ex duplicis accusativi usu (ἀποκρύπτειν τινά τι) manavit; cf. Kuehner-Gerth, ausf. Gramm. § 411, 7 (vol. II 1 p. 326 sq.) et ipsius Pisidae testimonium An. p. 1685 B φιλεῖ γὰρ τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων μηδὲ τὰς μικρὰς ἀκοὰς ἀποκρύπτεσθαι.

Ac priori loco πῦρ in V omissum optime praebet p [1]), v. 563, ubi ἀλλ' εἰς βασάνους εὐσεβεῖς ἡμαγμένους ex V Quercius edidit, correctoris scriptura (ἐν βασάνοις εὐσεβῶς) adscita legendum videtur: ἀλλ' ἐν βασανισμοῖς εὐσεβῶς [2]) ἡμαγμένους.

Ipse poetae arte melius intellecta lectiones quasdam retractare et in irritum vindicare cogor, quas olim carminibus ex M protractis inculcare non dubitaveram:

Suppl. III 79 ἦκ' pro ἦν falso inrepsit; ac nunc corrupta versuum memoria ita videtur constituenda esse (76 sqq.):

ὁ γὰρ πλάτος σοι καρδίας δωρούμενος,
ὡς πᾶσιν ἀρκεῖς μηδαμῶς στενούμενος,
δείξει κυβερνᾶν καὶ τὰ νῦν ἐκ τῆς ζάλης
πρὸς τὴν γαλήνην, ἣν ἔχεις, τὰ πράγματα.

Nimirum v. 77 ἀρκεῖς pro ἀρκεῖ coniecturam στενουμένη pro στενούμενος supervacaneam reddit: similiter enim Heraclius ipse prodit P I 122 quasi φροντὶς ἀρκέσασα τοῖς ὅλοις μία, Av. 306 ὡς εἷς λογισμὸς ἀντὶ πάντων ἀρκέσας [3]), — v. 78 pro κύβερνον infinitivum κυβερνᾶν ex δείξει suspensum [4]) effeci, unde verba καὶ τὰ νῦν vocis 'etiamnunc' notionem induunt (cf. P II 103 ἐφ' ᾧ πεποιθὼς καὶ τὰ νῦν ἀφιγμένος, Suppl. LXXXIX 1 τὴν γῆν κατάρδεις καὶ τὰ νῦν τοῖς αἵμασι). Optime vero locutio ἣν ἔχεις animi serenitatem [5]) Heraclii propriam denotat cf. P I 79 sq. τὴν ψυχικὴν μόρφωσιν, ἣν ἔχεις, ὅλοις | προσθεὶς Hex. 81 sq. ὦ τὴν ἀνεξεύρητον, ἣν ἔχεις, φύσιν | κρύψας cll. Hex. 369 sq. τίς τὸν μέγιστον

---

[1]) In eadem versus sede πῦρ comparet S 31 καὶ βαρβάρων πῦρ δυσσεβῶς ἀνημμένον.

[2]) De εὐσεβῶς cf. H I 197 ἱδρῶσι τοῖς σοῖς εὐσεβῶς ἡμαγμένη, vocem βασανισμὸς Pisides Sanctae Scripturae (cf. Schleusner Lexic. in N. Test. vol. I p. 433) sublegisse putandus est; in vita Anastasii βάσανος usurpatur p. 1720 B et 1728 A.

[3]) Cf. praeterea Hex. 228 (de sole) ἀρκεῖ δὲ πᾶσι, nec diversa est oxymori structura Hex. 903 sq. (de Deo) ἡ σὴ γὰρ ἀκτὶς μηδαμοῦ χωρουμένη | εἰς πάντα χωρεῖ μηδαμοῦ στενουμένη, rationem, qua πλάτος et στενούμενος sibi invicem opponuntur, inlustrant P I 50 τὸν νοῦν πλατύνας ἐν στενώσει πραγμάτων, Av. 443 δοκοῦντες ὥσπερ ἐστενῶσθαι τῷ πλάτει, S 496 sq. ἐβουλόμην δὲ πᾶν τὸ τοῦ λόγου πλάτος | ἐν τῷ στενῷ σου προσβαλεῖν τελωνίῳ cl. Hex. 1867 sq. πλάτυνον αὐτοῖς τὰς πρὸς εἰρήνην πύλας, | στένωσον αὐτοῖς τὰς ἐπαχθεῖς φροντίδας. Aliis verbis exprimuntur notiones contrariae Hex. 156 ἔξωθεν αὐτὸς τῷ πλάτει σου (cf. p. 258 not.) σφίγγεται et 1733 sq. ὅσον προκύπτει τῆς ἀβύσσου τὸ πλάτος | πάσχουσι μᾶλλον συστολὴν ἐν καρδίᾳ.

[4]) Cf. p. 133 n. 2.

[5]) Cf. Van. 192 σοφῷ δὲ σιγὴ καὶ γαλήνη καρδίας, ubi nihil mutandum esse iam p. 190 n. 1 monui cf. Hex. 1164 εἰς τὴν γαλήνην προσρυῶσι τῶν λίθων et S 92 ἢ τῇ γαλήνῃ προστεθῇ τῶν δογμάτων. Adiectivum γαληνὸς in interpolata particula (cf. p. 266 sq.) Hex. 30 καὶ τῷ προσηνεῖ καὶ γαληνῷ σου λόγῳ comparet.

οὐρανὸν τοῦτον βλέπων | καὶ τὴν ἀεικίνητον, ἣν ἔχει, βίαν, — P III 283 sq. ἀλλ' ἕκαστος, ἣν εἶχε, σκέπην | οὕτως ἀφῆκεν, — R 22 σώζων ὁ χρυσός, ἥνπερ εἶχεν, εἰκόνα, Hex. 1346 πρὸς ἥνπερ εἶχεν οὐσίαν ἀναστρέφει.

Suppl. VI 2 Ἡρωδιάς <σ'> ἔδειξε παίγνιον πότου labanti metro vocula σ' succurri posse olim putaveram, nunc vero palinodiam canens <κατ>έδειξε propono, quamquam nescio an ultima syllaba nominis proprii producta ferri possit[1]).

Suppl. C 6 νῦν με φθαρέντα ἐξανέστησε λόγῳ hiatus quidem scriptura νῦν καὶ φθαρέντα μ' ἐξανέστησεν λόγῳ tollitur, sed propter μ' de calcaria in carbonariam pervenimus. Magis igitur sententia adridet, ἐξανέστησεν pro νεκρὸν ἤγειρεν[2]) a correctore substitutum esse, cui loquendi ubertas φθαρέντα νεκρὸν fucum faceret cf. tamen R 52 sq. πολλοὺς δὲ νεκροὺς τῇ φθορᾷ τετηγμένους[3]) | ἐκ τῆς σκοτεινῆς κοιλίας ἐρεύγεται, neque alio sensu Lazari resurrectionem verbis τετραχθόνευτον ἐξανέστησεν νέκυν (fr. 7) poeta expressit cf. R 36 sqq. λόγῳ δὲ νεκρὸς τετραήμερος τρέχει | καὶ συλλέγονται τῶν μελῶν αἱ συνθέσεις[4]) | πρὸς σῆψιν ἤδη τοῦ νεκροῦ νενευκότος.

Nec Suppl. II 111 ὅλη συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν ἡ πόλις in adnotatione critica εἰς ἀνάκτορ' temptari debebat; optime enim pro ὁμοῦ Pisides εἰς ἑαυτὴν dixisse censendus est cf. Hex. 615 sq. καὶ συλλαβὰς μὲν ἐμφρόνως

---

[1]) Sed S 551 ἢ τὴν κόνιν μὲν εἴασε (εἴασεν Hilbergius IX p. 218) καὶ συστρέφει praeter prosodiam (cf. ἔασον 656) ipsa sententia offendit, quae quidem ἔσπασεν (vel εἵλκυσεν) videtur flagitare. Idem verbum sensu caret praeterea S 557 εἴας δὲ τῆς νῦν συγκροτουμένης δίκης (ἄλλος παρέστω τῶν ἀληθῶν μαρτύρων), quo loco Quercii versio '*sinas autem*, ut bene nunc concitata causa alter accedat ex veris martyribus' rationi grammaticae vim infert. Attamen codex unicus V non εἴας, sed εἰάς praebet omissa littera initiali, quae in nova sectione rubro explenda erat, id quod factum esse videmus S 1. 9. 17. 34. 47. 56. 69. 72. 95. 112. 130. 136. 158. 176. 189. 204. 216. 240. 255. 272. 275. 286. 298. 343. 376. 393. 415. 427. 437. 461. 478. 496. 517. 542. 576. 597. 617. 647. 654. 663. 677. 691. 706. 717. Cuius negligentiae duo exempla in V recurrunt Hex. 1250 ίς (pro τίς) et 1293 οἷος (pro ποῖος); adde Stud. p. 251 n 2. Hinc igitur genuina memoria <θ>είας emergit cf. S 559 πρὸς τὰς ἀγωγὰς τῆς θεοκρίτου δίκης cl. P III 254 βλέποντες εὐφραίνοντο τῇ θείᾳ κρίσει, Av. 431 οὕτως ἀπηκρίβωσεν ἡ θεία κρίσις, Hex. 828 τὸ τοῦ σκότους κάτοπτρον, ἡ θεία κρίσις. Falso tamen Av. 188 sq. μήπως κατασπασθεῖσα τῷ θείῳ βάρει | ἡ κοσμικὴ ναῦς ζημιώσῃ τὸν βίον huc trahit temeraria Quercii interpretatio: 'ne deturbata *gravi dei iudicio* mundialis navis subiret vitae periculum, ubi θείῳ corruptela laborat, quam coniectura δεινῷ commode sanat.

[2]) Cf. S 636 νεκροὺς ἐγείρει cl. Anthol. Didot. vol. III p. 423 (IV 126, 1) ὥςπερ λόγῳ Λάζαρον ἤγειρας, Λόγε.

[3]) Cf. p. 140 n. 2 supra.

[4]) Cf. Stud. p. 116.

τὰς οὐσίας | τὰς εἰς ἑαυτὰς συντεθείσας ἐκμάθῃ. S 426 ἐξ ὧν συνῆλθον εἰς ἑαυτὰς αἱ φύσεις cl. Hex. 399 ἀλλ' εἰς ἑαυτὴν ὑπτίως ἀνατρέχει.

Quodsi elisionis termini constituuntur apud Pisidam, septem versus invenimus bifariam detractione affectos:

P I 44 ἐφ' οἷς δι' ἡμῶν ζημίαν ὑφίστασαι,
191 ἀλλ' εὐθὺς ἐλπὶς καὶ παρ' ἐλπίδα φθάσας,
Hex. 357 μηδ' αὖ μένειν ἄτρεπτον, ἀλλ' ἔχειν ὅρους,
902 δι' ὃν τοσαῦτα καὶ μεθ' ὃν παρατρέχει,
1889 λάλει δι' αὐτοὺς τῷ Θεῷ καθ' ἡμέραν,
S 53 ὡς ἂν δι' αὐτοῦ καὶ καθ' ἡμῶν ἡ πλάνη,
Stud. p. 28 n. 5 οἱ δ' αὖ κατ' αὐτὸν εἰςβαλεῖν τὸν Χοσρόην.

Cum hiatu elisio consociatur Hex. 897 καὶ τῷ πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτόν, εἰ θέλεις, ipse vero hiatus non minus angustis finibus circumscriptus est, cum vocalium concursus tantummodo post monosyllaba πρό, καί, ὁ, τὸ admittatur, quae suopte pondere levia et invalida cum proximis cohaereant: [1])

Hex. 1298 ὅτι πρὸ αὐτῶν τῆς στολῆς ἡ λαμπρότης, —
H II 109 σαυτὸν παρασχεῖν τοῖς πρὸ ἄστεος [2]) τόποις,
Hex. 247 τὸ φῶς γὰρ αὐτὸς καὶ πρὸ ἡλίου βρύεις,
1835 τὸ πατρικὸν φῶς, τὸ πρὸ ἡλίου σέλας, —
R 13 καὶ εἷς ὁ αὐτὸς καὶ κατάρχει τῶν ἄνω, —
Hex. 1695 καὶ πάντα καὶ ἕν· ταῦτα γὰρ συναπτέον,
1708 τὸ πάντα καὶ ἓν καὶ τὸ μηδαμοῦ πάλιν, —
1697 τὸ ἓν μονωθέν, τῇ δὲ πάντα συνθέσει.

Duplicis hiatus unum exemplum (R 13) extat, falso enim Morelli editio altera (1618) Hex. 444 pro versu ληστὰς δικαιοῖ, σπένδεται κατακρίτοις trimetrum καὶ τοὺς ἀδίκους δικαιοῖ, εἰ εὕροι λαβὴν proponit, sive ex coniectura sive ex interpolato codice haustum. Pisidae enim ars hiatum non adgnoscit nisi in vocabulis, quae quidem per se infirma in sequentibus innitantur, quae lex a Morello et Quercio haud semel in Hexaëmero violata est:

1) Vers. 20 τῷ τοῦ λογισμοῦ ἀντεφύσησεν νέφει, ubi τῆς μερίμνης genuina est memoria cf. Stud. p. 266. Quodsi tradita notio necessaria

---

[1]) De Van.₂ cf. Analect. p. 48 (sive de G. P. Nonni sectat. p. 11); adde Suppl. XCVI 1 χαῖρε Θεοῦ μῆτερ· τὸ γὰρ ἔσσεται, ὡς ἀγορεύω et XCIX 1 σταυρὸς ἐγὼ κόσμοιο φύλαξ πέλω ἤματα πάντα.

[2]) Cf. p. 239; formulam πρὸ ἄστεος (cum hiatu) admisit etiam Nonnus, Homeri exemplum secutus cf. Lehrs Quaest. Epic. p. 262 et 284.

foret, poeta ad hiatum vitandum aptissime formam τῶν λογισμῶν adhibuisset cf. P I 11. 45, II 248. 290, III 221. 308. 360. 378, Av. 99. 210. 292. 303. 319, H I 95, Van. 111, S 723, Suppl. XCII 1. Nimirum interpolatio ex S 389 τὰ τοῦ λογισμοῦ συνταράττουσιν νέφη originem traxit.

2) 290 κόραις ὁμοίως συγχορευούσαις ἅμα Morelli editio secunda κόραι exhibet, sed fortasse operarum mendum latet.

3) 312 καὶ θερμὸν ὑγρῷ συμπλέκει ὁδοιπόρῳ optime Hercher ex B (= MVTpN) συμπλέκεις adsumpsit, simul cum κιρνᾷς-αὐτὸν ad v. 311 κιρνᾷ γὰρ αὐτὰς τῷ πρὸς ἀέρα δρόμῳ[1]).

4) 499 μήτε θρασὺν (sive potius θράσος) τύραννον ἐπτοημένων Morelli editio tertia varietatem κλοπὴν τυράννου in margine ponit, at cf. p. 253 n. 1 supra.

5) 1050 (τίς ἐμφυτεύσας τῷ διαυγεῖ λαμπύρῳ) σπινθῆρα λευκόν, ἑρπετὸν ποιεῖ σέλας Morelli glossa marginalis γρ. λευκῷ ἑρπετῷ et foedum hiatum invehit et sententiam corrumpit, quae ab omni suspicione remota est[2]).

6) 1159 ἄλλας δὲ ποιεῖν ἀντισυνθέτους, ὅπου Morellus ποιεῖ absque ulla auctoritate edidit, nec ipsa editoris versio (aliasque construere scrobes contrarias) formae illi favet[3]).

7) 1223 τὸν σῖτον ἁπλοῖ ἐξ ἐνύγρου πυθμένος sinceram lectionem ἁπλοῖς Hercher ex B recepit, quocum MVTN faciunt.

8) 1286 πόθεν ταὼς πρόεισιν ὡραῖος πάλιν Quercii lectio πρόεισι nihil valet, quandoquidem et codices et Morellus in πρόεισιν consentiunt.

9) 1684 ἐνθεὶς δὲ ταῦτα τῇ τέχνῃ τῇ ἀρρήτῳ ultimo pedi de hiatu securus medelam ἀρραγεῖ a. 1618 admovit Morellus, sed nodum in scirpo quaerere non est opus, cum totus versus ex interpolatione manarit (cf. p. 216 n. 5), qua ratione etiam versus ἢ Ὀρφέα κρούοντα μυθώδη λύραν (1203) et αὖθίς τε (sive αὖθις δὲ) ἐγκρίνωμεν ἠκριβωμένως (1699) recipiendos esse supra vidimus (p. 268 sq.). Nec levis imposturae suspicio mihi incidit, quotiescumque in Suppl. C. 5 sq. incido: τὸ ὡσαννὰ κράζοντες

---

[1]) Αὐτὸν etiam Morelli margo praebet, libri manuscripti memoriam (= MT) praeterea nota: 'γρ. ὁδοιπόρον' referre videtur, quae quidem lectio poetae nostro maxime convenit cf. Hex. 1135 τὰ ξηρὰ ῥευστοῖς ἐξεφόρτωσεν βάρη et An. p. 1681 C ὅ τε μείζων τῷ ἐλάττονι κάλλος, ὅ τε μακρὸς τῷ βραχεῖ λόγος ἐλέγχεται. Sed Hex. 1587 τὴν ξηρὰν ὑγρῷ στοιχειώσεις αἰθάλην equidem interpolatoris fetum adgnoscendum esse mihi persuasi et duobus prosodiae mendis fisus et codicum Vp scriptura συμπλέξεις (pro συμπλέξας) 1586 impulsus, qua recepta commodissime Pisidae orario fluit.

[2]) Hinc scripturae varietas ἄσπετον (Vp_1) vel ἑρπετῶν (N) in censum omnino non venit.

[3]) Infinitivum iam editio Commeliniana (1596) poetae reddidit.

ὡς εὐεργέτῃ | νῦν με φθαρέντα ἐξανέστησε(ν) Λόγῳ, ubi pro virili parte Stud. p. 36 n. 4 et p. 275 Pisidae artem redintegrare studui. Quae suspicio in epigrammatum seriem numeris C et CVI inclusam cadit; unde inanem laborem in his versibus perpoliendis mihi suscepisse videor: C 4 ὦ παῖδες ὕμνους προςάγουσι τοῖς κλάδοις, CI 2 πύλας πετάσας εἰςδέχου τὸν Δεσπότην, CII 2 ἄνω μετῆλθεν εἰς ἀπάτην τοῦ γένους, 4 τοσοῦτον ἡμᾶς προλαβὼν ἀνείλκυσεν, 8 ὅθεν μύουσι [1]) τοὺς ποιμένας τὸ θαῦμα, CIV 3 Ἀδὰμ φέρων σὺν Εὔᾳ πρὸς ζωὴν πάλιν, CVI 4 πάσης γαίας δὲ τοὺς φόρους συνειςάγων.

10) 1898 τὸ τοῦ Θεοῦ δὲ [2]) πνεῦμα πρὸς φυσῶν ἔχων in margine ἐκ coniecit Morellus. Attamen corruptelam editorum culpa obtrusit, qui commodissima librorum memoria προςφυσῶν [3]) neglecta importunam sententiam 'ac spiritum effundens *sacris e follibus*' (Mor.) sive '*pro follibus* utaris spiritu divino (Querc.) inculcarunt. Vertendum omnino: spiritum divinum tibi *adflantem* [4]) habens.

Codices V et L male lecti trimetros ἀταξίας γέμοντα ἠμελημένης P II 45 (cf. Stud. p. 7) et οἱ βάρβαροι δὲ [5]) ὑπερβαλόντες τῇ πόλει fr. 39

---

[1]) Nihil μῦ offendit cf. Ellendt-Genthe Lexic. Sophocl. p. 462; adde συμμύει Hex. 875. Anceps est syllaba in μύει Hex. 765, μύων Suppl. I 115, μύουσα Hex. 1508, μύοντες ibid. 1316.

[2]) Δὲ fortuito apud Quercium excidit, quam lacunam vocula σοι perperam explebat Miller ad Philen vol. II p. 99 n. 1.

[3]) Προςφυσοῦν MN, quae mendi ratio saepius comparet cf. Hex. 1604 καὶ σφίγμα σαρκὸς γίνεται λωβουμένης, ubi recte λωβωμένης correxit Hercher, quamquam λωβωμένοις cum M videtur praestare, — S 180 φεῦ τῆς ἀναιδοῦς συλλαβῆς συλουμένης, quo loco συλωμένης reponendum esse docet R 45 ὀδύρεται δὲ τῶν τάφων συλωμένων. — Similiter Hex. 1309 κατηγορεῖ δὲ πυκνὰ τῶν πλανουμένων ex B (=MTpN) πλανωμένων emendavit Hercher cf. πλανᾶσθε καὶ πλανᾶτε An. p. 1697 B, πλανωμένας P III 290, πλανωμένως H II 125, συμπλανωμένας P III 164, συμπλανώμενον H II 54, tum R 23 παρῆλθεν ἡ νὺξ τῶν πλανῶν μὲν λόγων, ubi Hilbergii coniecturam (IX p. 215) πλανωμένων codices MVTp firmant.

[4]) Cf. P II 176 θᾶττον διδάξας εἶχες ηὐτρεπισμένους, 206 ἐπεὶ γὰρ εἶχες οὐδὲν ἠμελημένον. 252 τὸ πῦρ ἐκεῖνος εἶχε προςκυνούμενον, 349 λογισμὸν εἶχεν οὐδαμοῦ βεβηκότα, 372 τὴν πρὶν σεβαστὴν εἶχε δυςσεβουμένην, III 45 τὰς δὲ παρατάξεις εἶχε μὴ κινουμένας, 162 συναστατούσας εἶχε καὶ τὰς ἐλπίδας, 164 (τὰς ἐκβάσεις) καὶ τοῖς λογισμοῖς εἶχε συμπλανωμένας, 363 (εἰ τὰς ἐν ἄστροις ὁ Πτολεμαῖος ἐκβάσεις) καὶ πρὸς τὸ μέλλον εἶχεν ἠκριβωμένας, Av. 232 εἶχες γάρ, εἶχες συμφρονοῦσαν παρθένον cl. 441 γλύψας γὰρ εἶχεν ἐσκυφωμένα σκάφη.

[5]) Lapsu, ut videtur, in Mignei editionem S 660 πῇ δὲ αὖ γε inrepsit, ubi δ' Quercius cum V (= p) offert; ridiculus autem error Hex. 529 ὅταν προβάλλῃ μετὰ ἀναγκαίους φόβους et 571 καὶ πνευματοῦσα μετὰ ἐνογκώδεις (l. ἐν ὀγκώσει cum MVTpN et Morelli margine cl. Hex. 994 ἐχρῆν γάρ, οἶμαι, τὰς ἐν ὀγκώσει φύσεις) λόγους deprehenditur, siquidem μετὰ pro τοὺς ex compendio editionis Quercianae male intellecto

(ibid. p. 128) procrearunt, in iudicii vero discrimen non veniunt testimoniorum vitia sicuti ὄμμα ἄγρυπνον in novo fragmento apud Georgidam (cf. p. 188 n. 2 supra) vel scripturae adulterinae e. gr.[1]) R 95 οὐ γλῶττα χαῦνος, οὐ διάῤῥυτος γέλως, ubi T[2]) χαύνη[3]) offert[4]).

Vocalium concursum in trimetris studiosissime vitans, cum ab elisionis perfugio excluderetur, Pisides eo adductus est, ut contra Nonni usum (cf. Lehrs, Quaest. Ep. p. 259) crasis regionem amplificaret: hinc igitur licentiae exempla praecipue post καί, πρὸ et articuli formas (τό, τοῦ, τὰ) occurrunt cf. κἀγὼ Suppl. III 89, fr. 105[5]), κἀκεῖθεν H II 79, S 329, κἀκεῖνος H II 189, κἄλλος (sive potius κᾆλλος) fr. 4[6]), κἀμοὶ Av. 413, Suppl. XC 4, κἂν (= καὶ ἂν) Hex. 72. 1152[7]), S 464. 566; (= καὶ ἐὰν) P I 96, H I 5, II 19. 132, Hex. 832. 1016. 1380.[8]) 1387.

---

fluxit, quae ratio etiam de S 22 οὐκ ἦν μὲν εἰκὸς τούςδε μετὰ λόγους λέγειν et 68 τρέφουσιν αὖθις μετὰ τραχήλους ὡς ὄφεις valet.

[1]) Adde ἢ ἰτομωτάτῳ (sic) pro ἢ τομωτάτῳ (Hex. 37) in Vatic. 1281, καὶ τοῦ ἐναντίοις pro ἐν τοῖς ἐναντίοις (113) in Vindobon. Theol. 242, εὖ ἥξει pro εἰλίξει (134) in Taur. 304, ἐν αὐτῇ (cf. p. 233 n. 1) ἀντιπλεύρων pro ἑαυτῆς ἀντιπλεύρων (1032) in N.

[2]) Etiam altera eiusdem libri scriptura διάῤῥυτος reiectanea est cf. Hex. 572.

[3]) Cf. Lobeckius ad Sophocl. Ai. 224. Ob eandem causam Pisides Av. 379 κομψευτὸς (κόμφευσος equidem ex V enotavi) αὐτοῖς ἡ δίκη καθίστατο formam κομψευτὴ respuisse putandus est.

[4]) In versuum confiniis hiatus nullam offensionem parat, quapropter ne paragogica quidem littera necessario requiritur: contrariae rationis praeceptum ad Erot. Gr. vol. II p. XVI traditum merito retractavit Hercher in Praef. ad Hexaëm. 1521 (1536 Qu.) p. XLIV. Quod praeceptum etiam in An. cadit, ubi auctor vocalium concursum cancellis non circumscripsit.

[5]) Hex. 568 καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων perperam παιδιῶν κἀθυρμάτων exhibet p cf. Suppl. IV 62 ἐν ἁπλότητι παιδικῶν ψελλισμάτων, — R 77 οὐ τέρψις ὑμῖν παιδικῶν ἱπποδρόμων cl. Suppl. IV 70 καὶ παιδικὴν μὲν οὐδαμῶς λύπην ἔχει. — Hex. 302 καὶ τῶν ἀδήλων ἐξεγείρεται τάφων de κἀκ cogitare noli cf. Theodorus Prodromus Galeom. 267 οὐδεὶς θανόντας ἐξεγείρει τοῦ τάφου.

[6]) Κάλλος Quercii interpretatio innuit: 'mihi quidem iam nulla *species* eo erit in loco', attamen manifesto poeta podagram ita loquentem (cf. Suppl. XC 3 sq. et C 3 sq.) facit: 'mihi (de dativo cf. Thesaur. vol. V p. 170 C) quidem (scil. te mortuo cf. fr. 3 μνῆμα σὸν λύσει πόνον) *alius quoque* locus non deerit (quo me conferam), sed quamdiu vives, tibi adsum.

[7]) Οὕτω τι συμπέφυκε κἂν τοῖς ὀρνέοις, sed codicis T varietas κάν (= καὶ ἐν) in versu spurio (cf. Stud. p. 134 n. 5) defendi potest. Ceterum Morellus, qui v. 1152 sq. (ex N?) particulae adulterinae 1136—1151 in editione altera (1618) adnexuit, in tertia Hexaëmeri recensione (1624) καὶ pro κἂν promit. — Κἂν significat praeterea Morelli lectio marginalis κἂν (sic) τῷ μέσῳ pro ἦν ἐν μέσῳ Hex. 658.

[8]) Ῥυὲν τὸ σῶμα, κἂν σαπῇ κεχωσμένον, ubi interpolationem καὶ (sic etiam T) ταφαῖς N_2 praebet.

1447. 1448. 1454. 1502.[1]) 1530. 1870. 1878, S 127. 211. 277. 295. 303[2]) 515. 680, Suppl. IV 48. 135, LII 1[3]), κἀνθάδε P II 343, κἀνθρώπων Suppl. LXXXVII 2, κἀνταῦθα P III 48, κἀντεῦθεν P III 424, Hex. 286. 325. 561. 1638. S 145. 320, κἀντιστρέφων P II 312, κἄτολμος P III 43, καὐτὰ P III 311, καὐτῆς Hex. 797, καὐτὸν P III 355, καὐτοὺς P I 205, III 229, — προὔθηκε Hex. 485, προὔθηκεν Hex. 829, προὔχοντα Hex. 968, — ταὐτὸ P I 207, II 69, Suppl. IV 15, ταὐτὸν Hex. 1396, S 481, τοὐναντίον P I 170, II 157, Hex. 223. 469. 1420, Van. 58. 229, S 424, — τοὐναντίου P I 116, III 226, Hex. 705, — τἀναντία P II 240. 338, ταὐτὰ Hex. 575 (ex nostra coniectura pro ταῦτα, cui lectioni Hercher tacite ταὐτὸ substituit[4]). Neque aliter in vita Anastasii se gessit Pisides cf. κἀγὼ p. 1697 B bis, κἀκεῖσε p. 1729 A, κἀνταῦθα p. 1688 A. 1716 C, — προὐκάθητο p. 1700 B[5]), — ταὐτὸν[6]) p. 1693 B. 1701 A[7]).

Hoc praeterea nomine laudandus est Pisides, quod in pedibus solutis adhibendis certos fines terminosque sibi constituit:

[1]) Ὁ μᾶλλον ἐγγύς, κἂν πέφυκεν ἄγγελος, quo loco καὶ prave offerunt MN_2.

[2]) Ex emendatione nostra cf. p. 253 supra.

[3]) Sed Van. 155 sq. πρὸς ὕψος ἦρται, καὶ πλέον τοῦ Περσέως | κἂν μὴ πτεροῦται, καὶ φονεύει Γοργόνας vox κἂν omnino poetae eximenda est, siquidem codices mei ad unum omnes (MVTLp) rectissime ἄνω pro κἂν μὴ suppeditant. — Codicis M memoriam κἂν pro ἂν (sive potius γὰρ cum VTLp) in Van. 146 ὅσον ἂν ἀρθῇ πᾶς ὁ τοῦ τύφου σάλος Stud. p. 189 n. 1 reiciendam esse docui; ibid. 201 ἄλλους ὁ πλοῦτος ζημιοῖ τῇ προςθέσει pessime interpolatus est T: ἄλλοις ὁ πλοῦτος κἂν (sic) μειοῖ τῇ προθέσει eiusdemque farinae est scriptura κἂν pro τόν, quam Van. 245 τὸν φορτικὸν χιτῶνα τοῦ τύφου φέρει codex Ottobon. 324 exhibet.

[4]) Trimetro interpolato (cf. p. 216 n. 5) Hex. 1684 ἐνθεὶς δὲ ταῦτα τῇ τέχνῃ τῇ ἀρρήτῳ olim ('Wiener Studien' VIII p. 298) medelam ἐ. δὲ τ. πάντα τἀρρήτῳ τέχνῃ admoverat Hilbergius, 850 ἢ πῦρ κατάξει καὶ κρεμάσει τὴν δρόσον idem vir doctus (ibid. p. 302) minus feliciter κἀνακρεμάσει (pro καὶ κρεμάσει) temptabat.

[5]) Nulla crasis, nisi contractionem dicere malis, in προεκήρυττεν p. 1693 C, προέπεμπεν p. 1716 A comparet, sed p. 1716 A non προετέτακτο, sed προςετέτακτο Laur. praebet, quocum Esc. conspirat. Ex carminibus facit huc προεχθὲς Suppl. I 18 cf. Lobeckius Pathol. Prol. I p. 621.

[6]) P 1701 A forma ταὐτὸν ad evitandum hiatum necessaria est, p. 1693 B nulla re cogente usurpatur; eadem est ratio inter Hex. 1396 et S 481, cum ταὐτὸ ubique metri ratio vindicet. Nec tamen litteram paragogicam ante consonantes adtrectandam esse similis formae τοσοῦτον usus (cf. Stud. p. 31) ostendit, quocum τοιοῦτον conferri potest, non solum ante vocalem (H II 19), sed etiam ante consonantes obvium An. p. 1697 A. 1701 B (in Esc.) 1712 (in Laur.).

[7]) Communis sermonis consuetudo in θάτερος (An. p. 1688 A), θατέρου (S 424. 627), θάτερον (S 627), ταυτότης (Hex. 1344), ταυτότητι (P III 133, Hex. 306, S 690), ταυτότητα (S 168), ταυτοτρόπως (Suppl. XXIV 3) expressa est.

Tribrachos admittit Pisides in pede primo, secundo, tertio, quarto[1]) cf.

I)[2]) P II 114. 257, Hex. 878.[3]) 889. S 544;

II)[4]) P I 58, II 33. 165. 284.[5]) 333[6]), III 176, Hex. 284. 415.[7]) 438.[8]) 448.[9]) 449. 620. 670. 736. 775.[10]) 1042. 1786, S 169.[11]) 311. 659, Suppl. I 11, II 65[12]), IV 86, LXV 3, LXXXIV 2, fr. 95. 131[13]);

III) P II 19[14]), Hex. 1671[15]), Suppl. II 3. 27;

---

[1]) De quintae arsis solutione ποδάλγα, μῆτερ κωκυτοῦ, τί μ' ἐπὶ πλέον (fr. 5) cf. Stud. p. 272 n. 2.

[2]) Seclusi Suppl. I 103 (εἴπερ βαστάσαι) ἀδύνατον ἀσκὸν τοῦ τοιούτου (l. τοσούτου cl. 48) φορτίου, siquidem traditam scripturam δυνατὸν in <οὐ> δυνατὸν commutandam esse censeo.

[3]) Ὅσον ἀτενίζει, καὶ κόρας ἀμβλύνεται cf. Stud. p. 247.

[4]) Consulto omisi fr. 111 κρατῶν ἐνὶ μάχαις καὶ κατηχῶν ἐν μάχαις cf. p. 160 supra. — Hex. 1180 τίς τοὺς ἀράχνας λεπτοδακτύλους πλάσας Morellus a. 1618 οὗτος pro τοὺς exhibuit, unde aut tribrachys aut anapaestus in secundo pede evadit, attamen οὗτος Pisidae consuetudo refellit cf. Hex. 913. 915. 919. 921. 926. 928. 929. 936. 1005. 1009. 1030. 1046. 1049. 1054. 1062. 1087. 1098. 1113. 1123. (1136). 1165. 1233. 1250. 1336. 1347. 1644. 1648. 1652.

[5]) Καὶ τὸν παραβάτην παραβαλὼν πλασμῷ ξένῳ cf. p. 109 sq.

[6]) Ἀλλ' ἐξ ἀπορίας εἰς ταπείνωσιν τότε cf. p. 221.

[7]) Ὡς ἐν μεταβάσει (pro μετάρσει ex M_1VTp et Morelli margine) λοιμικῆς ἀῤῥωστίας.

[8]) Καὶ τοῖς ἀφεσίμοις δαψιλῶς ὑπογράφει cf. p. 265 n. 4.

[9]) Καὶ <τὰς> διαλύσεις τῶν κακῶν ἐγκλημάτων, sicuti MTp praebent, coniectura autem adsecuti sunt Morellus in editione principe et Hilbergius 'Wiener Studien' VIII p. 302. Morelli editio a. 1618 vulgata καὶ τὰς λύσεις δὲ τ. κ. ἐ. offert, videlicet ex N, ubi eodem modo versus concinnatus est; editio tertia in margine lectionem: καὶ τὰς διαλύσεις φοβερῶν ἐγκλημάτων proponit, ubi φοβερῶν pro τῶν κακῶν adgnoscit V, pro κακῶν p.

[10]) Εἰς <τὴν> παρὰ φύσιν τῶν παθῶν κτηνωδίαν, ubi Morelli supplementum ex B (= MTp_2) recte adscivit Hercher cf. Hex. 1042 ἐκ τῶν παρὰ φύσιν δημιουργεῖν τὴν φύσιν. Codicum Vp_1 memoriam εἰς τὴν ἄρητον τ. π. κ. Pisidae usus redarguere videtur, quippe qui in hac voce ρ geminare soleat cf. Hex. 109. 827. 1306. 1371. 1423. 1676, Suppl. LXXVIII 2. Adde ἀπόῤῥητος Hex. 552, Suppl. II 39 et θεόῤῥητος S 327 ἀλλ' ἔστιν ὄντως τοῦ θεοῤῥήτου Λόγου, quae verba etiam Hex. 185 καὶ τῇ συνέξει τοῦ θεοῤῥύτου Λόγου varietatem θεοῤῥήτου in MVTpN oblatam (cf. θεωρητοῦ B) vindicant; alia enim est ratio S 84 καὶ τοὺς ἀγωγοὺς τῶν θεοῤῥύτων λόγων cf. 84 ὁ τοὺς ἀγωγοὺς τῶν ἀειῤῥύτων φόνων.

[11]) Πρὸ τῶν βασιλέων εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ cf. p. 26 n. 3.

[12]) Εἰς <τὴν> τριαδικήν, ὡς λέγεις, μοναρχίαν ex Hilbergii emendatione IX p. 219.

[13]) Fortasse huc pertinet praeterea fr. 5 ἄχρις δ' ἀναμένῃς ἐν βίῳ, σύνειμί σοι cf. p. 245 n. 4.

[14]) Τίς γὰρ στρατηγός; ὁ βασιλεὺς πρὸ τῶν ὅλων cf. p. 210.

[15]) Καὶ πᾶν μὲν εἶδος, ὄνομα καὶ ῥῆμα ξέων cf. p. 18.

IV)[1]) P I 114[2]), II 170. 340, III 64. 351. 456[3]), H I 132. 206[4]), II 29, Hex. 1692[5]), S 65. 218, Suppl. X 1[6]).

Dactylos poeta offert in pede primo et tertio cf.

I) P II 315. 366, III 45, Hex. 55. 189.[7]) 293. 739. 1851.[8]) 1909, S 297. 661[9]), Suppl. I 103[10]), III 40, LXVII 2, LXXIX 3[11]);

III) P I 17. 159, II 284.[12]) 307, III 94. 378. 379, Av. 427, H I 100, II 136. 141, Hex. 221. 452. 888. 1237. 1411. 1680. 1682, S 184. 626[13]), Suppl. IV 108[14]).

Anapaesti occurrunt in pede primo, secundo, tertio, quarto, quinto cf.

I) P II 58, III 248, H I 88[15]), Hex. 1674. 1682. 1686, Van. 257, S 270. 347. 567. 651;

---

1) Hex. 1698 δηλοῦντες αὐτοῦ τὴν ἀπερίληπτον φύσιν interpolatori tribui p. 269 sq.; Suppl. III 5 ἱππεῖς ἐνόπλους, θηρ<ι>ολέτας εὐστόχους ad anapaestorum seriem traxi p. 222 n. 8.

2) Ἔφασκον, ὡς χρὴ τοῦ βασιλέως τὸ κράτος cf. p. 210.

3) Φύλαττε, Χριστέ, τοῦ βασιλέως τοὺς κλάδους cf. ibid.

4) Ἕως καθεῖλες τὸν παραβάτην Χοσρόην cf. p. 109.

5) Οὐδὲν δὲ τούτων, ἀλλ' ἐν ἀβάτοις <τοὺς> ὅρους, quemadmodum ex T versum enotavi; vulgo ἐν ἀβάτοις ὅροις legitur, ubi fulcrum τοῖς (ante ὅροις) adiecit Hilbergius VIII p. 302, coniectura ἀβάθροις vitiosam prosodiam sanare conatus est Morellus in editione secunda. Verum enim vero forma ὅρους (= Vp) propter 163 (τῆς σῆς ἐπήξω μυστικῆς ἐξουσίας) necessaria est cf. Av. 35 τούτους μεσάζον τοὺς ὅρους ἐπήξατο, — P II 314 ὃς τῶν τεθέντων καὶ πεπηγμένων ὅρων, 328 μηδ' αὖ σαλεύσας τοὺς πεπηγμένους ὅρους, Av. 38 τῶν μὲν θελόντων τοὺς πεπηγμένους ὅρους, Hex. 351 μηδ' αὖ παρελθεῖν τοὺς πεπηγμένους ὅρους, S 11 ἀλλ' ἐμμένοντας τοῖς πεπηγμένοις ὅροις.

6) Ὀφθαλμὸς ὤφθη Γρηγόριε <τῶν> δογμάτων cf. p. 18. Adde Stud. p. 246 de ξένον γὰρ οὐδέν, εἰ <προ>πολεμεῖ Παρθένος Av. 457.

7) Τὴν ἁγιότητα τοῦ Λόγου σαρκουμένην, ubi τὴν ἁγιότητα pro τὴν υἱότητα recte offerunt MTp$_2$ et Morelli margo (ἁγιότητα sine articulo Vp$_1$ B).

8) Τὸν γὰρ ἀνελόντα Περσικὸν κοσμοκτόνον cf. Stud. p. 29.

9) Τὴν ἰδιότητα τῶν φύσεων ἀσυγχύτως cf. p. 213 n. 2.

10) Οὐ δυνατὸν ἀσκὸν τοῦ τοσούτου φορτίου cf. p. 281 n. 2.

11) De coniectura κοιλιοφορεῖ μέν, ἀλλὰ τίγριδος δίκην (S 367) cf. p. 248. Dactylum in pede primo exhibet praeterea particula interpolata, quam ex N (cf. p. 267 n. 3) ad calcem editionis secundae p. 82 inter Hex. 756 et 757 inseruit Morellus: ἔχων ἐν αὐτῷ τὴν ἐνέργειαν φύσει | θελήματος πλήρωμα πρακτικωτάτου | ἀεροβατεῖ δὲ τῷ θελήματι τρέχων.

12) Καὶ τὸν παραβάτην παραβαλὼν πλασμῷ ξένῳ cf. p. 109.

13) Πλήρεις φυλάττων ἑκατέρας τὰς οὐσίας cf. p. 213.

14) De Suppl. C 4 (ex coniectura nostra p. 36) ᾧ παῖδες ὕμνους προς<επ>άγουσι τοῖς κλάδοις cf. p. 278.

15) Ἐπὶ τῷ κατακλυσμῷ Χοσρόου φρουρουμένην cf. p. 251.

II)[1] P I 48. 149. 236, II 89. 218.[2] 302, III 16. 63. 145. 255. 361, Av. 467, H I 88.[3] 146, Hex. 439.[4] 497.[5] 522. 625.[6] 747.[7] 975. 1025. 1053.[8] 1071.[9] 1098. 1156. 1624.[10] 1673. 1682, Van. 76.[11] 176, S 103.[12] 105. 206. 213.[13] 253.[14] 378. 394.[15] 416.

---

[1]) Non recepi Hex. 1248 <καὶ> τὰς πολυμόρφους συνθέσεις τῶν χρωμάτων, ubi Hilbergii supplementum (VIII p. 299) comprobat M nec non miser codicis N habitus: καὶ τὰς πολυμόρφους τε (pro δὲ?) χρωμάτων θέσεις. A Pisida enim alienos esse puto versus 1245—1249 ὡς εἴ τις ἴδοι τὸν ταὼ καὶ θαυμάσει (cf. Stud. p. 223) | τὸν χρυσὸν ὡς (l. εἰς cum MTp) σάπφειρον ἐμπεπλεγμένον | καὶ τὴν πτερωτὴν ἐν σμαράγδῳ πορφύραν, | <καὶ> τὰς πολυμόρφους συνθέσεις τῶν χρωμάτων, | ὅλας ἀσυγχύτους τε καὶ μεμιγμένας. In particula enim 1165—1267, quae verbis καὶ μή τις ἡμᾶς κομπορήμων φαυλίσοι | ὡς πρὸς τὰ μικρὰ καὶ σχεδὸν τετμημένα | κινοῦντας εἰκῇ τοῦ λόγου τὸν ἄξονα (1268—1270) significatur, recte de ape (1165—1179), araneo (1180—1197), culice (1204—1213), formica (1214—1232), ovis (1233—1244), locusta (1250—1267) agitur, pavonis vero nomen perinde offendit ac cycni mentio (1198—1203), quam poetae abiudicandam esse Stud. p. 268 docui. Videtur autem interpolandi ansam praebuisse trimeter εἰς σάρκας, εἰς ὄστωσιν, εἰς πτερῶν χύσιν (1244), nec dubito, quin versus subditicii ex eadem officina prodierint, quae aliam quoque de pavone narrationem (1286—1292 cf. Stud. p. 268 sq.) sub Pisidae nomine cusit.

[2]) Τὸ τῶν Σαρακηνῶν τάγμα τῶν πολυτρίχων cf. p. 13 n. 2 et p. 215.

[3]) Ἐπὶ τῷ κατακλυσμῷ Χοσρόου φρουρουμένην cf. p. 251.

[4]) <Καὶ> τὰς ὑποθήκας καίπερ οὔσας ἐνδίκως, ubi καὶ e coniectura Muelleri (ad Ignat. p. 8 n. 6) et Hilbergii ('Wiener Studien' VIII p. 302) repertum suppeditant MT.

[5]) Εἰς <τὴν> βασιλείαν τῶν ἀειζώων θρόνων, quo loco τὴν (praeter Hilbergium l. c.) recte addunt Mp et Morelli margo.

[6]) Εἰς τὰς διατάξεις ἀσχοληθῇ τὰς νέας cf. p. 216. Secunda Morelli editio mendose εἰς τὰς δὲ διατάξεις κτλ. offert.

[7]) Nimirum lego καὶ τοὺς (γνοὺς?) λαβυρίνθους τῶνδε τῶν λόγων φράσοι pro εἰ τοὺς λαβυρίνθους δὲ τῶν λόγων φράσοι (φράσῃ Querc. contra codicum auctoritatem). Minus recte τούσδε pro δὲ Hilbergius VIII p. 302 temptabat, genuinam memoriam interpolata cete-
τοὺς
roquin codicis N scriptura: εἰ λαβυρίνθους τῶνδε τῶν λόγων φράσοι suggerit, quoniam 740 sq. ἡ τοῖς ἀγράφοις | λόγοις ἀπαγγέλλουσα τὸν θεῖον γνόφον Pisides respicit. Ceterum cf. S 22 οὐκ ἦν μὲν εἰκὸς τούσδε τοὺς λόγους λέγειν, 601 σύγγνωθί μοι λέγοντι τούσδε τοὺς λόγους, Suppl. III 3 ὑπερτετάχθαι τῶνδε τῶν ῥευστῶν λόγων cl. S 207 μὴ δεῖν μετ' αὐτὸν τήνδε τὴν φωνὴν λέγειν.

[8]) Ποιεῖ σαλαμάνδρα τὰς καμίνους αἰθάλην cf. p. 225 n. 1 et p. 247.

[9]) Τῷ Πορφυρίῳ γὰρ γλῶσσα μὲν τεθηγμένη cf. p. 140 n. 2.

[10]) Ἀστεῖα <δὲ> πάντα καὶ καλῶς εἰργασμένα, ubi δὲ ex MVp adsumpsi.

[11]) Ὡς ἐν λαβυρίνθῳ τῷ πολυσχιδεῖ βίῳ cf. p. 132 n. 3.

[12]) Τῶν Νεστορίου μοι πανταχοῦ ληρημάτων cf. p. 258 n. 4.

[13]) L. ὡς σὺ σχεδιάζων <συγ>γράφεις (νῦν γράφεις coni. Hilbergius IX p. 219) τὰ δόγματα. Voce συγγράφειν noster usus est P I 16, H I 118. 221, Hex. 76, Van. 241, S 723 cf. praeterea σύγγραμμα Suppl. CVII 1, συγγραφὴ Hex. 436, S 101. 721, Suppl. CVII 21, συγγραφεὺς S 726, Suppl. CVII 3.

[14]) Καὶ πῶς καθ' ἑαυτοῦ μᾶλλον ἀστρολογεῖν θέλεις cf. p. 135 n. 4 cl. p. 262 n. 9.

[15]) Τὸ Γρηγορίου γὰρ τοῦτο δείκνυται στόμα cf. p. 226 not.

563.[1]) 567. 650[2]), Suppl. III 16.[3]) 18. 89, LXXXVII 2[4]), CVII 20, fr. 64.[5]) 116[6]);

III)[7]) P II 262, Hex. 1683[8]);

IV)[9]) P I 71.[10]) 80. 136.[11]) 234[12]), II 30.[13]) 49.[14]) 99.[15]) 280. 336.

---

[1]) Ἀλλ' ἐν βασανισμοῖς εὐσεβῶς ἡμαγμένους cf. p. 274.

[2]) Τὸ Γρηγορίου μοι τοὺς λόγους ἀναβρύει cf. p. 258 n. 4.

[3]) Σὺ θηρολετεῖσθαι τὴν κακουργίαν θέλεις, sicuti codicis M memoriam (θηρολεῖσθαι) mutandam esse censui; nescio tamen an θηροβολεῖσθαι magis conveniat cf. Sophocles Philoct. 165 et Julius Diocles Anth. Pal VI 186, 4.

[4]) Ψυχῶν ἁλιεύς τε καὶ πυλωρὸς τῶν ἄνω cf. p. 254 n. 4.

[5]) Φεύγων ἀτρομήτως καὶ τρέχων ὑπόστροφα cf. p. 165.

[6]) E coniectura adiungo Hex. 918 καρποὺς μελιτουργεῖ τῶν ἀνίκμων βοτρύων cf. p. 238 n. 3; sed Suppl. II 65 ὁ νῦν βασιλεύων εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ ad tribrachorum seriem pertinere p. 26 n. 3 ostendi. De Morelli contextu καὶ τοὺς ἀδίκους δικαιοῖ, εἰ εὕροι λαβὴν (Hex. 444) et τίς οὗτος ἀράχνας λεπτοδακτύλους πλάσας (1180) p. 276 et p. 281 n. 4 egi; non minus falsa eiusdem lectio marginalis εὐκαταλήπτοις est Hex. 889 ἐν ἀκαταλήπτοις ἐξοχαῖς συνεστάλη (ὑπεστάλη male Hercher ex B), quo loco praepositione ἐν omissa perperam tribrachyn oblitterant VpB. Nec magis codicis M memoria ἀποῤῥήτῳ in censum venit Hex. 1136 τίς ἀσπόρῳ τοὺς γῦπας ἐξάγει τόκῳ, eiusdemque commatis est codicis N_2 lectio Hex. 1674 πάσῃ προθέσει καὶ μέτρα δοὺς ἡρμοσμένα pro προθέσει δὲ (l. τε cum MVT) πάσῃ μέτρα δοὺς ἡρμοσμένα, ubi anapaestum omnino tollit p vocula δὲ (sive potius τε) omissa, dactylum prave invehit N_1 πάσῃ προθέσει μεταδιδοὺς ἡρμοσμένα.

[7]) De fr. 39 οἱ βάρβαροι δὲ ὑπερβαλόντες τῇ πόλει cf. p. 128.

[8]) De coniectura Ἡρωδιὰς <κατ>έδειξε παίγνιον πότου cf. p. 275.

[9]) Anapaestis eximenda sunt haec exempla: Suppl. IV 23 τὴν ψυχικὴν πῶς ἄν τις ἕνωσιν ἐκφράσοι cf. p. 223 n. 3; — XXXV 2 πόδας, πρόσωπα συγκατακάμπτουσα τρόμῳ cf. p. 257 n. 1; — LXXX 1 καὶ πρὶν προελθεῖν εἰς φάος, εἶδες ἥλιον, ubi epigrammatis sententia ex memoria κ. π. π. εἰς τὸ φῶς ἥλιον εἶδες versum κ. π. π. εἰς τὸ φῶς, <τὸν> ἥλιον (scil. κατέσχες cl. 2 καὶ πῦρ κατέσχες) extricandum esse docet, qui sollemnem Pisidae formam φῶς (P I 193, III 205, Av. 362, H I 81, R 3. 15. 76, Hex. 173. 201. 230. 247. 492. 598. 726 bis. 729. 856. 882, 1793. 1835, S 473. 671. 674. 712, Suppl. IV 50, LI 1, CIII 2, An. p. 1685 A. 1693 C. 1704 D. 1705 A. 1708 B. C bis cf. etiam φωςφόρος P I 2. 192, III 365, R 75, Hex. 366, Suppl. IV 131, XXXVIII 2) praestat. — Eadem ratione contra codicum (MVTpN) et editionum (Mor. Herch.) auctoritatem Quercius non solum Hex. 320 τέγγει μὲν ἰκμὰς καὶ παραβάλλει (pro προβάλλει) τὴν πόαν peccavit (cf. p. 225), sed etiam 1177 καὶ σχῆμα μηδὲν γραμματικὸν (pro γραμμικὸν cf. 1183) περιξέσῃς (sive potius παραξέσῃς, quam Hercheri lectionem ex B receptam MV_2TpN et Morelli margo firmant). Praeterea in V frustra Quercii contextum P II 329 βαίνων ἀμόχθως καὶ βασιλίζων ('regium servans decus') ἠρέμα quaeras, siquidem codex cum p in βαδίζων consentit, ubi synonymorum coacervatio neutiquam offendit cf. P II 359 εἰκῇ δὲ μοχθῶν καὶ μάτην πονούμενος.

[10]) Οὔσας ἀδελφὰς τὰς ἀρετὰς καὶ συντρόφους (sive τὰς αὐταδέλφους γοῦν ἀρετὰς καὶ συντρόφους) cf. p. 217 n. 4.

[11]) Καταστρατηγεῖς τοῦ Φαραὼ τοῦ δευτέρου cf. p. 215.

Not. [12]) [13]) [14]) [15]) pagina proxima tenet.

357, III 235. 236. 328. 362, Av. 495, H I 16.[1] 226. 229, II 49. 120.[2] 194, Hex. 40.[3] 192.[4] 339. 706.[5] 727. 733. 821.[6] 850.[7] 944.[8] 964.[9] 1114. 1142.[10] 1478. 1670. 1672. 1680. 1683. 1784[11]),

---

[12] Χειμῶνος ὄντος καὶ ταραχῆς <τῶν> πραγμάτων, ubi τῶν recte supplevit Hilbergius IX p. 211.

[13] Ἕρπουσα δάκνει καὶ δαπανᾷ τὴν οὐσίαν cf. p. 213.

[14] Ὦ νοῦς διαρκὴς Ὠκεανὸν μιμούμενος, quemadmodum non solum MVp, verum etiam Quercius exhibet; apud Bekkerum Ὀκεανὸν habes, sed typothetae lapsum editoris de textu Querciano silentium arguit; itaque falsus est Hercher (ad Erot. Gr. vol. II p. XLVI) scripturae Ὀκεανὸν apud Pisidam (cf. tamen S 35) patronus, supervacaneam vero emendationem Hilbergius ('Wiener Studien' IX p. 208) proposuit.

[15] Οὗτος δὲ κοινὸς καὶ βασιλεὺς καὶ δεσπότης cf. p. 210.

[1] Δροσίζεται φλὸξ τῷ Δανιὴλ τῷ δευτέρῳ cf. p. 216.

[2] Πάσας ἀνέγνως τὰς διατάξεις τῶν νόμων cf. p. 216 n. 1.

[3] Σπείρεις γὰρ αὐτὸς <καὶ> κατὰ πετρῶν πολλάκις cf. p. 112 n. 2; αὐτὸς κατὰ <τὰς> πέτρας contra prosodiae leges Morelli editio secunda supplet. Ceterum πετρῶν pro πέτρας recte Hercher ex V (= N) reduxit cf. Plutarchus in Boissonadi Anecd. Gr. vol. I p. 394, Diogenianus Vindob. II 61, Suidas vol. I 2 p. 793, 3, Apostolius IX 45, — Lucian. Amor. 20, Isidorus Pelusiota Epist. III 67 cl. κατὰ λίθων σπείρειν in Boissonadi Anecd. vol. II p. 381 v. 775. Εἰς πέτρας σπείρειν eodem sensu dixit Plato Leg. VIII p. 838 E, ἐπὶ πετρῶν σπείρειν Maximus Tyrius Dissert. XXVI, proverbium σπείρειν πέτρας inlustrant Schneidewin—Leutsch Paroemiogr. Gr. vol. I p. 343 et II p. 48.

[4] Πρὸ σαρκὸς ὑμνεῖν καὶ μετὰ σαρκωτὸν Λόγον, sicuti M pro μετὰ σαρκὸς (Mor. Herch.) sive κατὰ σαρκὸς (Querc.) praebet. Codices VTpBN μετὰ σάρκα exhibent, ac similiter Morellus μετὰ σάρκωσιν temptabat. Minus recte λόγον σαρκὸς μέτα coniecit Hilbergius VIII p. 302.

[5] Στενὰς δὲ ποιεῖ τῆς ἀκοῆς <τὰς> εἰςόδους, quo loco τὰς ab Herchero ex B
τῆς
additum in M rudis corrector erasit cf. praetera N ἀκοῆς τὰς εἰςόδους. Morelli lectio ἀκουῆς olim ab Herchero ad Erot. II p. LVII defensum emendatoris commentum prodit aeque ac ἡνιουχῶν δὲ χρόνους pro ἡνιοχῶν δὲ τοὺς χρόνους Hex. 339 cf. insuper parum felix Hercheri temptamen τὰς πουλυμόρφους pro <καὶ> τὰς πολυμόρφους Hex. 1248.

[6] Καὶ τῇ δοκήσει τῆς ἀφανοῦς ἁμαρτίας cf. p. 266.

[7] Ἢ πῦρ κατάξῃ καὶ κρεμάσῃ <ῥευσ>τὴν δρόσον ex emendatione nostra (cf. Av. 31. 517, Hex. 685. 716. 1135. 1392. 1414, Suppl. II 17, III 3), nisi potius media forma κρεμάσηται (cf. p. 224 sqq.; act. Hex. 538, pass. H II 17) elicienda est. Coniunctivum vero et in hac voce (pro κρεμάσει) et in κατάξῃ (cf. p. 135 n. 1) suggessit T.

[8] Πόῖος Γαληνὸς <τῶν> ἱεράκων τὴν νόσον cum supplemento Hilbergii VIII p. 302.

[9] Δίκην κεραυνοῦ πυρσοβολῶν <τὴν>ἀτμίδα ex Morelli coniectura cf. Suppl. I 51 ἴσας κεραυνοῖς ἐκπυρῶν τὰς ἀτμίδας. Falso anapaestum tollunt Quercius (πυρσοβάλλων ἀτμίδα, 'ut constet metri ratio') et Hercher (πυρπολῶν τὴν ἀτμίδα cum B cf. p. 33), nec non codex M (πυρφορῶν τὴν ατμίδα).

[10] Ὡς μήτε δόξῃ καινοτομεῖσθαι <τῷ> τόκῳ, ubi τῷ Hercher debetur.

[11] Τὸν ἄσχετον ῥοῦν τῶν ἀγαθῶν χαρισμάτων cf. p. 247.

Van. 98[1], S 10. 38.[2]) 85. 291.[3]) 308.[4]) 611. 612. 661[5]), Suppl. II 30. 43. 44. 104 (sive 92), III 4. 5[6]), IV 42. 54, XLV 1, XLVI 6, fr. 18.[7]) 177[8]);

V) Hex. 1321. 1680, S 253[9]).

Qua in computatione anapaestis, non tribrachis adnumeravi:

1) Hex. 40 σπείρεις γὰρ αὐτὸς καὶ κατὰ πετρῶν πολλάκις, quamquam pro tribrachis pugnant πέτρα Suppl. XC 3, πέτραν S 133, πέτρας S 462, πετρώδεις H II 146, πετρῶσαι P II 305 (p. 110) et H I 28 cl. Πέτρος Suppl. LXXXII 3; cf. πετραίοις Hex. 1033, πετραίους Hex. 549, πέτραις

[1]) Στολὴν ἐπῆρται καὶ σχεδιάζει <τὴν> τύχην cum ML (et Hilbergio IX p. 216).

[2]) Ὡς μυσταγωγὸς χειροτονήσας <τῆς> πλάνης ex Hilbergii coniectura (IX p. 218), quam p confirmat.

[3]) Ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἐν λαβυρίνθῳ <νῦν> στρέφῃ, ubi νῦν (cf. P II 2, Av. 227) supplevit Hilbergius IX p. 219. Etiam de σὺ cogitari potest, quamquam in eadem versus sede pronomen non occurrit, sed in thesi prima (P I 87. 89. 126. 174. 195, II 38. 244. 327, III 307. 388. 404, Av. 138, Van. 235, S 3, Suppl. III 14. 16, V 1, XXXVI 1, XLVI 6, LXIV 2), secunda (Av. 368, S 467. 710), tertia (P II 270, H II 27, R 41, Hex. 36. 352, S 201. 441. 643, Suppl. I 27), quarta (S 515, Suppl. II 56), tum in arsi prima (P II 282, S 213) et tertia (P II 253). Unicum quintae arsis exemplum παθητὸν εἶναι τὸν Θεόν μου σὺ λέγεις corruptela laborat, ac recte συλλέγεις emendavit Hilbergius (IX p. 218), qui minus recte VIII p. 302 in thesin quintam σὺ invexit Hex. 40 cf. Stud. p. 112 n. 2.

[4]) Ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν καὶ στασιάζεις (sive συστασιάζεις sine καὶ) ἀσκόπως cf. p. 136 not.

[5]) Τὴν ἰδιότητα τῶν φύσεων ἀσυγχύτως cf. p. 213 n. 2.

[6]) Ἱππεῖς ἐνόπλους, θηρολέτας πανευστόχους cf. p. 222 n. 8.

[7]) Πέπων πεπανθεὶς ἐξυδαροῖ τὴν γαστέρα cf. p. 220 n. 4.

[8]) Τῶν πολλὰ δεινὰ Χριστιανοῖς εἰργασμένων cf. p. 25. — Adde θείους ἐραστὰς Κασσιανὸς πρὸς <τοὺς> νόας ex epigrammate ad Suppl. XXXVI (adn. crit.) laudato, simodo Pisidae fetus adgnoscendus est. — Pro Hex. 161 διαγράφεις γὰρ πᾶσαν, ὡς θέλεις, φύσιν perperam Taur. 304 ξενοπρεπῶς γὰρ τὴν ὀροφὴν διαγράφεις praebet, quem versum inter 162 et 163 inserit T, anapaesti forma oblitterata (ξενοπρεπῶς γὰρ τὴν φύσιν διαγράφεις) ante 160 adiciunt N et Morellus in editione tertia.— De Hex. 448 καὶ τὰς διαλύσεις τῶν φοβερῶν ἐγκλημάτων cf. p. 281 n. 9, de coniectura φράττει θρασυνθὲν τοῦ θανάτου φρικτὸν στόμα (S 629) cf. p. 247. Denique Hilbergius IX p. 209 et 219 testimonia duo invexit: P I 95 τὸ δραστικὸν δὲ συμπαθίᾳ (pro συμπαθείᾳ) κρατούμενον et S 265 χεῖται (κεῖται falso edidit Migne) καθ' ὑμᾶς ἡ τριὰς εἰς <τὴν> τετράδα, sed altero loco Bekkeri emendatio συμπαθεῖ recipienda est, altero equidem πρὸς (pro εἰς) τετράδα malim.

[9]) Adiunge P I 85 ἄϋλον ἐν σοὶ τῶν φρενῶν μελιτουργίαν (cf. p. 238 n. 3) cf. fragm. apud Georgid. (Stud. p. 184 n. 2) γλώττης κολαστὴρ ὄμμα πραΰνοον πέλει. — De fr. 2 ποδάλγα, μῆτερ κωκυτοῦ, τί μ' ἐπὶ πλέον cf. p. 272 n. 2. Contra prosodiae leges Morelli lectio marginalis κιόνων (cf. Hex. 129) peccat Hex. 264 ἄρρηκτος ἔσται τεττάρων κριῶν δίκην, ubi non 'aries', sed 'mutulus' (cf. Thesaur. vol. IV p. 1974 D) intelligendus est, unde altera Morelli scriptura κέντρων cadit, quae in editione tertia simul cum pessimo commento ἄστεκτος (pro ἄρρηκτος) prodit.

H II 148, πε̄τραίῳ P I 180, πε̄τρώδει fr. 139 (cf. p. 174), πέτραν Hex. 861, πέτρας P III 24, πε̄τροποιὸν H II 92, πε̄τροπομποὺς Av. 243, H II 209, πε̄τρῶν III 238 cl. Πέτρος R 29 et Hex. 1738 [1]).

2) S 105 ἀλλ' ἐκ διαμέτρου δογματίζων συγχύσεις, etsi syllabae correptae exempla non desunt (γεωμε̄τρεῖν Hex. 1166 et S 137, γεωμε̄τρῶν Hex. 1176, με̄τρεῖν S 256) cf. ἄμε̄τρα Av. 173, H I 103, Suppl. II 112, ἀμέτρητον H II 192, ἀμε̄τρία Hex. 125. 157, ἀμε̄τρίᾳ Av. 47, ἀμε̄τρίας Van. 7, S 254, ἀμέτρου fr. 143, ἀμέτρως Hex. 1511, ἀντιμε̄τρήσας P III 294, εὐμε̄τρίας Av. 48, μέτρα Hex. 1674, με̄τρεῖν S 254, με̄τρίων Hex. 969, μέτροις Av. 170, μέτρον P III 344, Av. 73, Hex. 125, S 500. 507, συμμε̄τρίας Van. 131.

3) Hex. 1478 φέρειν τε πᾶσαν τὴν ἐναπόγραφον φύσιν cf. ἀγράφοις Hex. 740, ἀγράφου P I 140, Av. 373, ἀγράφῳ Av. 34, ἀγράφως Suppl. LX 2, βραδῡγράφος H II 153, διᾱγράφειν P II 216, Hex. 169, διᾱγράφεις Hex. 161, διᾱγράφω P III 146, εἰκονο̄γράφος Av. 169, θεόγραφον Av. 367, θεόγραφος Hex. 1816, θεο̄γράφου P II 86, θεο̄γράφους S 80 et fr. 45, θεο̄γράφῳ P I 150, θεο̄γράφων Suppl. XLVI 2, καλλῑγράφος Av. 171, λογο̄γράφος H II 117 et Hex. 71, μυθο̄γράφοι Van. 57, μυθο̄γράφος Hex. 1070, μυθο̄γράφους Hex. 931, περῑγράφει Av. 536. Hex. 752, περῑγράφων P II 36, πλαστο̄γράφῳ S 187, προ̄γράφων P II 54 et (ex coni. cf. p. 203 n. 4) H II 138, στηλο̄γραφεῖται Suppl. XXXIV 2, ταχῡγράφους H I 106, ὑπο̄γράφει Hex. 438. 452, ὑπο̄γράφων P II 47, χειρο̄γράφῳ H I 34, χειρο̄γράφων Hex. 437. Adde ἐγράφη Av. 41 et H I 97 [2]).

Tribrachyn praeterea adgnoscere nolui P I 236 πῆ μὲν διατέμνεις, πῆ δὲ τὴν βίαν κενοῖς quandoquidem ante μν semper syllaba brevis producitur cf. ἀμνὸν Suppl. VII 1, CV 2, ἀνάμνησιν Av. 93, Hex. 1252, ἀνυμνήσας Suppl. III 86, ἄσεμνον P II 242 ἀσέμνους R 48, γυμνάσαι R 100, γυμνότης Hex. 923, γυμνωθέντος Suppl. XXX 1, δίκταμνον Hex. 942 [3]), ἐξέτεμνες P I 156, ἔτεμνες P I 175, κάμνε Suppl. I 41, κάμνει P III 326, Hex. 764, κάμνειν Suppl. IV 82, κάμνεις P III 331, Av. 368, H I 111, Suppl. IV 102, μεριμνᾷ P II 364, R 116, μερίμναις P I 123, II 332, III 202, Av. 305, H II 100. 103, μεριμνᾶς P I 223, μερίμνης Hex. 20 [4]),

[1]) Ancipitem mensuram praestant in pede primo πέτρα H I 184 et πέτραις P II 115, in quinto πέτραι P III 39 (p. 111), πέτραις P I 182, πετροστέγων Hex. 1556.

[2]) Fortasse huc pertinent ἐγράψαμεν S 679, ἔγραψεν S 193, γεγραμμέναι Hex. 1477, γεγραμμένας S 82, γεγραμμένης fr. 25, licet alia sit commissurae ratio. Anceps est syllaba, cum duae voces in censum veniant cf. Van. 9 εἰκόνᾱ γράφων et Av. 294 τὸ (brev.) γράμμα Hex. 612 ταῦτᾱ γράμματα.

[3]) Sed fortasse Morelli scriptura δίκτᾱμον servanda est, quam VTp comprobant.

[4]) Cf. p. 266 n. 3.

Suppl. III 80, μεριμνῶν P II 54, σεμνὰ P II 247, σεμνὴν Van. 162, σεμνοῖς Van. 195, σεμνῦναι Hex. 1094, τέμνεται Hex. 1718, τέμνων Suppl. IV 105, ὑμνεῖν Hex. 192, Suppl. III 9, ὑμνῆσαι Hex. 1076, ὑμνήσεις Hex. 1591, ὑμνήσοι Suppl. II 47, ὕμνοις Suppl. CVII 13, ὕμνον Av. 502, Hex. 175, ὕμνους Suppl. C 4. Quae observatio certum iudicium suggerit de γυμνὰ P III 350, γυμνασμάτων P II 121, γυμνῇ Hex. 1111, γυμνὴν Suppl. I 105, γύμνωσιν P II 243, Suppl. XXX 2, κάμνει R 106, κάμνων P I 197, σεμνοῖς Van. 202, τέμνει P I 231, τέμνοιτο P II 321, τέμνουσι S 385, τέμνων R 108, ὑμνητέον Hex. 1041, ὕμνοις S 117, tum anapaestum in pede quarto, non dactylum in tertio ostendit Suppl. III 4 ὁρῶ δὲ πολλοὺς ὑμνολογοῦντας, δέσποτα.

Inter dactylum et anapaestum sententia fluctuare potest Hex. 1670 πᾶσάν τε πρᾶ ξ ι ν τ ε̄ χ ν ο λογεῖν ἠσκημένος sive πᾶσάν τε πρᾶξιν τε̄ χ ν ο λ ο γ ε ῖ ν ἠσκημένος cf. a) τέχνας Suppl. LXXVIII 1, τέχνην Suppl. LXXXVII 1, τέχνης P II 142, Suppl. LX 1, τεχνίτου Hex. 403; b) ἀτεχνίαν Suppl. LXXXVI 2, ἐτεχνάσω P II 64, εὐτεχνίαις P II 362, εὐτεχνίαν P I 229, II 39, καλλίτεχνον P III 33, τεχνάζῃ S 123, τέχνῃ Suppl. LXXXVI 2, τεχνικὰς Hex. 1678, τεχνικῇ Av. 292, τεχνικῆς Av. 48, τεχνικοῖς Av. 170, τεχνικὸν S 500, Suppl. IV 8, τεχνικὸς Hex. 1019. 1552, τεχνίτην Suppl. IV 9, τεχνῖτις Hex. 905 [1]).

Quodsi in pedum solutorum structuram inquiritur, saepissime tribrachos effici videmus initiis vocabulorum quattuor vel quinque syllabas complectentium, quod obviam fit

in pede primo: μακάριος (P II 114), φιλοσοφίας (S 544),

„ „ secundo: ἁλιέων (Suppl. LXXXIV 2), <ἀναμένῃς (fr. 5)>, ἀπορίας (P II 333), ἀφεσίμοις (Hex. 438), βασιλέων (Suppl. II 65), βασιλικῆς (S 311), διαλύσεις (Hex. 448), διαφορὰς (P II 33 et 165), ἑκατέρας (S 659), ἐπιδόσεις (Hex. 670 et fr. 95), ἐπιχύσεις (Hex. 736), Ζαχαρίαν (Suppl. LXV 3), καθολικαῖς (Hex. 620), μεταβάσει (Hex. 415), μεταβολὰς (fr. 131), παραβάτην (P II 284), παρανόμους (Hex. 449), περιόδῳ (Suppl. IV 86), τριαδικὴν (S 169),

„ „ quarto: ἀκεφάλων (S 65), βασιλέως (P I 114 et III 456), Κιλικίας (P II 340), μεταδόσει (H II 29), παναγίου (P II 170), παραβάτην (H I 206), πολυκέφαλος (P III 351), <προπολεμεῖ Av. 457>.

---

[1]) Anceps syllaba comparet in τεχνάζεται Hex. 505. 1326, τέχναις Av. 118, τεχνάσματα Av. 213, τέχνῃ Av. 467, τέχνης P II 150.

Integro vocabulo semel tribrachys formatur in pede quarto (πόλεμον P III 64), in mediam vocem omnes syllabae semel in pede secundo includuntur (υἱοθεσίας Hex. 1786), denique pedem solutum clausula nominis proprii bis in quarto pede effingit (Γρηγόριε Suppl. X 1, Τιμόθεον H I 132).

Si in duo vocabula tribrachys dispertitur, aut arsis tota aut arsis syllaba posterior initio vocis hyperdisyllabae continetur, thesin vero articulus (τὸ πάγιον P I 58 et τὸ μετόπωρον Hex. 284: II p.) exprimit vel praepositio monosyllaba (ἐν ἀκαταλήπτοις Hex. 889: I p., — ἐν ἀβάτοις Hex. 1692 et ἐν ἀτόμῳ S 218: IV) vel praepositionis disyllabae pars prior (διὰ τέλους P III 176 et παρὰ φύσιν Hex. 775. 1042: II), nec tamen trimetri desunt, ubi voces pedem solutum complexae non arcte inter se cohaereant, sicuti

in pede primo: κλίμα διατρίψας P II 257, ὅσον ἀτενίζει Hex. 878,
„ „ secundo: πέντε δυνάμεις Suppl. I 11,
„ „ tertio: εἶδος, ὄνομα Hex. 1671, ἦλθε βασιλικῶς Suppl. II 27.

Ex tribus vocabulis tribrachys bis componitur in pede tertio, ita tamen ut priorem arsis moram articulus cum voce proxima conexus efficiat: στρατηγός; ὁ βασιλεὺς P II 19 et γὰρ ὁ βασιλεὺς Suppl. II 3.

Quae tribrachi conformatio licentias quasdam Aeschylo et Sophocli alienas praebet, cum Euripidis autem arte congruit[1]), si duo primi pedis exempla κλίμα διατρίψας et ὅσον ἀτενίζει excipias. Non cavet Euripides, quominus ex bisyllabo et initio sequentis vocabuli tribrachys constet in pede secundo cf. ἐπὶ τρισὶ Iphig. Aul. 1164, παρὰ λόγον Bacch. 940, τίνα λόγον Ion. 931, quibuscum locis διὰ τέλους et παρὰ φύσιν contendere possumus, sed in versus introitu comoediae propria est Pisidae ratio cf. Aristophan. Equit. 1159 ἄφες ἀπὸ et Acharn. 1023 πόθεν; ἀπό[2]).

---

[1]) Hinc P III 64 ἔσπευδες αὐτὸν εἰς πόλεμον ὑφαρπάσαι defendi posse (cf. Stud. p. 18) iudico, praesertim cum praeter Euripidem etiam Aeschylus (Pers. 332) et Sophocles (O. R. 826) usum comprobent; falso enim vitiosum anapaestum πόλεμōν adgnoscit M. Ficus apud Rossbachium, Griech. Metrik [3]p. 834 not. Rarior adeo tribrachi forma in υἱοθεσίας occurrit, quam quidem Aeschylus plane repudiet, Sophocles semel in dramate satyrico (fr. 143, 1) admittat, bis Euripides (Iphig. Taur. 1371, Jon. 54) usurpet. Non offendebant in illa tribrachi forma Paulus Silentiarius et Agathias Scholasticus, qui in hexametris Nonni artificia expresserant cf. Ecphr. S. Eccles. Prooem. 1^a 20 μαθὼν παρῆλθες, οὐ δόρασιν, οὐκ ἀσπίσιν et Anth. Pal. IV 3, 24 καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνεστιᾶν πλέον.

[2]) Facit huc Agathias v. 39 ὅσον ἀπογεῦσαι· τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θέλοι, Aristophanis vestigia (cf. Rumpel. Philol. vol. XXVIII p. 607) in pede secundo, tertio, quarto Paulus premit cf. Ecphr. S. Eccl. Prooem. 1^a 34 ὁ τὸν λόχον ἄγων· οὐ γὰρ ἤθελεν ἡ Δίκη, — 1^b 32 οὐ χρὴ δεδοικότας ἐπὶ προδιεγνωσμένοις, — 1^a 18 οὐκ ἐλπίσαντος οὐδενός· ὅθεν εἰκότως.

Exemplis Euripideis, non item Aeschyli et Sophoclis norma etiam dactylorum compositio explanatur. Nimirum uno vocabulo pes solutus constat Suppl. III 40 ἡνίκα (I p.)[1], initium quadrisyllabae vocis efficit bis in pede primo ἀνθοροθετῆσαι (P II 315) et οὐδέτερον (S 297), semel mediis longioris vocabuli syllabis exprimitur Hex. 1682 ὑπερσυντέλικος (III p.), saepissime in duo vel tria vocabula dividitur hac lege servata, ut numquam ultima dactyli syllaba vocis clausulam occupet. Ad duo autem vocabula in pede primo ita spectat, ut thesin articulus formet cum arsi arcte coniunctus, sicuti ἡ θεοδόχος (Suppl. LXVII 2), τὴν ἁγιότητα (Hex. 189), τὴν ἰδιότητα (S 661), quam rationem proxime adtingunt ὁ Ζαχαρίου Suppl. LXXIX 3, οὐ δυνατὸν Suppl. I 103, ὡς ἐμεγαλύνθη Hex. 55. 293. 739. 1909; in pedis tertii exemplis laxior membrorum cohaerentia admittitur cf. P I 159 κρατούσης διαδοχήν, II 284 παραβάτην παραβαλών, 307 ἀτάκτοις μεταβολαῖς, III 378 λογισμῶν συναγαγών, 379 πλεκτὸν στέφανον, Av. 427 ἀπροςδοκήτως διχοτομεῖ, H I 100 δούλοις νομοθετεῖν, II 136 ἔργον πολεμικῶν, 141 εἴπῃ περιλαβών[2]), Hex. 452 ἐρυθραῖς βασιλικῶς, 1237 γῆν ἀπογεοῖ[3]), 1680 ἐνεστώς, παρατατικός, S 184 εἰκῇ νομοθετεῖς, 626

---

[1]) Hex. 1561 καρκῖνος ἐλθὼν ἐκ βυθοῦ θαλαττίου primo adspectu coniectura καρκίνος <ἀν>ελθὼν blanditur, sed procul dubio iam Pisidae temporibus aevi Byzantini voculatio invaluerat, quae quidem haesitationem Scholiastae ad Aristoph. Pac. 778 excitavit: ἐν δὲ τῷ ἀντιγράφῳ παροξύτονον εὗρον τὸ Καρκίνος· ἴσως οὖν συνέστειλεν αὐτό. Alioquin eodem sensu πάγουρος poni poterat, attamen vulgatam memoriam disertum Etymologici Gudiani testimonium corroborat p. 300, 19 sq. καρκίνος· ζῶον θαλάσσιον· καρκίνος ἐλθὼν ἐκ βυθοῦ θαλαττίου, quae glossa vitiata extat in Etym. Paris. apud Cramerum Anecd. Paris. vol. IV p. 54, 17 (ἔνθ' ἐκ βυθοῦ θαλασσίου) et in Etym. Laurent. apud Millerum, Mélanges de littérature grecque p. 177, 24 (καρκῖνος ἔνθ' ἐκ βυθοῦ θαλαττίου). Aliud mensurae illius exemplum in Pisida non suppetit, siquidem Hex. 825 θλίβει με καὶ δάκνει με καρκίνου δίκην et 1560 τοὺς λυσσοδήκτους, τοὺς δὲ καρκίνους ξέει syllaba anceps in censum venit. Contraria ratione Suppl. LIII 1 ἡ κοπτικὴ πάρεστι Χριστὸς ἀξίνη legitur, quamquam falsam mensuram scriptura νῦν γένυς auctor evitare poterat. Nec tamen Van. 107 σκηνῆς ἀδελφή, συγγενὴς ἐνυπνίων varietas συγγενὶς toleranda est, quam ex L falso enotatam ferri posse Boissonade ad Anecd. Gr. vol. I p. 216 not. existimabat, nec magis epigramma poeta nostro indignum huc trahi debet, quod ex codice Paris. 1310 (chartac. in 4°, s. XV) f. 63^{v} sub Pisidae nomine protraxit Boissonade Anecd. vol. II p. 457, post Boissonadum edidit Cougny, Anthol. Didot. vol. III p. 332 (Append. III 254):

πρώτη βρεφική, παιδικὴ δὲ δευτέρα,
τρίτη δέ τις πέφυκε τοῦ μειρακίου,
ἡ δ' αὖ τετάρτη τοῦ νεανίσκου πάλιν·
ὠμοῦ τινος γέροντος ἡ πέμπτη πέλοι·
ἕκτη γέροντος, ἑβδόμη δὲ πεμπέλου.

[2]) Cf. p. 124 n. 2 et 128 n. 3.

[3]) Sic recte pro ἀπογαιοῖ ex B (= MT) rescripsit Hercher.

φυλάττων ἑκατέρας, Suppl. IV 108 ἀνάγκην μετοχετεύων, <C 4 ὕμνους προσεπάγουσι>. Quae tertii pedis licentia recurrit, si dactyli in tria vocabula dispertiti examinantur: in primo quidem pede duo monosyllaba cum exordio quadrisyllabae vocis ea conditione copulantur, ut thesin praepositio vel articulus repraesentet (P II 366 πρὸς γὰρ ἐπελεύσεις, III 45 τὰς δὲ παρατάξεις, Hex. 1851 τὸν γὰρ ἀνελόντα), tertius vero pes et in eadem conformatione laxiorem nexum patitur et in compositione, ubi thesin vocis trisyllabae exitus, arsin monosyllabon cum proximi vocabuli initio exprimit cf. a) Hex. 221 πῦρ, τὸν ὑπὸ, 888 σοὶ τὸ μέγεθος, — b) P I 17 πεποιθὼς ὁ βασιλεύς, III 94 ἀνάγκης ὁ βασιλεύς, 1411 φυλαχθῇ τὸ λογικῶς.

Extra cancellos compositionis tragicae anapaesti usus in Pisidae trimetris egreditur. Scilicet vocabuli polysyllabi initium anapaestus efficit

in pede primo: ἀόριστος (Hex. 1682), Βασίλειον (S 651), Διονυσίῳ (S 347), ἐπιθυμίαν (Van. 257), μετέωρος (P III 248), ὑποτακτικὴν (Hex. 1686);

„ „ secundo: ἀνεμώδεις (Hex. 522), ἀτρομήτως (fr. 64), βασανισμοῖς (S 563), βασιλείαν (Hex. 497), βασιλείας (P II 89), διαμέτρου (S 105), διατάξεις (Hex. 625), διατέμνεις (P I 236), διαχεῖσθαι (H I 146), ἐλεφάντων (Hex. 975), ἐπιβούλων (Suppl. III 18), ἐρεθίζων (P III 63), κατακλυσμῷ (H I 88), λαβυρίνθοις (Hex. 1156), λαβυρίνθους (Hex. 747), λαβυρίνθῳ (Van. 76), μελιτουργεῖ (Hex. 918), παράδεισον (Suppl. CVII 20), παραδείσῳ (fr. 116), παραδόξου (P III 255), παρατάξει (P II 302), παρατάξεις (P III 16), πελεκάνων (Hex. 1098), σαλαμάνδρα (Hex. 1053), Σαρακηνῶν (P II 218), σχεδιάζων (Av. 467, S 213), ὑποθήκας (Hex. 439);

„ „ tertio: ἀπαρέμφατον (Hex. 1683);

„ „ quarto: διατάξεις (H II 120), ἐναπόγραφον (Hex. 1478), ἱεράκων (Hex. 944), Ἰοκάστης (H II 194) λαβυρίνθῳ (S 291), μακαρίζει (Suppl. II 44), παραδείσου (Suppl. XLVI 6), Πτολεμαῖος (P III 362), <στασιάζεις (S 308)>, συνοδεύει Suppl. IV 42, σχεδιάζει (P III 235, Van. 98), ὑπεραίρουσαν (S 10);

„ „ quinto: μελιτουργίαν (P I 85), παρακείμενος (Hex. 1680).

Medias vocabuli longioris syllabas anapaestus ita explet, ut post arsin una syllaba restet

in pede secundo: θηρολετεῖσθαι sive θηροβολεῖσθαι (Suppl. III 16), πορφυρίωνος (Hex. 1025), προςαυτομολήσας (P III

145), φαντασιαστῶν (P I 149), χειροτονούσης (Van. 176;

in pede quarto: καινοτομεῖσθαι (Hex. 1142), ὑμνολογοῦντας (Suppl. III 4), χειροτονήσας (S 38).

Vocis exitus repraesentatur

in pede secundo: ἀντωνυμίαν (Hex. 1673), Γρηγορίου (S 378. 394. 416. 650), Νεστορίου (S 103. 206), Πορφυρίῳ (Hex. 1071), συναμφότερον (S 567);

„ „ quarto: ἐξυδαροῖ (fr. 18), ἡμίθεος (S 611), ἡμίτομος (S 612), ἡνιόχων (P II 280, Hex. 339), θηρολέτας (Suppl. III 5), καινοτομῶν (P III 236, Suppl. IV 54), <Κασσιανὸς adn. crit. ad Suppl. XXXVI>, παρατατικὸς (Hex. 1680), πυρσοβολῶν (Hex. 964), τεχνολογεῖν (Hex. 1670), Χριστιανοῖς (fr. 177), Ὠκεανὸν (P II 49), Ὠκεανοῦ (S 85), ὡρολογεῖν (Hex. 1114);

„ „ quinto: ἀστρολογεῖν (S 243), χελιδόνιον (Hex. 1321).

Integro vocabulo pes conformatur

in pede primo: προθέσει (Hex. 1674);

„ „ secundo: ἁλιεὺς (Suppl. LXXXII 2);

„ „ quarto: ἀγαθῶν (Hex. 1784, Suppl. II 104 sive 92), ἀκοῆς (Hex. 706), ἀρετὰς (P I 71), ἀρετῶν (P I 80), ἀφανοῦς (Hex. 821), βασιλεῖ (Suppl. II 30), βασιλεῦ (Suppl. II 43), βασιλεὺς (P II 99), Δανιὴλ (H I 16) δαπανᾷ (P II 30), <θανάτου (S 629)>, κατόπιν (P II 336 et 357), κεφαλῆς (Hex. 727), <κρεμάσῃ (Hex. 850)>, λογικὴν (H II 49), λογικῆς (P III 328), μετοχὴν (Hex. 1672), ὀροφὴν (Suppl. XLV 1), ὀχετῶν (Hex. 733), ποταμοὶ (H I 229), ποταμῶν (H I 226), ταραχῆς (P I 234), Φαραὼ (P I 136, Av. 595), φύσεων (S 661).

Anapaestum duobus vocabulis conformatum in pede primo articulus cum binis proximi vocabuli syllabis (τὰ διαιρεθέντα P II 58, τὸ συναμφότερον S 567) aut praepositio disyllaba cum articulo copulata (ἐπὶ τῷ H I 88, μετὰ τὴν S 270) efficit, in pede secundo et quarto praepositio cum sequentis vocis initio coniuncta exprimit: II) διὰ πάντων P I 48, καθ' ἑαυτοῦ S 253, κατ' ἐμαυτὸν P III 361, μετὰ πάντων Suppl. III 89; — IV) κατὰ πετρῶν Hex. 40, μετὰ σαρκωτὸν Hex. 192 — nec tamen voces laxius adstrictae excluduntur hac lege servata, ut in pede secundo (ἀόριστος, ὑπερσυντέλικος Hex. 1682) et tertio (σχηματισμὸν ἐπαινετῆς P II 262) vocabuli quadrisyllabi finis binaeque pro-

ximi syllabae in censum veniant, in pede quarto (ἀπαρέμφατον, εὐκτικὴν Hex. 1683) longioris vocis exitum thesis, alterius exordium arsis praestet.

In tria vocabula semel in pede secundo anapaestus diremptus est: Hex. 1624 ἀστεῖα δέ πάντα.

Iam in pede primo formas τὰ διαιρεθέντα et τὸ συναμφότερον frustra apud tragicos quaeras, de reliquis pedibus in universum sollertissima Elmslei observatio valet, qui tantummodo anapaestos nominum propriorum syllabis effectos suspicione vacare monuit [1]), unde comoediae legibus Pisidae rationem metricam adcommodatam esse perspicimus, quas optime C. Bernhardii libellus 'de incisionibus anapaesti in trimetro comico Graecorum' (Acta societatis philol. Lipsiensis vol. I — 1871 — p. 245 sqq.) enucleavit. Quin etiam licentiae modum poeta noster excessit, quandoquidem comicis offensioni est conformatio σχηματισμὸν ἐπαινετῆς in pede tertio (cf. Bernhardi p. 246 sq.) neque in pede quarto, cum caesura semiquinaria versus non sit distinctus, anapaesti incisio ἀπαρέμφατον, εὐκτικὴν admittitur (ibid. p. 272 sqq.). Nec tamen facile eo adducor, ut Hex. 1683 pro spurio habeam [2]), P II 262 αἰνετῆς requiri iudicem [3]), praesertim cum alteram licentiam bis Paulus Silentiarus offerat Ecphr. S. Eccl. Prooem. I[a] 63 ἐπεὶ δὲ μετῆλθε, παρέσχες οἷς ὑπηκόοις et II 1 εἰ μὲν πρὸς ἄλλο θέατρον ὑμᾶς συγκαλεῖν.

Haud ita frequentes sunt solutiones bis terve in singulis trimetris adhibitae. Ac primum quidem bini anapaesti extant in pede primo et secundo H I 88 ἐπὶ τῷ κατακλυσμῷ Χοσρόου φρουρουμένην et S 567 τὸ συναμφότερον γὰρ οὐδὲν ἧττον ἢ δύω, in tertio et quarto Hex. 1683 ὁριστικήν, ἀπαρέμφατον, εὐκτικὴν πλέον, in secundo et quinto S 253 καὶ πῶς καθ' ἑαυτοῦ μᾶλλον ἀστρολογεῖν θέλεις. Tribrachys (II p.) semel cum dactylo (III p.) coniungitur P II 284 καὶ τὸν παραβάτην παραβαλὼν πλασμῷ ξένῳ [4]), anapaestum in quarto pede comitem adsciscit dactylus pedis primi S 661 τὴν ἰδιότητα τῶν φύσεων ἀσυγχύτως. Deinde duo occurrunt trimetri, qui tres offerant solutiones consociatas, scilicet binos anapaestos (I II et IV V) cum singulis dactylis (III): Hex. 1682 ἀόριστος ὑπερσυντέλικος, ἐγκλίσεις νέμων et 1680 μέλλων, ἐνεστώς, παρατατικός, παρακείμενος.

Praeterea observandum est velocem tribrachorum cursum cum spondeorum gravitate ita commisceri, ut numquam trimeter iambis puris

[1]) Edinburgh review 1811 n. XXXVII p. 65.

[2]) Cum Hilbergio Byz. Zeitschr. VII (1898) p. 339.

[3]) Quemadmodum Quercio praeeunte iudicavit Hilbergius 'Wiener Studien' vol. IX p. 209.

[4]) De Hex. 448 καὶ τὰς διαλύσεις τῶν φοβερῶν ἐγκλημάτων, ubi tribrachys (II) cum anapaesto (IV) copulatur cf. p. 281 n. 9.

constans evadat; etenim tribrachyn in pede primo spondeus excipit in tertio et quinto Hex. 878, in tertio P II 114. 257, Hex. 889, in quinto S 544, tribrachyn pedis secundi spondeus comitatur in primo, tertio, quinto P II 33. 333, Hex. 284. 415. 670. 736. 775. 1042, S 311, Suppl. I 11, IV 86, fr. 95. 131, in primo et tertio P II 165, III 176, Hex. 438. 448. 449. 620. 1786, S 169, Suppl. LXXXIV 2, fr. 5, in primo et quinto P II 284 [1]), in tertio et quinto S 659, Suppl. II 65, in tertio P I 58, Suppl. LXV 3, pedis tertii tribrachys spondeos adsciscit in primo et quinto Hex. 1671, in primo P II 19, Suppl. II 3. 27, tribracho pedis quarti spondei opponuntur in primo, tertio, quinto P II 170. 340, H I 132, II 29, Hex. 1692, Suppl. X 1, in primo et tertio P III 351, in tertio et quinto P I 114, H I 206, S 218, in primo et quinto S 65, in primo P III 64, in quinto P III 456, Av. 457.

Omnino Pisides studiose contendit, ut spondei pedum iambicorum pernicitatem tardent [2]), quod etiam in versibus observare licet, ubi dactyli et anapaesti irrationales iamborum vicem implent.

Dactylus ipse cum longam thesin invehat, non mirum est S 297. 661, Suppl. LXVII 2 dactylis pedis primi subiungi iambos in tertio et quinto, pedis tertii dactylum consociari cum iambis in primo et quinto Hex. 221. 452, saepius tamen insuper spondeis versus temperatur: nimirum dactylum pedis primi excipiunt spondei in tertio et quinto P II 315, III 45, Hex. 55. 293. 739. 1909, Suppl. I 103, in tertio P II 366, Suppl. LXXIX 3, in quinto Hex. 189. 1851, Suppl. III 40, dactylis pedis tertii adnectuntur spondei in primo et quinto P I 17, II 284. 307, III 94. 378, Av. 427, H I 100, II 136. 141, Hex. 1411, S 184. 626, Suppl. IV 108 [3]), in primo P I 159, III 379, Hex. 1237, Snppl. C 4 [4]), in quinto Hex. 888.

Eadem ratione cum thesis duabus syllabis expressa primo adspectu longam adaequet, puri iambi post anapaestum pedi primi occurrunt in pede tertio et quinto S 270. 347, post anapaestum pedis tertii in primo et quinto S 567 [5]), post anapaestum pedis quarti in primo, tertio, quinto Hex. 733 [6]), sed nihilominus frequentior spondeorum est adspersio: ita-

[1]) Accedit dactylus in pede tertio.

[2]) Hinc in pedum computatione ante mutam cum liquida semper syllabam productam adgnoscere malui.

[3]) Hex. 1680 spondeus in primo, anapaestus in quinto pede adiungitur.

[4]) Hex. 1682 praeter dactylum anapaestus in pede primo comparet.

[5]) Hex. 1682 thesin productam praeter anapaestum in pede secundo etiam tertii pedis dactylus praestat; ad anapaestum pedis tertii iambi in primo et quinto accedunt Hex. 1683, sed simul anapaestum in quarto habes.

[6]) S 661 anapaesto quarti pedis consociatur dactylus in primo.

que anapaestum pedis primi spondeus excipit in tertio et quinto P III 248, H I 88[1]), Hex. 1674. 1686, Van. 257, S 651, in quinto P II 58, anapaestum pedis secundi spondei comitantur in primo, tertio, quinto P I 48. 149, Av. 467, H I 146, Hex. 439. 497. 522. 625. 918. 1053. 1098, Van. 176, S 103. 105. 206. 563, Suppl. III 18. 89, CVII 20[2]), in primo et tertio P I 236, II 89. 302, III 16. 63. 361, Hex. 747. 975. 1071. 1156, Van. 76, S 213. 378. 394 650, fr. 64. 116[3]), in primo et quinto Hex. 1624. 1673, Suppl. LXXXII 2, in tertio et quinto P III 145, in primo Hex. 1025, S 416[4]), in tertio P II 218, III 255, Suppl. III 16. Anapaestus pedis tertii spondeum recipit in primo et quinto P II 262, in primo Suppl. XXXIX 2. Ad anapaestum pedis quarti spondei pertinent in primo, tertio, quinto P I 71. 234, II 30. 49. 99. 280, III 235. 236. 328, H I 226, II 120, Hex. 40. 850. 944. 1142. 1670, S 10. 38. 308, Suppl. II 43. 104 (sive 92), IV 42, epigr. in not. ad Suppl. XXXVI, fr. 177[5]), in primo et tertio P I 80, III 362, H I 229, Hex. 339, Suppl. III 5, IV 54, fr. 64, in primo et quinto P II 336, Hex. 727. 1672, S 291. 611. 612, in tertio et quinto P I 136, Av. 495, H I 16, II 194, Hex. 192. 706. 821. 964, Van. 98, Suppl. II 44, III 4, XLVI 6, fr. 18, in tertio P II 357, H II 49, Hex. 1478. 1784, S 85, Suppl. II 30, XLV 1[6]), in quinto Hex. 1114. Anapaestum pedis quinti spondei comitantur in primo et tertio Hex. 1321, S 253[7]), in primo S 629.

Quas leges temporibus ita dividere, ut gradus et quasi processus pangendi cognoscantur, paulo difficilius est; facilius virtutis poeticae initia ac progressiones persequi licet, si pes ultimus in deliberationem cadit. Artis enim velut quaedam educatio conspicua fit, quandoquidem pro

---

[1]) Praeterea anapaestus pedis secundi in censum venit.

[2]) Adde S 253, ubi praeter spondeos in primo et tertio pede anapaestus in quinto legitur, et H I 88, quo loco anapaestus in pede primo, spondei in tertio et quinto usurpantur.

[3]) Hex. 1682 cum anapaesto alter anapaestus in primo et dactylus in tertio pede copulantur.

[4]) S 567 anapaestus est in pede primo.

[5]) Spondeum in primo, dactylum in tertio, anapaestum in quinto pede suppeditat Hex. 1680.

[6]) Anapaestus in tertio pede occurrit Hex. 1683.

[7]) Accedit anapaestus pedis secundi. Spondeus in primo et dactylus in tertio pede cum anapaesto pedis quarti conectuntur Hex. 1680. Facit huc etiam versus γλώττης κολαστὴρ ὄμμα πραΰνοον πέλει, simodo recte Georgidae lectio ἄγρυπνο emendata est Stud. p. 184 n. 3. Ceterum Georgidae liber Athous nunc inter codices Parisinos (= Suppl. Gr. 1246) extat cf. H. Omont, manuscrits récemment ajoutés au fonds du supplément Grec de la bibliothèque nationale (Par. 1898) p. 7.

aetatis gradu versus evanescunt, qui sexti pedis arsin accentu distinctam praebeant. Anno $6^{10}/_{11}$ (cf. 'Wiener Studien' XIII p. 34) Pisides 89 trimetris (Suppl. III) octo exempla inculcare non dubitavit: 9 εὐπρεπές, 11 γραφαῖς 14 et 63 ἀεί, 15 σκοποῦ, 27 ῥοπῆς, 36 πεσόν, 89 ποθῶν, — anno $62^{2}/_{3}$ (cf. Stud. p. 163) tres acroases de expeditione Persica 1088 sive potius (cf. p. 215 supra) 1089 versus complexae (252+376+461) duodecim testimonia offerunt: I 68 φρενός, 96 ῥοπήν, 143 σποράς, 181 βοή, 236 κενοῖς, II [1]) 66 τινός, 96 ἀεί, 147 σφαγῆς, 194 τεμών, III 96 χιτών, 223 πᾶν, 331 ἀεί, — sed parvo temporis intervallo interiecto licentiae termini tam anguste coërcentur, ut a. $62^{5}/_{6}$ (cf. 'Wiener Studien' XIII p. 44) Suppl. IV trimetris 168 constans exemplis prorsus careat, a. 626 (cf. p. 162 sq. supra) carmen de bello Avarico (541 vv.) semel ἀεὶ (131) exhibeat, nullum testimonium a. 628 (cf. 'Wiener Studien' XIII p. 29) extet in Suppl. II (105 vv.), a. 629 (cf. Stud. p. 163) in H (471 vv.), haud ita multo post (cf. Hex. 1881 sqq.) amplissimum poema de Hexaëmero (1910 vv. apud Quercium, 1894 in editione Hercheriana) tantummodo v. 560 rationem illam adgnoscere videatur [2]), eodemque fere tempore (cf. S 56 sqq. 74 sqq. 706 sqq. cl. Drapeyrone, l' empereur Héraclius p. 301 sqq.) 726 versus contra Severum unicum locum v. 482 ἄνθρωπος ὢν τέλειος, ἐντελὴς Θεός suppeditent, ubi Dei notio ad nomen proprium proxime accedens iustam excusationem adfert [3]). Quae cum ita sint, adultam Pisidae artem R, Van., Suppl. I produnt, ubi nulla eiusdem generis licentia comparet, versificationis rudimenta parva quaedam epigrammata hisce indiciis denudant: Suppl. LXV 3 ὁ τὸν Ζαχαρίαν τῆς ἀτεκνίας ἀφείς, LXXVII 1 γλώσσαις τελειοῖ τοὺς ἀποστόλους πυρός, LXXXIII 2 ὁ τρεῖς ἀληθῶς οὐρανοὺς διαδραμών, LXXXVI 1 ἡ τῶν ἀδελφῶν εὐσεβεστάτη δυάς, fr. 28 Μωσῆς φοβεῖται καὶ θεωρῆσαι τὸ πῦρ.

[1]) De II 40 σοὶ καὶ τράπεζα καὶ πόματα καὶ τροφὴ cf. p. 212 n. 3.

[2]) Ἀλλ' ὡς ἀδελφὰς οἰκοδεσπότης πατήρ, nisi οἰκοδεσπότου δίκην praestat, quae clausula II II 66 redit; — Hex. 791 ἀλλ' εἰς ὀρέξεις τήκεται καὶ φλεγμονὰς genuinam esse codicis B scripturam πεφλεγμένας perspexit Hilbergius, d. Princip d. Silbenwaegung (Vind. 1879) p. 271 not. — Verba interpolata ὡς δημιουργόν, ὡς κτίσαντα πᾶν σοφῶς (159) ex V adiecit Quercius, attamen V perinde ac p optimam memoriam πανσόφως servat. De Morelli contextu καὶ τοὺς ἀδίκους δικαιοῖ, εἰ εὕροι λαβὴν (444) et ἐνθεὶς δὲ ταῦτα τῇ τέχνῃ τῇ ἀρραγεῖ (1684) cf. Stud. p. 276 et 277.

[3]) Conferri potest Suppl. LXII 1 ὢ θαῦμα, θαῦμα! συγγενεῖς ἔχει Θεός, sed S 519 αὐτοῦ τε πρῶτον ἐμφανῶς κατηγορεῖς poeta αὐτοῦ—κατηγόρει scripsit cf. p. 135 n. 2 supra.

B. Dembiński: Rzym i Europa przed rozpoczęciem trzeciego okresu soboru trydenckiego. Część pierwsza, lex. 8° str. 264. Cena 2 złr. 50 ct.

J. Fijałek: Średniowieczne ustawodawstwo synodalne biskupów polskich. I. Życie i obyczaje kleru w Polsce średniowiecznej na tle ustawodawstwa synodalnego lex. 8° str. 59. Cena 75 ct.

L. Finkel: Bibliografia historyi polskiej, tom I. lex. 8° str. 527. Cena 6 złr.

— Tomu II-go zeszyt 1-szy, lex. 8° str. 158. Cena 1 złr. 80 ct.

K. J. Heck: Życie i dzieła Bartłomieja i Szymona Zimorowiczów (Ozimków) na tle stosunków ówczesnego Lwowa, lex. 8° str. 187. Cena 1 złr. 80 ct.

T. Hoesick: Anhelli i trzy poematy. Przyczynki do dziejów twórczości J. Słowackiego, lex. 8° str. 80. Cena 80 ct.

A. Kalina: Jana Parum Szulcego. Słownik języka połabskiego, Część I. lex. 8° str. 80. Cena 75 ct.

— Część II. lex 8° str. 104. Cena 1 złr.

J. Kallenbach: Szymonowicza dramat »Castus Joseph«, lex. 8° str. 20. Cena 30 ct.

F. Kasparek: Z dziedziny prawa międzynarodowego prywatnego. lex. 8°, str. 69. Cena 80 ct.

— Druga konferencya w Hadze celem kodyfikacyi prawa międzynarodowego prywatnego, lex. 8° str. 20. Cena 30 ct.

M. Kawczyński: Adama Mickiewicza Dziadów część trzecia w stosunku do romantyzmu francuskiego, lex. 8° str. 74. Cena 1 złr.

W. Kętrzyński: Studya nad dokumentami XII w., lex. 8° str. 122 z 16 tabl. Cena 3 złr. 50 ct.

— Granice Polski w X. wieku. Z mapą. lex. 8° str. 32. Cena 75 ct.

J. Kleczyński: Spisy ludności w Rzeczypospolitej Polskiej, lex. 8° str. 29. Cena 40 ct.

— Pogłówne generalne w Polsce i oparte na niem spisy ludności. lex. 8° str. 23. Cena 30 ct.

F. Koneczny: Walter v. Plettenberg, landmistrz inflancki, w obec Zakonu, Litwy i Moskwy 1500—1525. lex. 8° str. 76. Cena 75 ct.

F. Krček: Modlitewnik Nawojki, lex. 8°, str. 81. Cena 80 ct.

J. Latkowski: Mendog, król litewski, lex. 8° str. 154 z mapą. Cena 1 złr. 50 ct

A. Lewicki: Powstanie Świdrygiełły, lex. 8° str. 389. Cena 3 złr.

W. Lutosławski: O logice Platona. Część pierwsza. O tradycyi tekstu Platona. lex. 8° str. 69. Cena 60 ct.

Wł. Łuszczkiewicz: Reszty romańskiej architektury dawnego opactwa Cysterskiego w Wachocku, folio str. 26 z 11 cynkotypami i 8 tablicami fotolitograficznemi. Cena 1 złr.

— Polichromia drewnianego kościołka w Dębnie pod N. Targiem. Sprawozdanie z wycieczki naukowej w lecie 1891 r. Z 3 tablicami i 22 cynkotypami w tekscie, folio, str. 24. Cena 1 złr. 50 ct.

L. Malinowski: O niektórych wyrazach ludowych polskich; zapiski porównawcze. lex. 8° str. 102. Cena 1 złr.

— Glossy polskie w kilku rękopismach łacińskich wieku XV., lex. 8° str. 73. Cena 70 ct.

— O języku komedyj Franciszka Bohomolca, lex. 8° str. 29. Cena 40 ct.

— Kazania na dzień wszech świętych. Zabytki języka polskiego z wieku XV., lex. 8° str. 89. Z dwiema podobiznami. Cena 80 ct.

Wł. Matlakowski: Budownictwo ludowe na Podhalu, 4-to str. 93 z 23 tablicami litograficznemi i 25 rysunkami w tekscie. oprawne, tablice w osobnej oprawne teczce. Cena 7 złr. 50 ct.

J. Milewski: Stosunek wartości złota do srebra, lex. 8° str. 118. Cena 1 złr. 50.

A. Miodoński: Czas powstania historyi Florusa, lex. 8° str. 10. Cena 20 ct.

— Miscellanea latina, lex. 8° str. 9. Cena 20 ct.

— Incerti auctoris exhortatio de paenitentia, lex. 8° str. 10. Cena 20 ct.

(Ciąg dalszy na odwrotnej stronie.)